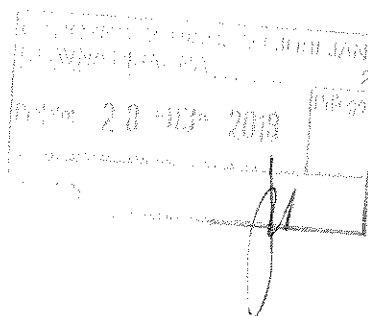


Opr. št.: IV K 53384/2014

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI
Kazenski oddelek
Tavčarjeva 9

1000 LJUBLJANA



OBTOŽENI: dr. MILKO NOVIČ, ki ga zastopata odvetnik Jože Hribernik in odvetnik Žiga Podobnik

Odvetnik Jože Hribernik
Miklošičeva 20, Ljubljana

ODVETNIK
ŽIGA PODOBNIK

ZAHTEVA ZA VARSTVO ZAKONITOSTI

zoper sodbo Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. III Kp 53384/2014 z dne 22.12.2017

v zvezi s

sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani opr. št. IV K 53384/2014 z dne 13.4.2017

in

PREDLOG ZA PREKINITEV IZVRŠEVANJA PRAVNOMOČNE SODBE

2x, pooblastili priloženi, 1x priloga

Sodišče prve stopnje (Okrožno sodišče v Ljubljani) je s sodbo z dne 13.4.2017 spoznalo obdolženca za krivega storitve kaznivega dejanja umora po 4. točki 116. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) ter mu izreklo kazen 25 let zapora. Oškodovanki je sodišče s premoženjskopравnima zahtevkoma napotilo na pravdo, obdolženca pa oprostilo stroškov kazenskega postopka iz 1. do 5. točke 2. odstavka ZKP in sodne takse. V plačilo pa mu je naložilo potrebne izdatke obeh oškodovank ter nagrado in potrebne izdatke njunega pooblaščenca.

Sodišče druge stopnje (Višje sodišče v Ljubljani) je s sodbo z dne 22.12.2017 zavrnilo pritožbo zagovornikov ter potrdilo sodbo sodišča prve stopnje. Zagovornikoma je bila sodba sodišča druge stopnje vročena dne 30.1.2018, tako da je zahteva za varstvo zakonitosti vložena v zakonskem roku (3. odstavek 421. člena ZKP).

Zagovornika zahtevo za varstvo zakonitosti vlagava zoper sodbo Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. III Kp 53384/2014 z dne 22.12.2017, s katero je bil predmetni kazenski postopek končan, v zvezi s sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani opr. št. IV K 53384/2014 z dne 13.4.2017 in sicer zaradi kršitve kazenskega zakona, bistvene kršitve določb kazenskega postopka iz 1. odstavka 371. člena ZKP, kršitve določb kazenskega postopka, ki so vplivale na zakonitost sodne odločbe (razlogi iz 1. - 3. točke 1. odstavka 420. člena ZKP) ter kršitve Ustave Republike Slovenije in Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Očitane kršitve bodo pojasnjene v nadaljevanju.

Zagovornika predlagava, da Vrhovno sodišče RS tej zahtevi za varstvo zakonitosti ugodí tako, da izpodbijani sodbi spremeni in obsojenca oprosti obtožbe oziroma podrejeno, da sodbi sodišča prve in druge stopnje v celoti razveljavi ter zadevo vrne sodišču prve stopnje v ponovno odločanje, vendar pred novim senatom.

PREDLOG ZA PREKINITEV IZVRŠEVANJA PRAVNOMOČNE SODBE

Zagovornika v skladu s 4. odstavkom 423. člena ZKP predlagava Vrhovnemu sodišču RS, da odredi prekinitev izvrševanja pravnomočne sodbe Okrožnega sodišča v Ljubljani opr. št. IV K 53384/2014 z dne 13.4.2017 v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. III Kp 53384/2014 z dne 22.12.2017. Obtoženi zaporno kazen 25 let že prestaja v Zavodu za prestajanje kazni zapora Dob pri Mirni.

Zagovornika svoj predlog podajava zaradi očitnih kršitev, ki sta jih v zadevi storili obe nižjestopenjski sodišči in katere so podrobno opisane znotraj zahteve za varstvo zakonitosti.

ZAHTEVA ZA VARSTVO ZAKONITOSTI

Zagovornika uvodoma pojasnjujeva, da sodba višjega sodišča, ki bo predmet presoje pred Vrhovnim sodiščem RS, že na prvi pogled ne predstavlja sodbe, ki bi vsebovala vsebinsko presojo natančnih in argumentiranih pritožbenih navedb obrambe. Pritožba obrambe je zelo natančna, vsebinsko podrobno in natančno razdelana ter po trdnem prepričanju obrambe, nedvomno utemeljena. Vsi argumenti obrambe so bili podkrepjeni tudi s številnimi skicami, načrti, z željo po jasnosti prikaza evidentnih napak, ki jih je storilo sodišče prve stopnje.

Obramba je nad prejeto sodbo višjega sodišča razočarana, saj je standard obrazloženosti tako nizek, da se obramba utemeljeno sprašuje, ali je pritožbeno sodišče njeno pritožbo na 102-eh straneh sploh vsebinsko obravnavalo. Na prvi pogled je napadena sodba pritožbenega sodišča po svoji vsebini v pretežnem delu samo sklicevanje na ugotovitve prvostopenjskega sodišča, brez lastne argumentacije in brez vsakršnega vsebinskega doprinosa.

Dr. Milku Noviču so bile v postopku na prvi in drugi stopnji tako eklatantno kršene temeljne ustavne pravice, da je neustavnost boleče očitna. Obe sodišči sta obtoženčevu pravico do pravnega varstva ter do enakega varstva pravic (ter seveda tudi drugih ustavnih pravic) popolnoma izvotlili.

Pravica do pravnega varstva je lahko učinkovita samo, če je sodna odločba v vsaki bistveni točki obrazložena na tako konkreten način, da je mogoča presoja njene pravilnosti. Pomanjkljiva obrazložitev in celo vsebinsko prazna argumentacija višjega sodišča pa pomeni tudi kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi z 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP. Iz ustaljene ustavosodne presoje izhaja, da je obrazložena sodna odločba bistveni del poštenega postopka. Z njo mora sodišče na konkreten način in z zadostno jasnostjo opredeliti razloge, na podlagi katere je sprejelo svojo odločitev.¹ Obrazložitev sodne odločbe je samostojna in avtonomna prvina pravice do poštenega sojenja, ki ga – v okviru pravice do enakega varstva pravic – zagotavlja 22. člen Ustave. Ima izvorno vrednost, ki je v zagotavljanju uvida v razloge za odločitev samega po sebi. Za zagotovitev človekove pravice do poštenega sojenja in za zagotovitev zaupanja v sodstvo je velikega pomena, da stranka, še posebej, če v postopku ni bila uspešna, lahko spozna, kakšni so bili razlogi za odločitev, nanašajoč se na njeno pravico, obveznost oziroma obtožbo proti njej.² Če njenemu pravnemu sredstvu ni ugodeno, mora biti iz obrazložitve sodišča razvidno, da se je sodišče z njenimi argumenti seznanilo in jih obravnavalo; tako stranka ne ostane v dvomu, ali jih ni sodišče enostavno prezrlo.³ Ustrezna obrazložitev je hkrati tudi pogoj za preizkus razumnosti sprejete odločitve.⁴

Zgoraj citirana stališča Ustavnega sodišča RS so tudi krajši teoretični povzetek temeljnih kršitev napadene sodbe pritožbenega sodišča, ki je neobrazloženost, kateri sledi nelogičnost, arbitrarnost in pristranskost. Več o posameznih kršitvah v nadaljevanju.

1. ZAVRNITEV DOKAZNIH PREDLOGOV

Zavrnitev dokaznega predloga z zaslišanjem priče Ane Jamnik

V 13. točki obrazložitve višje sodišče (pravilno) navaja, da je v dvomu vsak dokazni predlog v korist obdolženca, sodišče pa dokaz mora izvesti, „*razen če je očitno, da ne more biti uspešen*“ - v nadaljevanju pa pri zavrnitvi dokaznega predloga z zaslišanjem Ane Jamnik tega ne upošteva.

V točki 18 obrazložitve višje sodišče najprej navaja, da ta dokazni predlog ni zadostil kriterijem pričakovane obrazloženosti dokaznih predlogov. Takšno ugotovitev obramba ocenjuje za formalistično

1 Glej odločbo Ustavnega sodišča, št. Up-147/09 z dne 23. 09. 2010;

2 Prím. sklep Ustavnega sodišča št. U-I-302/09, Up-1472/09, U-I-139/10, Up-748/10 z dne 12. 05. 2011

3 Prím. odločbo Ustavnega sodišča št. Up-373/97 z dne 22. 02. 2001

4 Glej odločbo Ustavnega sodišča št. Up-1381/08 z dne 23. 09. 2009

iskanje razlogov za utemeljitev zavrnitve dokaznega predloga, ki ji še višje sodišče v resnici ne sledi. To izhaja iz samega postopanja sodišča, ki bo opisano. Obramba je namreč predlagala, naj višje sodišče na pritožbeni obravnavi zasliši oškodovančevega očeta Antona Jamnika in ta dokazni predlog obrazloži. Višje sodišče ni imelo pomislekov glede (ne)obrazloženosti dokaznega predloga, saj mu je ugodilo ter vabilo pričo Anton Jamnik na pritožbeno obravnavo. Ker slednji zaradi zdravstvenih razlogov ni mogel pristopiti, je obramba namesto njega predlagala zaslišanje oškodovančeve matere Ane Jamnik, ki je bila tudi že osebno prisotna na začetku obravnave, zato zaradi izvedbe tega dokaza obravnave ne bi bilo potrebno preložiti. Dokazni predlog je bil obrazložen popolnoma enako kot predlog za zaslišanje Antona Jamnika. Obramba se je namreč sklicevala na razloge, ki jih je navedla v utemeljitev tistega dokaznega predloga, saj so bili razlogi povsem identični (obe priči sta oškodovančeva starša in oba vesta enako glede tega, kar jima je oškodovanec povedal o za ta postopek relevantnih dejstvih). Kar naenkrat pa sedaj ta ista obrazložitev, ki je bila prej zadostna za ugoditev dokaznemu predlogu, sedaj več ni bila. V nadaljevanju točke 18 višje sodišče celo navaja, da sodišče v zaslišanju te priče ne vidi kakšne dodatne vrednosti glede na to, da ve isto kot njen mož, njegova izpovedba v preiskavi (skoraj 3 leta od tega!) pa je bila prebrana. Zakaj je torej višje sodišče pred tem sploh sklenilo zaslišati Antona Jamnika, če je temu tako? Postopanje višjega sodišča je nezakonito, razlogi, ki jih navaja v zvezi z zavrnitvijo dokaznega predloga za zaslišanje Ane Jamnik pa neprepričljivi, neresni in jih negira celo predhodno postopanje višjega sodišča.

Nedopustnost zavrnitve tega dokaznega predloga je povezana z razlogi, ki jih sodba višjega sodišča navaja v 34. točki kot razloge, iz katerih niti dodatno zaslišanje oškodovančevega očeta Antona Jamnika pravzaprav ne bi bilo potrebno: *„Zato višje sodišče zaključuje, da oškodovančev oče več in drugega, kot je povedal v zvezi z oškodovančevimi težavami, skrbmi in počutjem in kar ga je očitno bremenilo, ni vedel, ker mu sin česa in koga drugega tudi ni omenjal.“* Kako pa naj bi sodišče vedelo, kaj vse je sin očetu takrat povedal in ali ni možno, da bi se oče naknadno (po zaslišanju v preiskavi) spomnil še česa pomembnega, sploh glede na novo odkrita dejstva, ki so se pojavila po zaključku postopka na prvi stopnji? Če ne bi imel povedati nič novega – zakaj pa naj bi potem želel ponovno pričati?

Predvsem pa je povsem nelogično in neprepričljivo, zakaj je bilo pritožbeno sodišče (kljub temu, kar v sodbi navaja – zgoraj citirano) pripravljeno, da ga zasliši in je bil na zaslišanje že povabljen – ko zaradi bolezni ni mogel priti in je obramba namesto njegovega zaslišanja predlagala zaslišanje njegove žene (z utemeljitvijo, da ve in lahko pove isto, kar bi lahko povedal mož), je pa (glej predzadnji odstavek 34. točke) *»iz istih razlogov, kot so navedeni v zvezi z izpovedjo priče Antona Jamnika, višje sodišče ocenilo tudi predlagano zaslišanje Ane Jamnik za nepotrebno«*. Tudi njeno zaslišanje? Saj je višje sodišče vendar sklenilo, da Antona Jamnika zasliši, štelu njegovo zaslišanje za potrebno in je bil na zaslišanje tudi že povabljen!

Šele za tem (v zadnjem odstavku 34. točke), potem ko je iz (prej navedenih) razlogov zaslišanje Ane Jamnik že ocenilo za nepotrebno, je sodišče kot za nekakšno dodatno opravičevanje takšne odločitve, zavrnilo še relevantnost pomislekov Antona Jamnika, *»da bi Novič lahko to storil sam«*, pri čemer je ta priča te pomisleke sodišču lahko izrazila samo na svojem zaslišanju v preiskavi, bili so (ne glede na njihovo relevantnost) torej sodišču že znani in to torej ni moglo biti tisto, kar sta bodisi Anton bodisi Ana Jamnik višjemu sodišču na dodatnem zaslišanju še hotela povedati. Ni rečeno, da je bilo to sploh v zvezi s tu omenjenimi *»pomisleki Antona Jamnika«* z zaslišanja v preiskavi ali da nista morda poleg tega hotela povedati še kaj drugega. Brez njegovega (ali ženinega) dodatnega zaslišanja ni mogoče z zanesljivostjo

trditi, da sta hotela govoriti le o svojih »razmišljanjih in prepričanjih« in ne tudi o svojih vedenjih (kaj jima je sin pred smrtjo govoril – kdo naj bi ga »pospravil«, koga se je v tem smislu bal ipd., kar pa so nadvse pomembna vprašanja, sploh glede na skrajno nenavadnost celotne zadeve, sploh upoštevajoč ugotovitve v zadevi zoper dr. Stephana). Poleg tega pa je želja staršev žrtve, da bi dopolnila svoje pričevanje kot priči obrambe in ne tožilstva, nekaj tako neobičajnega, da bi že samo to moralo nepristranskemu sodišču vzbuditi interes za zaslišanje take priče.

Ali bi bilo to dodatno pričanje za presojo dejanskega stanja v konkretni zadevi relevantno ali ne, bi sodišče lahko presodilo šele, ko bi to pričanje slišalo – pa ga je kljub minimalni porabi časa, ki bi bila za to potrebna (Ana Jamnik je bila že na sodišču in je čakala na zaslišanje), zavrnilo kot nepotrebno. Pri tako nejasnih in razumnim dvomom izpostavljenih dokazih za obtoženčevo krivdo je tako ravnanje sodišča povsem nerazumno in ga je težko razumeti drugače kot še en znak pristranskosti sodišča pri odločanju v tej zadevi, vsekakor pa je to ravnanje pomenilo bistveno kršitev pravil postopka (ter ustavne pravice obtoženca do izvajanja dokazov v njegovo korist). Višje sodišče je namreč obdolžencu preprečilo izvedbo razbremenilnih dokazov (neutemeljeno zavrnilo dokazni predlog), kar je rezultiralo v pravilnosti sodbe (nepopolno ugotovljeno dejansko stanje).

Zavrnitev dokaznih predlogov obdolženca in s tem odvzem možnosti izvajanja dokazov v obdolženčevo korist predstavlja poleg kršitve določb ZKP tudi kršitev določbe 29. člena Ustave RS, ki vsakomur, ki je obdolžen kaznivega dejanja, zagotavlja pravico do izvajanja dokazov v njegovo korist. Z ravnanjem sodišč so bila torej obdolžencu v konkretnem kršena tudi ustavno zagotovljena pravna jamstva v kazenskem postopku – pravica do izvajanja dokazov v njegovo korist.

Zavrnitev dokaznih predlogov z zaslišanjem prič Dušan Nolimal, Janja Turšič, Vida Hudnik in Stanislav Pejovnik

Višje sodišče je v točkah 19 in 20 obrazložitve navedlo razloge o upravičenosti zavrnitve navedenih dokaznih predlogov. Bistvo pritožbenih navedb v tem delu je, da je bilo tekom dokaznega postopka zaslišanih veliko prič, ki so izpovedovale skoraj izključno o razmerah na Kemijskem inštitutu ter o obdolženčevi osebnosti. Prav slednji je bilo namenjenega veliko časa, marsikatera priča je poudarila obdolženčevo težavno naravo, zaradi katere naj bi prihajal v konflikte s sodelavci. Glede na takšne izpovedbe ima obdolženi pravico dokazovanja nasprotnega, kar je obramba nameravala tudi z zaslišanjem prič Nolimal, Turšič in Hudnik, sploh glede na dejstvo, da zaslihanje ne bi prav v ničemer zavleklo postopka, saj je bilo zaslišanih več deset prič, na izvedensko mnenje iz Nemčije pa se je na primer čakalo kakšnih osem mesecev.

Podobno velja za pričo Stanislav Pejovnik. Razloge za njegovo zaslihanje je obramba navedla tekom postopka na prvi stopnji, ponovno pa jih je poudarila v pritožbi (točka 3.1), zato jih na tem mestu ne bi ponavljala.

Sodišče je dolžno izvesti vsak dokazni predlog v korist obdolženca (v dvomu je vsak dokazni predlog v obdolženčevo korist), razen, če je očitno, da ne more biti uspešen. Noben od teh dokaznih predlogov (pa tudi noben drug dokazni predlog obrambe) ni bil tak, da bi bilo zanj *a priori* mogoče reči, da bo neuspešen. Tudi dokazni predlogi za zaslihanje navedenih prič so se nanašali na ugotavljanje za predmetni postopek relevantnih okoliščin, tako glede obdolženčeve osebnosti, ki se jo je skušalo prikazati v kar najbolj negativni luči, kot tudi glede seznama za fentanje (s katerim se je praktično ves čas

utemeljeval pripor) in razmer na Kemijskem inštitutu, ki pa so bistvene. Še zlasti v luči dejstva, da poteka kazenski postopek zoper še enega zaposlenega na tem inštitutu in sicer zaradi napeljevanja h kaznivemu dejanju umora. Prav glede na to, bi bilo potrebno še toliko bolj razčistiti odnose in razmere na inštitutu in se vprašati, kolikšna je statistična verjetnost, da sta na istem inštitutu dva morilca oziroma dva človeka, ki bodisi morita, bodisi umore naročata. Takšna možnost oziroma verjetnost je praktično nična in temu dejstvu višje sodišče praktično ni posvečalo nobene pozornosti (v času postopka na prvi stopnji do napeljevanja k umoru dr. Plavca še ni prišlo), ampak o tem več v posebni točki. Poanta navedenega je, da bi bilo razčiščevanje razmer na Kemijskem inštitutu še kako potrebno in dr. Stanislav Pejovnik kot nekdanji direktor o tem izjemno veliko ve.

Dokazni predlogi za zaslišanje zgoraj navedenih prič torej niso nepomembni, kot je morda videti na prvi (in površen) pogled, temveč bi se z njimi ugotavljalo nekatera pomembna dejstva, ki bi pripomogla k pravilni ugotovitvi dejanskega stanja. Prav zanikanje višjega sodišča, da bi bilo potrebno še karkoli dokazovati („*dodatno dokazovanje že dokazanih dejstev pa je nepotrebno*“) je nesprejemljivo, sploh ob vseh dejstvih, za katere se je izvedelo po zaključku postopka na prvi stopnji.

Zavrnitev dokaznih predlogov obdolženca in s tem odvzem možnosti izvajanja dokazov v obdolženčevo korist predstavlja poleg kršitve določb ZKP tudi kršitev določbe 29. člena Ustave RS, ki vsakomur, ki je obdolžen kaznivega dejanja, zagotavlja pravico do izvajanja dokazov v njegovo korist. Z ravnanjem sodišč so bila torej obdolžencu v konkretnem kršena tudi ustavno zagotovljena pravna jamstva v kazenskem postopku – pravica do izvajanja dokazov v njegovo korist.

Zavrnitev dokazov za pravilno izmero poti

Obramba je v zvezi s pravilno izmero poti podala tri dokazne predloge:

1. postavitve izvedenca ustrezne stroke, ki bi časovno izmeril možne poti iz naslova Žaucerjeva 12, Ljubljana do Tbilisijska 59, Ljubljana.

Obramba je v zvezi s tem dokaznim predlogom izrecno izpostavila, da bi predlagani izvedenec upošteval različne načine potovanja (z avtomobilom, s kolesom in peš) ter pri tem upošteval tudi vse okoliščine za natančno časovno izmero poti (čas, ki bi ga obdolženi potreboval, da bi se pred odhodom od doma ustrezno oblekel, pripravil strelno orožje, prišel do prevoznega sredstva – bodisi v klet, kjer obdolženi hrani kolesa, bodisi na parkirišče, kjer je imel obdolženi parkiran svoj avtomobil - okoliščino, da je promet v Ljubljani v prednovoletnem času v večernih urah precej gostejši kot običajno, ipd.). Z navedenim dokaznim predlogom je obramba želela, da se v postopek pritegne ustrezni izvedenec, ki bi v prvi vrsti ugotovil možne poti in drugič, ugotovil, koliko časa posameznik potrebuje, da te poti prekolesari, prevozi z avtom ali prehodi peš, z upoštevanjem vseh znanih okoliščin in posnetkov kamer. Obramba je sicer razpolagala s časi, ki jih je izmerila policija dne 20. 12. 2014, vendar je tem izračunom nasprotovala in želela, da se z ustreznim izvedencem ti časi preverijo kot tudi, da se sploh ugotovijo vse možne poti (trase) od obtoženčevega doma do kraja kaznivega dejanja. Sodišče prve stopnje je navedeni dokaz zavrnilo s pojasnilom, da je bila časovna izmera poti že opravljena s strani policije, poleg tega pa je bila opravljena tudi rekonstrukcija, zato je bilo po oceni sodišča dejansko stanje v zvezi s tem dovolj razjasnjeno.

Sodišče druge stopnje spregleda, da s strani obrambe ni bila sporna samo časovna izmera poti, ampak v okviru dokaznega postopka tudi neugotovljene možne poti prihoda iz kraja obtoženčevega stanovanja do kraja kaznivega dejanja. Gre za ključno ugotovitev katere poti so sploh možne in so navsezadnje podlaga za merjenje časa poti in presojo možnosti pravočasnega prehoda na kraj kaznivega dejanja. Sodišče druge stopnje se tako ni opredelilo do izpostavljenega pritožbenega očitka, da možne poti sploh niso bile izmerjene in opredeljene kot možne (več o tem tudi v delu zavrnitve dokaznega predloga na opravo dopolnitve rekonstrukcije). Od obtoženčevega doma do kraja kaznivega dejanja so bili zaseženi številni posnetki kamer, ki bi morali biti podlaga za ugotavljanje možnih poti na kraj. Takšna dokazna ocena pa s strani sodišča prve stopnje sploh nikoli ni bila opravljena, saj ustrezni izvedenec v postopku zaradi zavrnitve sodišča ni bil nikoli postavljen, policija pa je možne poti opravljala brez upoštevanja zaseženih posnetkov in samo po metodi čim krajših možnih poti, ki so bile glede na ostale razpoložljive dokaze (predvsem zasežene posnetke kamer), uporabljene v škodo obtoženca in brez upoštevanja ostalih dokazov (kršitev načela *in dubio pro reo* kot kršitev enega temeljnih načel zakonitega sojenja v zvezi s kršitvijo 1. točke 1. odstavka 420. člena ZKP in kršitvijo ustavnega načela domneve nedolžnosti po 27. členu Ustave ter pravice do sodnega varstva po 22. členu, katere del je tudi zahteva po nepristranskem sojenju).

Višje sodišče se ni opredelilo do pritožbene navedbe obrambe, da se časovni izmeri kolesarskih poti, ki jih je opravila policija 20. 12. 2014 in nato 16. 12. 2015 v času rekonstrukcije, med seboj razlikujeta. Gre za presojo dveh dokazov, ki so si med seboj v nasprotju, sodišče prve stopnje pa njuno dokazno oceno na prvi stopnji sploh ni opravilo, pritožbeno sodišče pa se do navedene, pomembne okoliščine, ki botruje napačnim ugotovitvam o času kolesarjenja, ni opredelilo in sodba v tem delu nima razlogov.

Pri pojasnjevanju, da so ugotovitve policije pomenile le osnovo in da so bile preverjene z rekonstrukcijo, višje sodišče spregleda, da so bile z rekonstrukcijo preverjene le poti, ki jih je policija ponovno opravila v rekonstrukciji in to le s kolesom, pri tem pa v okviru rekonstrukcije niso bile opravljene vožnje z avtomobilom ali izmerjena pot pešca. Rekonstrukcija opravljena dne 16. 12. 2015 se je nanašala samo na prihod na kraj s kolesom. Iz tega razloga ugotovitve policije v delu meritve poti z avtomobilom in peš, niso bile preverjene kot tudi niso bile preverjene z rekonstrukcijo, kot to zmotno navaja višje sodišče. Obramba v zvezi z zgoraj povzetimi zaključki sodišča višjega sodišča uveljavlja protispisnost le-teh.

Višje sodišče se ni opredelilo do pomembnih pritožbenih navedb, da je zaradi zavrnitve dokaznega predloga obrambe ostalo odprto vprašanje potrebnega časa, ki bi ga obtoženi potreboval, če bi to razdaljo opravil peš ali z avtomobilom.

Višje sodišče se tudi ni opredelilo do izpostavljenega pritožbenega očitka, da v izpodbijani sodbi ni odgovora, zakaj je sodišče prve stopnje upoštevalo (favoriziralo) samo prihod na kraj s kolesom ter zakaj, ob upoštevanju dejstva, da sodišče nima dokaza, da je obtoženi kritičnega dne vozil kolo (tekem hišne preiskave po odvzemu sledov sledi strelca v obtoženčevem avtomobilu in kolesu ni bilo najdenih sledi strelca, obtoženega ni videla nobena priča, zaznala ga ni nobena kamera, na kamerah v okolici kaznivega dejanja opaženi kolesarji ne pritrjujejo možnosti, da bi bil kdorkoli od kolesarjev, vidnih na posnetku, obtoženi, ravno zaradi časa, ko ima obtoženi še alibi in dejstva, da v času, ko alibija nima več ter časom streljanja, objektivno ni mogel priti na kraj).

Glede na zgoraj izpostavljena vprašanja, ki so tudi po odločitvi Višjega sodišča ostala neodgovorjena, obramba uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave in kršitev 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave.

2. dokazni predlog na opravo dopolnitve rekonstrukcije z dne 16. 12. 2015

Obramba je zahtevala, da se pri dopolnitvi rekonstrukcije opravi izmera časa, ki bi ga obtoženi potreboval, da bi se ustrezno oblekel in obul, predno bi zapustil stanovanje, da se pri rekonstrukciji upoštevajo uradne kolesarske poti in da se vsaka posamezna pot začne v stanovanju ter zaključi na parkirišču pred restavracijo, da se pri tem upošteva zmerni tempo in da policist pri rekonstrukciji uporablja obtoženčevo kolo. Sodišče prve stopnje je navedeni dokazni predlog ocenilo kot nepotrebega.

V pritožbi je obramba obširno podajala navedbe glede napačne odločitve sodišča za zavrnitev navedenega dokaza, na katere pritožbeno sodišče ni odgovorilo, ampak je samo navedlo, da »razlogi zavrnitve tega sklopa dokaznih predlogov prepričujejo tudi višje sodišče«. Pri tem pa se pritožbeno sodišče sploh ni ukvarjalo s pritožbenimi navedbami, da policija pri izmerjenih kolesarskih poti ni upoštevala zaseženih videonadzorih kamer od obtoženčevega doma do kraja kaznivega dejanja (obtoženca oz. kakršnegakoli kolesarja ni bilo zaslediti na nobeni kameri, ki so bile nameščene ob možnih poteh in v času, ko bi takšno gibanje na opravljenih poteh moglo biti razvidno), da je bila rekonstrukcija opravljena popolnoma na pamet z željo po izmeri čim krajše možne poti, da je bilo merjenje opravljeno po posameznih odsekih in da bi bil čas, če bi bila meritev opravljena enotno od trenutka, ko je policist/kolesar sedel na kavču v obtoženčevem stanovanju do trenutka, ko je policist/kolesar pripeljal na parkirišče nedvomno daljši, saj bi to pomenilo večji napor za tistega, ki bi moral celotno pot od začetne do končne točke opraviti skupaj in ne ločeno ter tudi pritožbene navedbe, da je vendarle obramba v zvezi z ugotovitvijo možnih poti predlagala izvedenca ustrezne stroke. Obramba tako opozarja, da so tudi v tem delu s strani pritožbenega sodišča ostala vprašanja v pritožbi in izpostavljene nepravilnosti v zvezi z zavrnitvijo dokaza z izvedbo dopolnitve rekonstrukcije neodgovorjena. Višje sodišče pritožbenih navedb obrambe sploh ni vsebinsko presoјalo, ampak jih je pavšalno zavrnilo sklicujoč se na mnenje sodišča prve stopnje, pri tem pa se ni opredelilo do obširnih in pomembnih pritožbenih navedb v zvezi z zavrnitvijo dokaznega predloga. S tako pomanjkljivo obrazložitvijo je sodišče druge stopnje v izpodbijani sodbi bistveno prekršilo določbe kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP in hkrati kršilo tudi obtoženčevo pravico do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, ki je lahko učinkovita le, če je odločba sodišča v vsaki bistveni točki obrazložena na tako konkreten način, da je mogoča presoja njene pravilnosti. Obramba prav tako uveljavlja kršitev 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave.

3. dokazni predlog za zaseg posnetkov družbe Avto Ljubljana kamere št. 2 na dan 16. 12. 2015 v času, ko se je opravljala rekonstrukcija

Z navedenim dokaznim predlogom je obramba želela dokazati, da je prihod kolesarja/policista in ostalih, ki so sodelovali pri rekonstrukciji, na tem posnetku viden, medtem ko na dan umora v spornem času iz smeri Jamove ulice ni viden prihod kolesarja, ki bi prečkal Tbilisijsko in nato zavil na parkirišče restavracije Via bona. Obramba je torej želela s tem dokaznim predlogom sodišču dokazati, da je bila izbira kolesarskih tras s strani policije neustrezna in da časi, ki jih je dala rekonstrukcija, niso ustrezni in primerni za ugotovitev, ali bi lahko obtoženi po odhodu svoje hčerke pravočasno prišel na kraj kaznivega

dejanja. Gre za ključni dokaz pri presoji pravilne rekonstrukcije v povezavi z objektivno možnostjo prihoda obtoženega na kraj, ki ga sodišče prve stopnje ni dopustilo.

Sodišče prve stopnje je dokazni predlog obrambe zavrnilo z obrazložitvijo, da posnetki iz časa enega leta po umoru niso relevantni za predmetni kazenski postopek. Takšni ugotovitvi je obramba v svoji pritožbi argumentirano nasprotovala in pojasnjevala, da se je sodišče z zavrnitvijo predlaganega dokaza želelo izogniti na strani obrambe izpostavljenemu dejstvu, da je bila rekonstrukcija opravljena napačno, s čimer je bil dokaz, ki bi utegnil razbremeniti obdolženca, neutemeljeno zavrnjen. Tudi o tem pritožbenem razlogu višje sodišče sploh ni odločalo, zato razlogov v tem delu sodba nima. Zaradi izostanka obrazložitve višjega sodišča v zvezi s to pritožbeno navedbo obrambe, je sodišče druge stopnje v izpodbijani sodbi ponovno bistveno prekršilo določbe kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP in hkrati kršilo tudi obtoženčevo pravico do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kot tudi pravice iz 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave. Pri tem pa obramba vnovič poudarja, da je vprašanje časa, ki je potreben za prihod na kraj kaznivega dejanja, za predmetno zadevo eden izmed pomembnejših, saj ob boku alibija, razrešuje vprašanje objektivne možnosti prihoda obtoženega na kraj, kjer se je zgodilo streljanje. Ker sodišče s temi časi ni razpolagalo oziroma je razpolagalo s časi, ki so bili izmerjeni nepravilno in brez upoštevanja dokaznega gradiva, je možnost oprave pravilne dokazne ocene o pravočasnem prihodu na kraj, nemogoča.

Sodišče prve stopnje je z zavrnitvijo vseh treh dokaznih predlogov kršilo pravico obdolženca do obrambe v zvezi z določbo tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije. Podana je tudi bistvena kršitev določb kazenskega postopka iz drugega odstavka 371. člena ZKP, ker zavrnitev navedenega sklopa dokaznih predlogov pomembno vpliva na pravilnost in zakonitost izpodbijane sodbe. Sodišče druge stopnje pa se poleg že navedenih kršitev, storilo tudi bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP, saj sodba pritožbenega sodišča ne vsebuje v predmetni točki že navedenih razlogov o odločilnih dejstvih. Ker pritožbeno sodišče o zelo obširnih pritožbenih argumentih v zvezi z zavrnitvijo predlaganih dokazov vsebinsko ni odločalo in se je v celoti sklicevalo na primernost in zadostnost argumentov prvostopenjskega sodišča je s tem kršilo obtoženčevo pravico do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kot tudi obtoženčevo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave.

Zavrnitev dokaznega predloga za opravo poizvedb pri TELEKOM SLOVENIJE d.d. in zavrnitev dokaza s postavitvijo izvedenca telekomunikacijske stroke

Obramba je predlagala izvedbo dokaza z opravo poizvedbe pri Telekomu Slovenije d.d. glede zanesljivosti določanja lokacije mobilnega telefona v mestih glede na lokacijo bazne postaje, s katero telefon komunicira, upoštevajoč dejstvo, da gre za strnjeno, gosto pozidano in gosto poseljeno naselje ter za ugotavljanje lokacije za nazaj, torej na način, ko bi se lokacija telefona ugotavljala med samim opravljanjem storitve (telefonskim klicem, pošiljanjem SMS sporočila,...) in (podredno) izvedbo dokaza s postavitvijo izvedenca telekomunikacijske stroke, ki naj se opredeli do zgoraj navedenega vprašanja, upoštevajoč specifične okoliščine (gosto pozidano in gosto naseljeno naselje, ugotavljanje lokacije za nazaj,...). Sodišče je navedeni dokazni predlog zavrnilo kot nepotreben, ker naj bi sodišče v zvezi s temi okoliščinami že zaslišalo uslužbenca Telekoma d.d. Tomaža Mulca in je bilo po stališču sodišča dejansko stanje glede tega dovolj razjasnjeno.

Obramba opozarja, da je sodišče priči Mulec v celoti sledilo, medtem ko je v škodo obtoženega glede priklopa na bazno postajo ob 20:06 uri odločilo med drugim tudi zaradi dejstva, ker je priča Mulec razpolagal le z meritvami na cesti, medtem ko meritve niso bile opravljene v stanovanju. Torej, sodišče bi lahko – če bi sledilo predlogu obrambe – v zadevi postavilo ustreznega izvedenca, ki bi to nejasnost odpravil (čeprav je že priča Mulec povedal, da lahko meritve na cesti smiselno uporabimo tudi za meritve v stanovanju!).

Pritožbeno sodišče pri presoji v pritožbi uveljavljene kršitve pravic obdolženca do obrambe in kršitve določbe tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije ter bistvene kršitve določb kazenskega postopka iz drugega odstavka 371. člena ZKP, ki bi lahko vplivala na pravilnost in zakonitost izpodbijane sodbe odgovorilo z naslednjim: *»Zatrjevana kršitev na način, kot to skuša prepričati obramba, ni podana glede na utemeljitev prvostopenjskega sodišča o razjasnjem dejanskem stanju v zvezi s tem, ko je že bila zaslišana priča Tomaž Mulec (točka 9), v 14. točki obrazložitve sodbe in kar je potrebno povezati z razlogi ocene verodostojnosti navedene priče v 101. točki in ugotovitvami v 100. točki izpodbijane sodbe«.*⁵

Zgoraj citirana obrazložitev pritožbenega sodišča je tako ponovno vsebinsko prazna, sklicujoč se na navedbe sodišča prve stopnje, brez lastne vsebinske presoje o jasno izpostavljeni pritožbeni navedbi o tem, da je sodišče svojo odločitev utemeljevalo na podlagi dejstva, ker je priča Mulec razpolagal le z meritvami na cesti. Sodišče prve stopnje je zato, ker priča Mulec ni razpolagal z meritvami v stanovanju, njegovo izpovedbo glede zaznavanja signala baznih postaj tolmačila v škodo obtoženca in tako izpolnila v pritožbi uveljavljene kršitve. Napadena sodba višjega sodišča v tem delu ne vsebuje odgovora na izpostavljeno vprašanje in je tako v tem delu ponovno neobrazložena. Obrazložitev je pomanjkljiva, saj se v celoti sklicuje samo na navedbe sodišča prve stopnje, pri tem pa vsebinske presoje pritožbenega sodišča ni moč razbrati. Obramba zato tudi v tem delu uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi z 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

V delu zmotno ugotovljenega dejanskega stanja, ki jo je obramba v svoji pritožbi uveljavljala v zvezi z izpovedbo priče Mulec, Višje sodišče očita obrambi, *»prezrte navedbe priče, da zapis, preko katere bazne postaje je bil povezan obtoženčev telefon 16. 12. 2014 ob 20:06, zelo verjetno izkazuje, da je bil na področju pokrivanja te bazne postaje, kje točno, ali je to bilo levo ali desno od hiše ali v sosednji ulici podatki ne izkazujejo, ...«*⁶

V tem delu Višje sodišče samo opozarja na izpovedbo priče Mulca, na katerega obramba opozarja v luči nerazumne odločitve sodišča prve stopnje, saj je priča Mulec jasno izpovedal, da signal bazne postaje, na katerega se je obtoženčev telefon priklopil ob 20:06 uri dosega njegov dom, zato izpovedbe obtoženca, da je bil ves čas doma, ta ugotovitev ne izključuje, ampak še več – **jo potrjuje**. Zaključek pritožbenega sodišča, da obramba ni uspela izkazati pomembnosti in potrebnosti izvedbe predlaganih dokazov je absurdna in obramba takšnim ugotovitvam pritožbenega sodišča enostavno ne more slediti. Kaj je sodišče druge stopnje z navedbami v 23. točki želelo povedati, obrambi ni razumljivo in je sodba v

⁵ . 22. točka sodbe Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. III Kp 53384/2014 z dne 22. 12. 2017;

⁶

tem delu nerazumljiva. Kot je bil natančno pojasnjeno v pritožbi, iz obrazložitve sodbe prve stopnje izhaja, da sodišče sicer v celoti sledi priči Mulec, vendar kljub temu, da je na podlagi opravljenih meritev priča dopustila možnost, da bi se obtoženčev telefon priklopil na bazno postajo AVARNO3 tudi, če bi se obtoženi nahajal doma, sodišče vseeno zaključi, da se je kritičnega večera, ko je obtoženi prejel Bartolov drugi SMS, ni nahajal doma. Takšno odločitev sodišče utemelji s tem, da je priča Mulec razpolagal le s podatki meritev na cesti, meritve pa niso bile opravljene v stanovanju. Torej, po oceni sodišča prve stopnje je bilo ključnega pomena, da priča Mulec ni razpolagal z meritvami v stanovanju in je navedeno dejstvo sodišču prve stopnje dopuščalo manevrski prostor, da to nezakonito šteje v škodo obtoženca pri tem pa ne upošteva izpovedbe priče Mulec v celoti, ampak le parcialno in v tistih delih, ki sodišču omogoča zaključek v škodo obtoženca. Meritve v stanovanju (s katerimi priča Mulec ni razpolagal!) so bile tako po stališču prvega sodišča ključne, zaradi katerih je utemeljevalo svojo odločitev, da obtoženi v času 20:06 ni bil doma, pa čeprav signal bazne postaje, na katero se je priklopil obtoženčev telefon ob 20:06 uri, pokriva tudi naslov Žaucarjeva 12, Ljubljana, kjer je obtoženi doma!

Torej, smoter v izvedbi dokaza s postavitvijo izvedenca telekomunikacijske stroke je seveda v tem, da bi se razjasnilo vprašanje razlik med meritvami na cesti in meritvami v stanovanju. Sodišče je izpovedbo priče Mulec v delu, ker le-ta z meritvami v stanovanju ni razpolagal, štelo v škodo obtoženca, ni pa v okviru načela iskanja materialne resnice sledilo dokaznemu predlogu obrambe za postavitvev izvedenca, kateremu bi se naložilo opravo meritev v obtoženčevem stanovanju.

Sodišče prve stopnje je z zavrnitvijo navedenih dokaznih predlogov kršilo pravico obdolženca do obrambe v zvezi z določbo tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije. Podana je tudi bistvena kršitev določb kazenskega postopka iz drugega odstavka 371. člena ZKP, ki bi lahko vplivala na pravilnost in zakonitost izpodbijane sodbe. Sodišče druge stopnje pa je poleg že navedenih kršitev, storilo tudi bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP, saj sodba pritožbenega sodišča ne vsebuje v predmetni točki že navedenih razlogov o odločilnih dejstvih. Ker pa pritožbeno sodišče o zelo obširnih pritožbenih argumentih v zvezi z zavrnitvijo predlaganih dokazov vsebinsko ni odločalo in je je v celoti sklicevalo na primernost in zadostnost argumentov prvostopenjskega sodišča je s tem kršilo obtoženčevo pravico do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kot tudi obtoženčevo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave v zvezi z 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

2. MOTIV - NEOPREDELITEV DO PRITOŽBENIH NAVEDB IN PROTISPISNOST UGOTOVITEV

V poglavju pritožbe 3.2. je obramba povzela izpovedbe številnih zaslišanih prič v zvezi z obdolženčevo osebnostjo, odnosom do dela ter sodelavcev. Skupne točke izpovedb vseh prič je mogoče povzeti v naslednje ugotovitve:

- obdolženi je na svojem področju velik strokovnjak, ki je veliko vlagal v delo, si prizadeval za napredek (vpeljeval nove metode dela,...)
- po naravi je temperamenten, govori čustveno, pri čemer pogosto povzdiguje glas,
- zna biti trmast, v odnosih z ljudmi zajedljiv, piker, tudi žaljiv, se pa zna opravičiti (priča Kotnik),
- obdolženi nikoli ni nikomur grozil ali bil fizično agresiven do kogarkoli,
- opozarjal je na napake in podajal predloge z dopisi, pod katere se je vedno podpisal,

- anonimke niso prihajale z njegove strani, temveč so jih zaposleni pripisovali Dušanki Janežič,
- oškodovanec se s strani obdolženca ni počutil ogroženega, počutil se je pa ogroženega in je bil v skrbeh v zvezi z anonimkami in obiski »mafije« (izpovedala priča Levec), ki mu je očitno grozila z likvidacijo (izpovedba priče Husić, Gaberšček, očeta oškodovanca Antona Jamnika ter matere oškodovanca Ane Jamnik), zaradi česar je priči Skumavec celo naročil, naj izprazni predal v njegovi pisarni, če se mu kaj zgodi,
- obdolženi je načelen (pokončen človek s hrbtenico), ki se je za svoje pravice vedno boril po pravni poti,
- večinsko mnenje zaposlenih na Kemijskem inštitutu je, da obdolženi ni sposoben storiti česa takšnega, kot se ga obtožuje, saj nasilne komponente pri njem nihče ni zaznal.

Zgoraj navedena dejstva je obramba izrecno (in dobesedno tako) navedla v pritožbi. Za potrebe zahteve za varstvo zakonitosti obramba posebej izpostavlja sedmo alinejo, ki jo je tudi poudarila. Več prič je namreč izpovedalo, da se je oškodovanec počutil ogroženega, da se je zelo bal za svoje življenje, da je dobival obiske „mafije“, da je v zadnjem času radikalno spremenil svoje navade, se obnašal drugače, svoji tajnici pa med drugim tudi naročil, kaj naj stori v primeru, če se mu kaj zgodi.

Niti sodišče prve stopnje, niti višje sodišče se nista opredelili do teh okoliščin, zlasti do izpovedbe priče Skumavec o oškodovančevih navodilih, kako naj ravna v primeru, če se mu kaj zgodi. To je ključno, saj jasno nakazuje na popolnoma napačno ugotovljeno dejansko stanje v zvezi s tem, da oškodovanec groženj ni dobival. Obramba se povsem zaveda, da presoja pravilnosti ugotovitve dejanskega stanja ni predmet, s katerim bi se lahko ukvarjalo Vrhovno sodišče v postopku zahteve za varstvo zakonitosti, gotovo pa bi moralo prvostopenjsko sodišče vsa ta dejstva upoštevati pri dokazni oceni (česar ni), višje sodišče pa bi se moralo opredeliti do pritožbenih navedb obrambe v zvezi s tem, kar se pa prav tako ni. To pa predstavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka, ki je nedvomno vplivala na pravilnost in zakonitost obeh sodb.

Glede na zgoraj navedeno sta zaključka obeh sodišč tudi protispisna, saj vsaj glede na izpovedbe prič Levec, Husić in Skumavec (če zanemarimo izpovedbi Antona in Ane Jamnik) ni mogoče zaključiti, da oškodovanec groženj v fizičnem smislu ni dobival. Seveda jih je, saj sicer ne bi tako drastično spremenil svojega vedenja, navad, uvedel dodatnih varnostnih ukrepov, dajal navodil, kaj naj se naredi v primeru, da se mu kaj zgodi, o grožnjah izpovedoval staršema, se o tem poskušal pogovoriti tudi z nekaterimi sodelavci, s katerimi so si bili bližje (npr. Husić). Tako tudi ne drži ugotovitev sodišč, da grožnje oškodovancu niso bile grožnje v fizičnem smislu.

Višje sodišče je torej kljub temu, da gre pri zgoraj navedenem za vprašanje pravilne ugotovitve dejanskega stanja, zagrešilo bistvene kršitve določb kazenskega postopka – na eni strani zaradi neopredelitve do pritožbenih navedb v zvezi z izpovedbo priče Skumavec (ki je po mnenju obrambe ena bistvenih za pravilno ugotovitev dejanskega stanja, saj je bila oškodovancu zelo blizu), na drugi strani pa zaradi protispisnih zaključkov, ki jih navaja v točki 34 obrazložitve.

Obe sodišči namreč poskušata na vsak način prikazati, kot da oškodovanec ni imel sovražnikov, da ni dobival groženj v fizičnem smislu in podobno, kar pa je vse protispisno. Zdi se, kot da se sodišči z zgoraj izpostavljenimi dejstvi nista želeli ukvarjati (sploh to velja za višje sodišče), ker bi bilo to absolutno razbremenjujoče za obdolženca in ne bi šlo v kontekst obsodilne sodbe. Pokazalo bi se namreč, da so obdolžencu grozili drugi ljudje (tudi v fizičnem smislu), da je ozadje obravnavanega umora povsem neke druge in da obdolženi s tem nima absolutno nobene zveze. Motiv za dejanje so imeli drugi (ljudje, ki so oškodovancu grozili in katerih se je bal). Kdo so to, ne vemo, ker se v nobeni drugi smeri sploh ni

raziskovalo (s strani organov pregona), razen v smeri, da je dejanje storil obdolženi.

Glede na vse zgoraj navedeno sta tako sodišče prve stopnje kot tudi višje sodišče zagrešili absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke 1. odstavka 317. člena ZKP ter tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave.

3. NEOPREDELITEV DO PRITOŽBENIH NAVEDB V ZVEZI Z DOKAZNO OCENO IZVEDENCA PSIHIATRIČNE STROKE DOC. DR. MATEJA KRAVOSA IN IZPOVEDBO PRIČE FARKAŠ

Obramba je svoje pritožbene navedbe v zvezi z dokazno oceno izvedenskega mnenja tako doc. dr. Emila Benedika, kot tudi doc. dr. Mateja Kravosa navedla v točki 3.3 pritožbe, na straneh od 18 do 23. Bistven očitek obrambe v tem delu je, da je sodišče prve stopnje izvedensko mnenje dr. Kravosa neutemeljeno ocenilo kot izrazito pristransko, naklonjeno obdolžencu, zaradi česar mu v delu, ki se razlikuje od mnenja izvedenca dr. Benedika, ne sledi.

Višje sodišče je na te pritožbene navedbe odgovorilo v točki 39 obrazložitve sodbe, vendar se do ključnega očitka sploh ni opredelilo. Slednji pa je bil, da je sodišče prve stopnje izvedensko mnenje neutemeljeno ocenilo kot izrazito pristransko in naklonjeno obdolžencu, za kar ni bilo nobene podlage. Višje sodišče je v prvem odstavku točke 39 zgolj pavšalno navedlo, da se strinja z razlogi sodišča prve stopnje, ki so prepričljivo obrazloženi. Pritožbene navedbe obrambe so se seveda nanašale na to obrazložitev, pri čemer je obramba konkretno izpostavila določene okoliščine, zaradi katerih je sodišče mnenje izvedenca dr. Kravosa brez podlage označilo za pristranskega. Višje sodišče se do teh navedb ni opredelilo. Ob tem je pritožba konkretizirala tudi očitek, da sodišče prve stopnje mnenja izvedenca ni razumelo in da sodbene navedbe o vsebini izvedenskega mnenja dejansko iz mnenja ne izhajajo:

„Nadalje se sodišče obregne tudi ob izjavo izvedenca dr. Kravosa, da je na Kemijskem inštitutu zaposlenih veliko ljudi in da verjetno niso vsi najbolj brihtni. Sodišče ocenjuje to izjavo za neprepričljivo, saj da so zaposleni večinoma doktorji znanosti. Takšen zapis sodišča samo dokazuje, da sodišče mnenja izvedenca dr. Kravosa ni razumelo. Formalna izobrazba oziroma akademski nazivi velikokrat niso v korelaciji z inteligenco in to je imel izvedenec v mislih. Da je sodišče povsem zgrešilo pri argumentaciji, kaže pojasnilo, da izvedenec Kravos ni tisti, ki bi lahko ocenjeval umnost in kvalifikacije kemikov. Izvedenec Kravos niti slučajno ni počel česa takega – sploh nikjer ne govori o kvalifikacijah kemikov, temveč o inteligenci ljudi, kar nima nobene zveze s kvalifikacijami ali formalno izobrazbo!“

Namesto, da bi se višje sodišče vsebinsko opredelilo do navedenega pritožbenega očitka in se izreklo o tem, ali to, kar izhaja iz sodbe sodišča prve stopnje o vsebini izvedenskega mnenja, iz slednjega res izhaja, je obrambi očitalo žaljive navedbe (2. odstavek točke 39), do pritožbenih očitkov pa se ni opredelilo.

Enako velja tudi glede naslednje pritožbene navedbe: *„Sodišče izvedencu očita, da se je spustil v presojo verodostojnosti izpovedb prič, pri čemer ima sodišče v mislih izvedenčev komentar v zvezi s Farkaševim t.i. seznamom za fentanje. Pri tem sodišče sploh ne omeni, da je izvedencu prav ono postavilo vprašanje v zvezi s tem (prepis zvočnega posnetka zaslišanja izvedenca dr. Kravosa, stran 4 spodaj). Šele na vprašanje sodišča se je izvedenec opredelil do t.i. seznama za fentanje in zaključil, da to ne gre v kontekst in svoje mnenje tudi obrazložil. Pri tem pa ne gre za nikakršno ocenjevanje verodostojnosti priče Farkaš, temveč za mnenje izvedenca, zakaj iz psihiatričnega stališča tak seznam za fentanje ne gre v kontekst.“*

Višje sodišče je v zvezi z zgoraj navedenim zaključilo le, da iz vpogleda v odredbo o postavitvi izvedenca ne izhaja, da je bilo izvedencu Kravosu naloženo, da presoja verodostojnost izpovedb prič, kar je prvostopenjsko sodišče tudi izrecno navedlo kot okoliščino, ki ni bila njegova naloga. Pritožbeno sodišče se torej v ničemer ni opredelilo do pritožbenih navedb, ki so grajale ravno navedbo prvostopenjskega sodišča, da se je izvedenec Kravos opredeljeval do verodostojnosti izpovedb prič. Do slednjega se izvedenec sploh ni opredeljeval in o tej pritožbeni navedbi bi se moralo višje sodišče izreči, vendar pa namesto tega zgolj ponavlja to, kar je zapisalo prvostopenjsko sodišče. Izvedenec se je do t.i. seznama za fentanije opredelil na izrecno vprašanje sodišča (!), pri čemer pa ni ocenjeval verodostojnosti izpovedbe priče Farkaš! Kaj takega ne izhaja iz prepisa zvočnega posnetka zaslišanja izvedenca dr. Kravosa in je torej ugotovitev tako prvostopenjskega, kot tudi višjega sodišča protispisna (absolutna bistvena kršitev določb kazenskega postopka).

Obrazložitev višjega sodišča je v tem delu sodbe tako pavšalna in brez vsebine, da je ni mogoče šteti za obrazložitev (11. točka 1. odstavka 371. člena ZKP). Do ključnih pritožbenih navedb se namreč sploh ne opredeli, kar predstavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka. Enako velja za opozorila obrambe o pristranskosti sodišča prve stopnje glede dokazne ocene izvedenskega mnenja dr. Kravosa v primerjavi z izvedenskim mnenjem Sabliča.

Neopredelitev do pritožbenih navedb v zvezi z dokazno oceno izvedenskih mnenj

Višje sodišče v točki 101 obrazložitve navaja, da pritožnika dokazno oceno izvedenskih mnenj ocenjujeta za napačno, izhajajoč iz občutka, da se je sodišče že pred začetkom dokaznega postopka odločilo za izrek obsodilne sodbe, nevtralna oziroma razbremenilna dejstva za obtoženca pa slednjemu interpretiralo v škodo.

Zgornja navedba višjega sodišča, da pritožnika napačno dokazno oceno utemeljujeta s svojim občutkom, je protispisna. Obramba je namreč v poglavju pritožbe 6.8 z naslovom „Zakaj je dokazna ocena izvedenskih mnenj napačna?“ na straneh 94 – 96 argumentirano in ne na podlagi lastnih občutkov utemeljila razloge, zaradi katerih je dokazna ocena sodišča prve stopnje napačna. Ob tem pa je potrebno upoštevati tudi vsa predhodna pritožbena navajanja obrambe, zlasti poudarek ključne vsebine nemškega izvedenskega mnenja na strani 93 pritožbe. Navedbo višjega sodišča v točki 101 obrazložitve je tako moč oceniti zgolj kot poskus diskreditacije obrambe, saj se sodišče v nadaljevanju obrazložitve ukvarja tudi z ostalimi pritožbenimi razlogi, ki jih je obramba izpostavila in s katerimi je utemeljevala napačno dokazno oceno. Zaključki obrambe nikakor ne temeljijo zgolj na občutku, temveč konkretnih dejstvih, ki jih je obširno navedla v pritožbi.

Obramba je v 2. odstavku na strani 95 pritožbe grajala navedbo sodišča prve stopnje, ki je na koncu točke 177 obrazložitve zapisalo, da je potrebno upoštevati, da je sodišče že predhodno zavrnilo zagovor obdolženca o kontaminaciji jakne Bugatti, pri čemer pa se je sodišče v tej točki prvič v sodbi ukvarjalo z najdbo delcev tombak, ki pa bistveno vplivajo na presojo kontaminacije. Ker se sodišče do novo ugotovljenih dejstev ni opredelilo v smislu možnosti kontaminacije, temveč zgolj navedlo, da je zagovor obdolženca glede tega vprašanja že predhodno zavrnilo, je obramba slednje izpostavila kot primer bistvene kršitve določb kazenskega postopka. Višje sodišče se do te pritožbene navedbe ne opredeli kljub temu, da se v točki 103 obrazložitve vsebinsko opredeljuje do dokazne ocene v zvezi z najdbo delcev tombak. Vsekakor pa zgoraj izpostavljena pritožbena navedba ostaja neodgovorjena, kar ponovno predstavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka ter tudi kršitev obtoženčeve ustavne

pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave.

Neopredelitev do pritožbenih navedb v zvezi z dokazno oceno izpovedbe priče Aleš Farkaš

Obramba je pravilnost dokazne ocene sodišča prve stopnje v zvezi s t.i. seznamom za fentanje izpodbijala med drugim z naslednjimi pritožbenimi navedbami: „Hans, ki ga je priča Farkaš omenila in ki naj bi bil na t.i. seznamu za fentanje, ni oškodovanec (ni mu tako ime, niti ni imel takšnega vzdevka), temveč je obdolženi s tem imenom imenoval izključno osebo Hans van Elteren, ki je bil tedaj njihov sodelavec iz tujine. Nihče od številnih zaslišanih prič ni izpovedala, da bi kdo oškodovanca imenoval Hans. Druga stvar, ki je evidentno nelogična in napačna, je navedba, da naj bi bila pomočnica oškodovanca Maša Korenčan na seznamu za fentanje iz razloga, ker naj bi obdolženca „dala na sodišče“. Obdolženca ni tedaj nihče „dal na sodišče“, temveč je on na Delovno sodišče vložil tožbo zoper Kemijski inštitut zaradi odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Tretja stvar, zaradi katere je izpoved priče Farkaš neskladna in nasprotujoča si, je navedba, da se je pogovor o t.i. seznamu za fentanje dogajal v drugi polovici leta 2014, medtem ko je priča kasneje navedla, da je omenjeni pogovor potekal v zimskem času, februarja (prepis zvočnega posnetka glavne obravnave z dne 2.12.2015, stran 46). Iz vsega tega izhaja, da niti ni jasno, kdaj naj bi se ta pogovor odvijal.“

Višje sodišče se do navedenih pritožbenih navedb ni opredelilo, čeprav je eden ključnih pritožbenih očitkov, da niti Farkaš ni izpovedal, da bi oškodovanec sploh bil na t.i. seznamu za fentanje (ki je sicer čista izmišljotina). Hans ni oškodovanec in niti sodišče prve stopnje, niti višje sodišče ne pojasnita, kako sta prišli do zaključka, da naj bi bil to oškodovanec, četudi mu tako ni ime in tudi ni imel takšnega vzdevka ter ga nihče ni klical s tem imenom. Višje sodišče se tudi v tem delu sodbe zgolj sklicuje na argumentacijo sodišča prve stopnje, namesto, da bi se opredeljevalo do konkretnih pritožbenih navedb (Hans ni oškodovanec, Maša Korenčan obdolženca ni „dala na sodišče“, čas, ko naj bi se odvijal pogovor o seznamu za fentanje, narava debat med obdolžencem in pričo,...).

Višje sodišče je z neopredelitvijo do pritožbenih navedb zagrešilo absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka, saj sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih (11. točka 1. odstavka 371. člena ZKP), kar predstavlja tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave.

4. GLEDE ODLOČITVE PRITOŽBENEGA SODIŠČA V ZVEZI S PRITOŽBENIM NAVEDBAM V POGlavJU »KAMERE, ALIBI, REKONSTRUKCIJA IN BAZNE POSTAJE«

Nepravilna ugotovitev časa streljanja in izostanek vsebinske opredelitve ter prazna argumentacije pritožbenega sodišča

Navedbe pritožbenega sodišča, da je vse pomisleke obrambe v zvezi z ugotavljanjem časa streljanja sodišče prve stopnje obrazložilo v 49. točki obrazložitve, je napačno. Pritožbeno sodišče ni upoštevalo bistva v zvezi z zatrjevanim napačno ugotovljenim dejanskim stanjem, in sicer pritožbene navedbe, da so bile kamere podjetja Avto Ljubljana in Avtohiše Peugeot usklajevane ravno na podlagi časa kamere restavracije Via Bona, za katerega je nesporno, da ga ni bilo mogoče natančno ugotoviti. Pritožbeno sodišče je v pritožbi izpostavljeno napako sodišča prve stopnje enostavno spregledalo in se do nje

argumentirano sploh ni opredelilo. Na to kaže protispisna navedba pritožbenega sodišča, da je sodišče prve stopnje upoštevalo medsebojno časovno usklajenost kamer na treh različnih objektih (Via Bona, Avtohiša Peugeot in Avto Ljubljana), kar ne drži. Vsi časi tako kamere Avtohiše Peugeot kot tudi kamere Avto Ljubljana so bili ugotovljeni ravno na podlagi kamere restavracije Via Bona, katerega ni bilo mogoče natančno ugotoviti. (!) Kako lahko pritožbeno sodišče navaja medsebojno časovno usklajenost kamer, če časa kamere, ki je služil kot izhodišče za poenotenje ostalih kamer, sodišče ni moglo natančno ugotoviti? Odločitev pritožbenega sodišča je v tem delu napačna, nelogična in protispisna ter izpolnjuje kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

V izpodbijani sodbi je izostal odgovor na utemeljeno pritožbeno navedbo obrambe, ki izpostavlja edini čas, ki je bil znotraj kazenskega postopka ugotovljen natančno, in sicer gre za klic priče Horvat, ki je našel oškodovanca in je na 113 poklical ob 19:42 uri. V pritožbi je obramba opozorila na izpovedbo priča Horvat, ki je povedal, da je od takrat, ko je prispel na parkirišče in do takrat, ko je poklical 113, minilo 3 do 4 minute. Obramba je opozorila tudi na videoposnetke, iz katerih je moč razbrati, da je oškodovanec na parkirišče prišel cca 2 minuti pred pričo Horvat, zato je obramba v pritožbi navajala, da je glede na navedene dokaze (katere prvostopenjsko sodišče ni presojalo v luči ugotavljanja časa streljanja!) do streljanja bolj verjetno prišlo v 36. ali 37. minuti 19. ure. Obramba je opozorila tudi na izpovedbo priče Horvat, da je v času prihoda na parkirišče oškodovanca že iz svojega avta videl ležati na parkirišču ter na dejstvo, da se je dejanje zgodilo tik za tem, ko je oškodovanec izstopil iz svojega avtomobila in se napotil proti vhodu v restavracijo. Glede na to, da je sodišče drugi časovni moment 19:40:18 (čas, ko je priča Horvat pripeljal na parkirišče) ugotovilo na podlagi kamer Avtohiše Peugeot in Avto Ljubljana, katere so bile usklajene ravno na podlagi kamere restavracije Via Bona, ki so – kot že ugotovljeno – nenatančne, je tudi navedeni časovni moment napačen. Sodišče druge stopnje je storilo bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP, saj sodba pritožbenega sodišča ne vsebuje v predmetni točki že navedenih razlogov o odločilnih dejstvih, o vprašanju pravilno ugotovljenega časa streljanja, ki je ključen ob dejstvu, da ima obdolženi še praktično manj kot deset minut pred streljanjem alibi. Izostanek vsebinske presoje pritožbenega sodišča glede pravilnosti določitve časa streljanja pomeni kršitev obtoženčeve pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kot tudi obtoženčevo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Nadalje pritožbeno sodišče spregleda, da je obramba tako v rednem postopku, kot tudi v pritožbenem postopku izpostavila, da ugotovitve policije v uradnih zaznamkih v zvezi z usklajevanjem dejanskega časa kamer, niso pravilne. Prav tako višje sodišče ni odgovorilo na pritožbeno navedbo obrambe, da je gledanje videoposnetkov na glavni obravnavi omogočalo glede na iste zorne kote določnih kamer opozarjati na medsebojna odstopanja (kar dokazuje zatrjevani napačno ugotovljen dejanski čas iz uradnih zaznamkov policije!), kot tudi izpostavljene pritožbene navedbe, da je glede na posamezne zorne kote kamer primerjava medsebojnih časov možna samo glede usklajenosti, medtem ko na vprašanje ali je naknadno usklajeni čas kamer tudi pravilen in gre za dejanski čas, primerjava dveh kamer tega odgovora ne moreta dati, še zlasti iz razloga, ker je kot izhodišče za medsebojno primerjavo in računanje dejanskega časa vzet čas notranje kamere restavracije, ki pa ni bil natančno določen. Tudi s to pritožbeno navedbo se višje sodišče sploh ni ukvarjalo in izpodbijana sodba tudi v tem delu nima razlogov. Gre za bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP, saj sodba pritožbenega sodišča ne vsebuje v predmetni točki že navedenih razlogov o odločilnih dejstvih, konkretno o nezakonitem upoštevanju vsebine uradnih

zaznamkov v zvezi z ugotavljanjem časa zaseženih kamer v okolici kaznivega dejanja, ki so se tekom dokaznega postopka izkazali za napačne in nenatančne. Izostanek vsebinske presoje pritožbenega sodišča glede izpostavljene nepravilnosti vsebine uradnih zaznamkov in opozoril na strani obrambe pomeni kršitev obtoženčeve pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kot tudi obtoženčevo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave v zvezi z 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP. Vsebina uradnih zaznamkov o medsebojni skladnosti kamer se je po pregledu posnetkov na glavni obravnavi izkazala kot napačna, zato sodišče tako prve kot sedaj tudi druge stopnje nima podlage, da svojo odločitev gradi na vsebini, ki je napačna. Upoštevanje uradnih zaznamkov, katerih vsebina ni pravilna, jasno kaže na napačno ugotovljeno dejansko stanje. Uporaba vsebine uradnih zaznamkov kot točne na strani obeh sodišč pa pomeni bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP, saj gre za hudo neskladnost med samim uradnim zaznamkom in vsebino pregledanih posnetkov na glavni obravnavi, ki so za zadevo odločilni.

V tem delu obramba opozarja na evidentno skopost pritožbenega sodišča v delu presoje pritožbenih navedb glede časovne neuskkljenosti kamer in nepravilne ugotovitve sodišča o tem, kdaj naj bi se zgodilo streljanje. Obramba v svoji pritožbi skoraj na štirih straneh strnjene tiska (od strani 26 do strani 29) pojasnjuje najrazličnejše nepravilnosti, nezakovitosti in neupoštevanja argumentov obrambe na strani sodišča prve stopnje, medtem ko pritožbeno sodišče na izpostavljene argumente ni odgovorilo, ampak se je samo pavšalno sklicevalo na dele sodbe sodišča prve stopnje, v katerih naj bi bilo odgovori na zastavljena vprašanja obrambe, kar pa nikakor ne drži. Obramba opozarja, da so zgoraj povzete pritožbene navedbe bistvene za predmetno zadevo, saj se nanašajo na čas streljanja, ki v povezavi s časom, ko je imel obtoženi še alibi, tvorijo zaključeni krog, ki predstavlja izhodišče za presojo, ali bi obtoženi v razpoložljivem času lahko pričel na kraj pravočasno.

Pritožbeno sodišče ni argumentirano odgovorilo na pritožbeno navedbo, da je sodišče prve stopnje sprejelo napačno dokazno oceno, ko je-le to navedlo, da kamera pred vhodom v restavracijo Via Bona sploh ne pokriva parkirišča, zato iz nje naj ne bi bil viden prihod oškodovanca oziroma kakšnih drugih avtomobilov. Obramba je v svoji pritožbi navedla, da je takšna navedba sodišča prve stopnje zmotna in se sklicevala na vsebino posnetka te kamere, iz katere je jasno razvidno, da domet kamere pred vhodom v lokal sega vse do parkirišča, na levi strani je razločno viden avtomobil znamke Honda HRV, na katerem so bile najdene biološke sledi oškodovanca, na tem posnetku so ob 19:37:40 vidni žarometi oškodovančevega avtomobila, ko se pripelje na parkirišče in začne z vzratnim parkiranjem. Obramba je tudi opozorila, da sodišče prve stopnje te kamere ni upoštevalo v zvezi s časom prihoda oškodovanca in da tudi ta čas kamere ni skladen s časom, na katerega se sklicuje sodišče glede prihoda oškodovanca na parkirišče. Odgovor pritožbenega sodišča na zgoraj navedeno je znova prazno, o pritožbenih argumentih navede le: »*ugotovitve, izhajajoče iz navedenega posnetka očitno niso bile bistvenega pomena*«⁷, kar v celoti pritrjuje navedbam obrambe, da pritožbeno sodišče argumentov v pritožbi sploh ni vsebinsko presojalo, ampak se je v celoti zanašalo na ugotovitve sodišča prve stopnje. Kako lahko pritožbeno sodišče ocenjuje, da posnetek iz katerega je razviden prihod oškodovančevega avtomobila pred restavracijo in njegovo vzratno parkiranje niso bistvenega pomena (!) če pa je ravno navedeni posnetek potrebno upoštevati v luči ugotavljanja časa, ko se je zgodilo streljanje (bistvena kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

7 45. točka obrazložitve stran 26 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

Pritožbeno sodišče se prav tako ni opredelilo do pritožbene navedbe obrambe, da je sodišče prve stopnje pri svojih ugotovitvah napačno navajalo, da je bila lahko ura (streljanja) kvečjemu več in ne manj (kršitev 11. točke 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

Neupoštevanje posnetkov kamer in izostanek vsebinske opredelitve ter prazna argumentacija pritožbenega sodišča

Pritožbeno sodišče v takšnem duhu praznih navedb nadaljuje tudi v nadaljevanju, ko *naj bi* obravnavalo navedbe obrambe v zvezi z vsebino posnetkov kamer. Pritožbeno sodišče ugotovitve, ki izhajajo iz zaseženih kamer in razlag obrambe ob boku napačno ugotovljene vsebine posnetkov kamer na strani sodišča prve stopnje in uveljavljene kršitve napačno ugotovljenega dejanskega stanja in zatrjevanih kršitev 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP ne šteje kot pritožbene navedbe⁸ (!?) ampak zgolj kot teze obrambe in jih šteje *kot špekulacije in poskus odvrnitve pozornosti pritožbenega sodišča od bistvenih kršitev*. Pritožbeno sodišče se tako ponovno ni vsebinsko opredelilo do pritožbenih navedb obrambe, ki se konkretno navezujejo na napačno dokazno oceno sodišča prve stopnje, ker sodišče prve stopnje v svoji obrazložitvi ni upoštevalo vsebine posnetkov, kar navsezadnje pomeni tudi kršitev 11. točke 1. odstavka 371. člena ZKP. V sodbi sodišča prve stopnje je o odločilnih dejstvih (o vsebini videoposnetkov) precejšnje nasprotje med tem, kar se navaja v razlogih sodbe in o sami vsebini videoposnetkov. Sodba prve stopnje nima razlogov v delu, ki se nanašajo na dogajanje v okolici kaznivega dejanja, katere je obramba sodišču prve stopnje tekom pregledovanja videoposnetkov izpostavljala in do katerih bi se moralo sodišče prve stopnje vsebinsko opredeliti, pa se ni. Izostanek vsebinske presoje pritožbenega sodišča glede zgoraj citiranih kršitev pomeni kršitev obtoženčeve pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kot tudi obtoženčevo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP in bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP

Pritožbeno sodišče se ni opredelilo do izpostavljene pritožbene navedbe, da sodišče prve stopnje ni upoštevalo dejstva, da v postopku zasežene kamere pokrivajo vse možnosti prihoda na parkirišče in je t.i. **kolesar brez luči**, ki je prvič viden ob 19:34:26 na posnetku kamere Avto Ljubljana št. 2 isti kolesar, ki je viden ob 19:37:42, ko oškodovanec zapelje iz Tbilisijske proti parkirišču restavracije. Gre za pomembno pomanjkljivost sodbe pritožbenega sodišča, ker zaradi dejstva, da pritožbeno sodišče na to vprašanje ni odgovorilo, ima sodba hude pomanjkljivosti. Dejstvo, da so vse možnosti prihoda na parkirišče pokrite s kamerami, je argumentacija sodišča o tem, da je kolesar ob 19:37:42 viden na kameri št. 1 Avtohiše Peugeot ravno obtoženi, pomanjkljiva, saj ne pojasni, od kje točno bi navedeni kolesar lahko prišel in pri tem ne dopušča razlage obrambe (ki je edina mogoča), da je kolesar, ki je viden ob 19:37:42 na kameri št. 1 Avtohiše Peugeot in kolesar, ki je na istem posnetku viden ob 19:35:06 isti kolesar, ki je viden ob 19:34:26 na posnetku kamere Avto Ljubljana št. 2 in tako, glede na alibi, le-ta nikakor ne more biti obtoženi. Gre za eno izmed ključnih vprašanj o odločilnih dejstvih, ki so v sodbi pritožbenega sodišča ostale neodgovorjene in je pritoženo sodišče tako storilo bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP. Izostanek vsebinske presoje pritožbenega sodišča glede zgoraj citiranih kršitev pomeni kršitev

8 46. odstavek obrazložitve na strani 26 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

obtoženčeve pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kot tudi obtoženčevo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbeno sodišče se ni opredelilo do navedbe obrambe v zvezi z osebo, ki je vidna na kameri št. 3 Avto Ljubljana (čas med 19:37:04 – 19:37:13), ko obramba njeno gibanje povezuje s prihodom oškodovanca. V zvezi s to navedbo sodišče samo navaja, da naj bi navedena dejstva upoštevalo sodišče v točki 59., kar ne drži. Sodišče prve stopnje je v točki 59. samo napisalo, da je iz posnetkov Avto Ljubljana, kamera št. 3 vidna silhueta osebe, ki pospešeno stopa po levi strani parkirnega prostora iz desne smeri proti levi, pri čemer pa pritožbeno sodišče spregleda, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do opozoril obrambe v zvezi z gibanjem navedene osebe v povezavi s prihodom oškodovančevega avtomobila v križišče med Jamovo in Tbilisijsko. Torej, že prva stopnja je storila bistveno kršitev določb kazenskega postopka 11. točke 1. odstavka 371. člena ZKP, katero je obramba uveljavljala v svoji pritožbi, višje sodišče pa je vsebinsko sploh ni obravnavalo. Iz izpodbijane sodbe ne izhaja odgovor na navedeno pritožbeno navedbo, zato sodba višjega sodišča v tem delu nima razlogov in je neobrazložena. Gre za izredno pomembno, v postopku ugotovljeno dejstvo, ki ga je obramba izpostavljala v relaciji z njeno tezo o organizirani izvedbi umora s strani več oseb, dejstva, da takšne likvidacije ni bilo mogoče izpeljati s strani obtoženega, kar seveda trči ob stališče obrambe, da očitano ravnaje obtoženi objektivno sploh ni mogel storiti, česar pritožbeno sodišče vsebinsko ni presojalo. Gre za bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP. Izostanek vsebinske presoje pritožbenega sodišča glede zgoraj citiranih kršitev pomeni kršitev obtoženčeve pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kot tudi obtoženčevo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbeno sodišče se ni opredelilo do argumentov obrambe v delu glede vozila, ki je iz parkirišča restavracije Via Bona odpeljalo le 32 sekund pred prihodom oškodovanca v povezavi z izpovedbo priče Andrejc. Pritožbeno sodišče se ponovno sklicuje na dele sodbe sodišča prve stopnje, v katerem naj bi »*obramba našla odgovor na njeno vprašanje*«⁹ in pri tem seveda ponovno prezre, da je obramba v svoji pritožbi opozorila na del izpovedbe priče Andrejc, da karavana srebrne barve, v katerem je opazil osebo sedeti v temi, po prihodu s policisti na parkirišče, več ni bilo na parkirišču. Obramba je argumentirano izpodbijala napačno dokazno oceno sodišča prve stopnje, z novimi argumenti, do katerih se pritožbeno sodišče ni opredelilo. Obramba je argumentirano izpodbijala neobrazloženo dokazno oceno sodišča prve stopnje v delu, ko priči Andrejc ne verjame, da po prihodu s policisti na parkirišče avta ni več videl na istem mestu. Napadena sodba višjega sodišča v tem delu ne vsebuje odgovora na izpostavljeno vprašanje in je tako v tem delu ponovno neobrazložena, obrazložitev je pomanjkljiva, saj se v celoti sklicuje samo na navedbe sodišča prve stopnje, pri tem pa vsebinske presoje pritožbenega sodišča ni moč razbrati. Obramba zato tudi v tem delu uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbeno sodišče ni odgovorilo na pritožbeno navedbo obrambe v zvezi z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da bi lahko ob 19:35:06 uri na posnetku kamere Avtohiše Peugeot št. 1 bil priča Čuden. Višje sodišče v odgovor zgolj navede, da v *dokazni presoji izpovedbe navedene priče ne prepozna nobenih pomanjkljivosti ali nedoslednosti*. Takšen splošen, pavšalen in vsebinsko prazen odgovor obrambi ne

9 točka 50 obrazložitve na strani 29 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

omogoča, da bi lahko razbrala odgovor na pritožbeno navedbo, da sodišče pri presoji kolesarske trase ni upoštevalo izpovedbe priče Čuden, da se je mimo mesta (mimo ograje Avta Ljubljana, kjer je opazil moškega) vozil dvakrat v roku minute, saj se je spomnil, da mora po kruh v Hofer in se je obrnil in šel nazaj desno v Hofer. Obramba je v pritožbi navajala, da stališče sodišča, da bi na posnetku ob 19:35:06 uri kamere Avtohiše Peugeot št. 1 lahko bil priča Čuden, ne more vzdržati, saj bi potemtakem na posnetku kamere Avtohiše Peugeot št.1 samo nekaj sekund za tem bilo tudi vidno, da se je Čuden nazaj vrnil na Tbilisijsko in zavil proti Gerbičevi v smeri trgovine Hofer, kar pa iz posnetka ni razvidno. Ker takšne poti, ki naj bi jo opravil priča Čuden, ni mogoče enačiti z nobenim od kolesarjev v kritičnem času – kot to zmotno stori sodišče prve stopnje - sodišče prve stopnje ni imelo nobene podlage, da je zaključilo, da je kolesar ob 19:35:06 uri na posnetku kamere Avtohiše Peugeot št. 1 ravno priča Čuden. Napadena sodba višjega sodišča ne vsebuje odgovora na izpostavljeno pritožbeno vprašanje in je tako v tem delu ponovno neobrazložena, obrazložitev je pomanjkljiva, saj se v celoti sklicuje samo na navedbe sodišča prve stopnje, pri tem pa vsebinske presoje pritožbenega sodišča ni moč razbrati. Obramba zato tudi v tem delu uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbena navedba obrambe o nelogičnosti argumentacije sodišča prve stopnje v zvezi z zavrnitvijo teze obrambe o umoru oškodovanca s strani usposobljene in organizirane skupine ljudi, v delu, ko sodišče prve stopnje navede, da *»sodišče ne razume, zakaj bi to storili na parkirišču pred gostilno v kateri se je odvijala sindikalna zabava, saj bi takšna organizirana skupina ljudi oškodovanca ustrelila drugje, na manj obljudenem kraju«* je ostala neodgovorjena. Obramba je v svoji pritožbi na takšen zaključek sodišča o zavrnitvi te teze opozorila na nelogičnost in neživljenjskost sodišča v njeni argumentaciji, saj meni, da profesionalni morilci si tak kraj za izvedbo streljanja ne bi izbrali ravno zaradi obljudenosti kraja in dejstva, da se je takrat ravno odvijala sindikalna zabava, medtem ko je za sodišče povsem nesporno in sprejemljivo, da je to ravnanje z gotovostjo storil 60 letni gospod, na očem dolgoletnega kolektiva, v neposredni bližini svoje žene, torej izpostavljen zelo velikemu tveganju, da bi ga kdo na kraju opazil, ga prepoznal in bi to kljub temu storil. Napadena sodba višjega sodišča v tem delu ne vsebuje odgovora na očitano nelogičnost argumentacije sodišča prve stopnje in je tako v tem delu ponovno neobrazložena, vsebinske presoje pritožbenega sodišča v citiranem delu pritožbe v izpodbijani sodbi ni moč razbrati. Obramba zato uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbeno sodišče je zavrnilo pritožbeno navedbo obrambe, da zaključek sodišča, da je kolesar, ki je ob 19:39:19 uri pospešeno zapustil parkirišče, ravno obtoženi v nasprotju z zaključki sodišča o času streljanja. Sodišče je namreč čas streljanja umestilo v časovni okvir med 19:38:37 in 19:40:18. Obramba je v pritožbi uveljavljala nelogičnost sodbe, saj sodišče čas, ko bi naj se zgodilo streljanje umesti v časovni okvir med 19:38:37 in 19:40:18, medtem ko kolesar, za katerega sodišče trdi, da je ravno obtoženi in zapušča parkirišče že ob 19:39:19. Ta ugotovitev je tako v nasprotju z navedbo sodišča, da je bilo streljanja lahko tudi po 19:39:19 uri. Pritožbeno sodišče glede gornjih navedb odgovori, *da ugotovitev o kolesarjevem zapuščanju parkirišča ob 19:39:19 ni v nasprotju z ugotovljenim časovnim okvirjem streljanja, temveč je povsem realno umeščena v ta okvir. Gre za evidentno nelogičnost in protispisnost v*

obrazložitvi sodišča prve stopnje, ki jo pritožbeno sodišče nerazumno zavrača z enako nelogičnostjo, zato je pritožbeno sodišče bistveno kršilo določbo kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420.

Obramba glede na zavzeto stališče obeh sodišč, da se je streljanje zgodilo med 19:38:37 in 19:40:18, kolesar viden na posnetku ob 19:39:18, ki zapušča kraj, pa je ravno obtoženi, opozarja, da ob upoštevanju načela *in dubio pro reo*, obtoženi tudi v tem primeru ne more biti strelec!

Pritožbeno sodišče se ni opredelilo do pritožbenih navedb obrambe o natančnem gibanju »kolesarja brez luči« in v pritožbi zatrjevanem nelogičnem zavračanju sodišče prve stopnje v zvezi s pojasnili obrambe o gibanju »kolesarja brez luči«. Obramba je v svoji pritožbi svoja stališča in nelogičnosti glede gibanja kolesarjev izčrpno pojasnila, tako vsebino določenega posnetka kamere, njegovo gibanje, čas, viden na posnetku, praktično celoten opis gibanja na posnetku, je obramba besedno opisala v pritožbi (in pred tem tudi že na naroku za glavno obravnavo) ter celo izdelala skico, v katero je vrisala na posnetku opaženo gibanje kolesarjev. Navedbe pritožbenega sodišča o tem, da višje sodišče *ni moglo ocenjevati neobrazloženih navedb obrambe*¹⁰, ne more vzdržati in kaže na evidentno izmikanje odgovarjanja v pritožbi izpostavljene hude pomanjkljivosti sodišča prve stopnje, ki je bila vsekakor dovolj natančna in izčrpna. Očitek pritožbenega sodišča, da v pritožbi ni obrazloženo »*kaj imajo v mislih*« v zvezi s prihodom kolesarja, kaže ravno na to, da pritožbeno sodišče navedb in sklic, ki jih je obramba pripravila tako natančno in očitno, da so jasne tudi tistemu, ki posnetkov ne gre ponovno pregledovati, sploh ni upoštevalo. Obramba je v pritožbi izpodbijala dokazno oceno sodišča prve stopnje, da prihod kolesarja, ki je viden na kameri št. 1 Avtohiše Peugeot ob 19:37:42 uri ni viden. Po oceni obrambe je bil takšen dokazni zaključek napačen in sprejet ob izostanku sočasnega upoštevanja posnetkov videonadzorih kamer, ki prihod kolesarja jasno prikazujejo. Obramba je pot kolesarja, ki je na posnetku ob 19:37:42 natančno opisala na strani 38 pritožbe, ko je obramba natančno opisovala gibanja t.i. **kolesarja brez luči**, kjer je navedeno: *Njegov prihod je sprva razviden iz posnetka kamere št. 2 Avto Ljubljana ob 19:34:26¹¹, in sicer iz smeri po Tbilisijski ulici, kolesar se vozi iz leve proti desni ob ograjenem parkirišču družbe Avto Ljubljana, v križišču z Jamovo zavije desno na Tbilisijsko in se vozi v smeri proti Gerbičevi ulici. Navedeni kolesar je nato viden tudi na posnetku kamere št. 8 Avtohiše Peugeot, ki delno pokriva tudi domot kamere št. 2 Avto Ljubljana ob 19:34:47. Nato gibanje tega istega kolesarja brez luči ujame kamera št. 1 Avtohiše Peugeot od 19:35:02 do 19:35:15, ko pripelje po Tbilisijski. Isti kolesar pa nato, nekako zadnji trenutek, v križišču zapelje desno proti restavraciji Via Bona, na kar se zaradi teme in slabe resolucije posnetka njegova nadaljnja pot ne vidi. Po oceni obrambe gre za enega in istega kolesarja, katerega sodišče pri opisu vsebine videonadzorih kamer napačno obravnava kot drugega kolesarja, pri tem pa za svoje ugotovitve ne zmore pojasniti zakaj vsebino vseh spornih kamer ne upošteva skupaj, povezano, saj je nesporno, da se dometi kamer v določenem zornem kotu prekrivajo, kar nenazadnje izhaja tudi iz skice NPU, list. št. 2751. Konkretnije pojasnjevanje obrambe, da gre za istega kolesarja, ki je prvič viden na kameri št. 2 Avto Ljubljana ob 19:34:26 in nato še ob 19:34:47 na kameri št. 8 Avtohiše Peugeot, od 19:35:02 do 19:35:15 in ob 19:37:42 na kameri št. 1 Avtohiše Peugeot, je razvidno tudi v pritožbi na strani 35 in 36, kjer je navedeno: *Na skici je z rdečo puščico označena pot kolesarja brez luči, ki je najprej razviden na kameri Avto Ljubljana št. 2, njegova pot pa se zaključi pri posnetku Avtohiše Peugeot št. 1, ko le ta iz Tbilisijske zapelje proti restavraciji Via Bona. Za lažjo predstavo je na navedeni skici z modro puščico prikazana tudi pot oškodovančevega avtomobila,**

10 točka 56 obrazložitve na strani 32 sodbe Višjega sodišča

11 Zaradi lažjega razumevanja obramba pri opisu gibanja uporablja s strani policije napačno ugotovljen »dejanski« čas

katerega sočasno ujameta kameri Avto Ljubljana št. 2 in Avtohiše Peugeot št. 8 in nazadnje kamera Avtohiše Peugeot št. 1, ko oškodovanec zapelje iz Tbilisjske proti restavraciji Via Bona, v trenutku zavijanja pa se znova pojavi senca kolesarja brez luči, ki ga je po stališču obrambe (in tudi sodišča) čakal pri ograji Avto Ljubljana. Stališče sodišča in stališče obrambe se razlikujeta v delu, kjer obramba trdi, da gre to za istega kolesarja, medtem ko sodišče temu ne sledi in samovoljno zaključi, da je kolesar, ki je na posnetku viden ob prihodu oškodovanca, ravno obtoženi in da pri tem ne gre za istega kolesarja, ki je predhodno viden na posnetku kamere Avto Ljubljana št. 2 in kamere Avtohiše Peugeot št. 8. Sodišče tudi ne pojasni, zakaj bi se po njegovem pot kolesarja nadaljevala po Gerbičevi ulici, če to iz posnetkov sploh ni razvidno, ampak je evidentno, da kolesar v križišču nasproti Avtohiše Peugeot zapelje proti parkirišču restavracije Via Bona. Kako je kolesar, ki naj bi bil ravno obtoženi, prišel na kraj pred oškodovancem, sodišče navaja, da ni vidno od kod je prišel, kar nekako ni skladno z dejstvom, da so vse možne poti na kraj kaznivega dejanja pokrite z varnostmi kamerami, zato stališču sodišča enostavno ni moč sledit...

Zgoraj navedene pritožbene navedbe obrambe so tako kljub izčrpni in natančni opredelitvi ostale neodgovorjene oziroma še več, pritožbeno sodišče jih je ocenilo kot neobrazložene (!), kar nikakor ne drži in kaže na to, da pritožbeno sodišče navedb obrambe sploh ni vsebinsko presojalo in jih kakorkoli obravnavalo in tako storilo bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 ter s tem kršilo tudi obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

V zvezi s pritožbeno navedbo obrambe, da sodišče prve stopnje ni upoštevalo možnosti, da je bil storilec kaznivega dejanja na kraju že veliko pred Jamnikom in da ni prišel na kraj zadnji hip, pritožbeno sodišče navede, da sodišče ni dolžno navajati razlogov o okoliščinah, za katere ni jasno, če so sploh obstajale, ki sploh niso bile predmet dokazovanja. Obramba v tem delu opozarja na nelogičnost argumentacije pritožbenega sodišča, ki ne želi vsebinsko presojati argumentov obrambe glede možnosti izvedbe očitane ravnanja, ki logično kažejo na to, da je tisti, ki je storil očitano ravnanje, moral oškodovanca vsaj spremljati pred prihodom na parkirišče ali pa vsaj biti kar nekaj časa pred njegovim prihodom na kraju, ker čas, kdaj naj bi oškodovanec prišel na zabavo, ni bil znan. Četudi so določene priče izpovedale, da je navadno oškodovanec na zabavo zamujal, je pojem »zamujati« popolnoma nedefiniran in kaže na širše časovno obdobje po uradnem začetku zabave, ki je bil ob 19:00 uri. Vsi ti pomisleki obrambe se nanašajo na objektivno možnost izvesti ravnanje umora. Sodišče je v luči obtožbe nedvomno dolžno opraviti dokazno oceno in se pri tem opredeliti do vseh argumentov obrambe, zakaj očitane ravnanja obtoženi sploh ni mogel storiti, kar pa ne pomeni – kot to trdi pritožbeno sodišče – da sodišče ni dolžno navajati razlogov o okoliščinah, za katere ni jasno do so obstajale. Dejstvo, da je Jamnik na zabavo zamujal, da je bil uradni začetek zabave ob 19:00 uri, da je na zabavo prišel z ženinim avtomobilom, ker je tik pred odhodom na zabavo zaznal, da ima njegov avto mehansko okvaro, da na parkirišču spornega dne ni delovala luč ipd. so znana dejstva kritičnega dne in so bile sodišču nesporno znana, zato bi jih moralo (je dolžno!) sodišče prve stopnje upoštevati. Navedba pritožbenega sodišča v točki 57 obrazložitve so zato popolnoma nelogične in obrambi nerazumljive. Obramba je zaradi neupoštevanja teh okoliščin na strani sodišča prve stopnje opozarjala, da sodba v tem delu ni obrazložena in da nima razlogov (kršitev 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP), kar pa pritožbeno sodišče zavrača z obrazložitvijo, da sodišče ni dolžno navajati razlogov o okoliščinah, za katere ni jasno, če so sploh obstajali. Navedba pritožbenega sodišča je zmotna in protispisna. Ker sodišče tudi v tem delu ni vsebinsko presojalo pritožbenih navedb obrambe, je kršilo določbe kazenskega postopka po 11.

točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 ter s tem kršilo tudi obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Nelogičnost pritožbenega sodišča se nadaljuje tudi v točki 58. obrazložitve sodbe, ko navaja, da naj bi sodišče prve stopnje v točki 57 ugotovilo pot kolesarja brez luči, enako kot obramba (!), pri tem pa pritožbeno sodišče navede, da zaključek, če je šlo za enega in istega kolesarja ni bistven ob ugotovitvi, da je sodišče v točki 58 obrazložitve očitno štel in to tudi utemeljilo, da je morilec kolesar brez luči, vendar tisti, ki je viden na posnetku kamere št. 1 Avtohiše Peugeot. Obramba opozarja, da pritožbeno sodišče torej pritrjuje opisanemu gibanju kolesarja brez luči, ki je najprej opazen že ob 19:34:26 in pri tem dodaja, da vprašanje ali gre za enega in istega kolesarja sploh ni bistvena. Seveda je navedeno vprašanje KLJUČNEGA pomena, saj razbremenjujejo obtoženega v luči obtožbe, ker ob 19:34:26 objektivno ni mogel biti v okolici kraja kaznivega dejanja!

Pritožbeno sodišče tako na vprašanje, ali gre pri kolesarju brez luči, ki je viden na posnetkih kamer št. 2 Avto Ljubljana ob 19:34:26, št. 8 Avtohiše Peugeot ob 19:34:47 in št. 1 Avtohiše Peugeot ob 19:35:15, za istega kolesarja, sploh ni odgovorilo, ampak v odgovor obrambi na izpostavljeno nepravilnost in protispisnost odgovorilo samo, da to vprašanje sploh ni bistveno in se tako izognilo opredelitvi. Obramba takšnim navedbam odgovarja, da je pritožbeno sodišče popolnoma zgrešeno in protispisno obravnavalo pritožbo obrambe. Med ključnimi argumenti obrambe, da obtoženi sploh ne more biti storilec očitane dejanja, je ravno dejstvo, da v času, ko kamere prvič posnamejo kolesarja brez luči, obtoženi objektivno ni mogel biti na kraju in tako očitane ravnanja seveda ni mogel storiti, torej je navedeno vprašanje bistveno in izredno ključnega pomena! Pritožbeno sodišče se ni vsebinsko opredelilo do vprašanja, ali je sodišče prve stopnje sprejelo napačno dokazno oceno, ker je navajalo, da v spisu ni podlage, da je kolesar na posnetku Avto Ljubljana kamera št. 2 in Avtohiša Peugeot kamera št. 8 isti. Prav tako ni odgovorilo na pritožbene navedbe obrambe o tem, da je navedba sodišča prve stopnje v delu, ko navaja, da bi ravno ta kolesar, ki je viden na posnetkih, pot lahko nadaljeval tudi naravnost po Gerbičevi ulici, napačna in protispisna. Citirana ugotovitev sodišča prve stopnje je namreč popolnoma protispisna in sprejeta brez sočasnega upoštevanja dokazov, ki so bili pretreseni na glavni obravnavi. Sodišče prve stopnje pri svoji ugotovitvi ni upoštevalo kamere Avtohiše Peugeot št. 1, ki kolesarja ujame kmalu za tem, ko pripelje iz smeri Tbilisijske in katerega je predhodno že posnela kamera Avtohiše Peugeot št. 8 in pred tem tudi kamera Avto Ljubljana št. 2 (kršitev iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP), saj navedene kamere jasno dokazujejo, da kolesar pot ni nadaljeval proti Gerbičevi ulici, ampak je v križišču zadnji hip zavil desno proti parkirišču restavracije Via Bona in tam počakal na prihod oškodovanca, kateri je zopet viden ob 19:37:42 uri.

Prav tako je ostala neodgovorjena pritožbena navedba obrambe v zvezi z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da ni vidno kako je kolesar, ki naj bi bil po mnenju sodišča ravno obtoženi, prišel na kraj pred oškodovancem, kar je protispisno ob dejstvu, da so vse možne poti na kraj kaznivega dejanja pokrite z varnostmi kamerami! Pritožbeno sodišče se v sodbi ni opredelilo do uveljavljene absolutne bistvene kršitve postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP, ker so razlogi sodbe prve stopnje o odločilnih dejstvih napačni oziroma v nasprotju z izvedenimi dokazi (vezano na ogled videoposnetkov). Napadena sodba višjega sodišča v tem delu ne vsebuje odgovora na očitano nelogičnost argumentacije sodišča prve stopnje in je tako v tem delu ponovno neobrazložena, vsebinske presoje pritožbenega sodišča v citiranem delu pritožbe v izpodbijani sodbi ni moč razbrati. Obramba zato tudi v tem delu

uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Višje sodišče se ni opredelilo do pritožbenih navedb obrambe v delu glede izvedenca fototehnične stroke, ki v postopku glede na razpoložljive podatke ni znal odgovoriti na vprašanje ali sta kolesarja vidna na kameri Avtohiše Peugeot št. 1 v kritičnem času ista ali ne. Obramba je uveljavljala absolutno bistveno kršitev postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP, ker je sodišče samovoljno primerjalo dva kolesarja vidna na kameri Avtohiše Peugeot št. 1 ob 19:34:50 (dejanski čas 19:37:52) in ob 19:36:17 uri (dejanski čas 19:39:19) in ju označila za istega kolesarja – obtoženega, za kar sodišče (glede na izvedensko mnenje o nemožni identifikaciji oz. primerjavi dveh kolesarjev) ni melo nobene ustrezne podlage. Pritožbeno sodišče se do navedene pritožbene navedbe ni opredelilo in sodba sodišča druge stopnje v tem delu nima razlogov, gre za bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP

Neutemeljeni in napačni zaključki glede teorije o kolesarju kot morilcu in kolesarju kot obtoženemu ter izostanek vsebinske opredelitve in prazna argumentacija pritožbenega sodišča

Višje sodišče je v zvezi z ugotovitvami sodišča prve stopnje, da je oškodovanca umoril prav kolesar brez luči, ki je zapeljal na parkirišče za njim in ob 19:39:19 uri od tam pospešeno odpeljal, odgovorilo, da ne gre za bistvene kršitve iz 11. točke 1. odstavka 371. člena ZKP. Najprej, obramba opozarja na to, da zaseženi posnetki ne kažejo dogajanje na parkirišču, tako da navedbe višjega sodišča, da je kolesar zapeljal na parkirišče in nato ob 19:39:19 uri od tam pospešeno odpeljal, ne držijo (kršitev 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420). Iz posnetka ni razvidno, kam je kolesar, ki je viden v križišču na posnetku kamere Avtohiše Peugeot št. 1 po tem, ko oškodovanec zavije desno v smeri proti restavraciji, odpeljal, sodišče lahko to samo predvideva. Enako velja za kolesarja, ki pripelje v križišče ob 19:39:19 uri iz smeri parkirišča. Posnetki ne omogočajo zaključkov, da je navedeni kolesar pripeljal iz parkirišča, če že, je moč trditi, da je pripeljal iz smeri parkirišča in nič več.

Višje sodišče zavrača očitke obrambe, da je sodišče prve stopnje na podlagi videoposnetkov opravilo identifikacijo obtoženca, pri čemer navede, *da iz točke 58 obrazložitve izhaja le zaključek, da je oškodovanca umoril kolesar, da pa je bil to ravno obtoženi pa ni ugotavljalo na podlagi video posnetkov, temveč upošteva celoto dokazov*¹² in nato nadaljuje, *da je bila to le ena okoliščina, ki je sodišču prve stopnje omogočala zaključek, da je obtoženi prav s kolesom lahko v času, za katerega alibi ni imel, prišel na kraj kaznivega dejanja in le-to izvršil.*¹³ Navedeno stališče višjega sodišča je nelogično in v nasprotju z obrazložitvijo sodbe sodišča prve stopnje (kršitev 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420). Sodišče prve stopnje je v 58. točki obrazložitve obrazložilo, da je ravno na podlagi presoje videoposnetkov ugotovilo, da je oškodovanca umoril prav kolesar, pri tem pa je izhajalo

12 drugi odstavek točke 59 obrazložitve na strani 33 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

13 drugi odstavek točke 59 obrazložitve na strani 33 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

iz narave gibanja, nato pa je to svojo tezo konkretiziralo tudi v 63. točki obrazložitve, kjer sodišče samo »mimogrede navrže«, da je ta kolesar, ki je zavil za oškodovancem po njegovem prihodu pred restavracijo in kolesar, ki je kmalu po predvidenem streljanju pospešeno pripeljal iz parkirišča restavracije prav obtoženi. Tudi sicer pa je pritožbeno sodišče spregledalo evidentno identifikacijo obtoženega v 63. točki obrazložitve sodbe, saj je pritožbeno sodišče sklicuje samo na navedbe sodišča v točki 58. Dejstvo, da je sodišče prve stopnje na podlagi posnetkov opravilo identifikacijo obtoženega, je nedvomno in je stališče pritožbenega sodišča o tem, da sodišče ni opravilo identifikacije obtoženega, napačno in protispisno (bistvena kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

V zvezi z izpostavljeno kršitvijo, da sodba prve stopnje ne vsebuje razlogov, zakaj na bi bil ta kolesar prav obtoženi, višje sodišče odgovarja, da je sodišče prve stopnje zaključek o tem, da je morilec kolesar in da je kolesar ravno obtoženi sprejelo le in samo na podlagi ugotovitve, da je obtoženi *prav s kolesom lahko v času, za katerega alibi ni imel, prišel na kraj kaznivega dejanja in le-to izvršil*. Torej, stališče obrambe o tem, da je bil zaključek o tem, da je dr. Novič kolesar, ki je tudi morilec, sprejet dejansko na pamet, med vrsticami potrdi tudi pritožbeno sodišče in to kljub temu, da je bila rekonstrukcija opravljena neustrezno, brez upoštevanja zaseženih kamer, da čas ugotovljen v rekonstrukciji več kot očitno ni upošteven in natančen in tako nikakor ne omogoča zaključka o tem, da je imel dr. Novič dovolj časa, da je po odhodu svoje hčere še pravočasno prišel na kraj. Po oceni obrambe, odgovor pritožbenega sodišča, da je bil dr. Novič proglašen za kolesarja samo zato, ker bi samo prihod s kolesom omogočal pravočasno teoretično izvedbo, kaže na evidentno pristranskost sodišča in kršitev načela *in dubio pro reo*.

Zgolj povezovanje negativnega dejstva (da na kolesu ni bilo najdenih GSR delcev) z dejstvom, da je dr. Novič čistil *domnevno uporabljeno kolo*¹⁴ sodišču ne more dati zadostne podlage za identifikacijo in ugotovitev, da je obtoženi kolesar in da je kolesar morilec. Torej, tudi višje sodišče v svoji sodbi priznava, da ni dokazov, da je bilo obtoženčevo kolo tisto, ki je bilo uporabljeno in je tako sodišče prve stopnje ugotovitev o tem, da je kolesar morilec in da je kolesar obtoženi sprejelo samo na podlagi dejstva, da je obtoženi v nedeljo, dva dni po dogodku na vrtu, na očeh vseh, čistil svoje kolo ter dejstva, da bi lahko v času, ko je njegova hči odšla od doma (po stališču sodišča ob 19:29) do trenutka, ko se je zgodilo streljanje oz. ko je opažen kolesar na posnetku ob 19:37:52 uri (le dobrih 8 minut in sekund kasneje!) že bil na kraju, ko je opažen prihod oškodovančevega avtomobila. Takšna argumentacija je nelogična, pristanska in jasno kaže na kršitev načela *in dubio pro reo*.

Pritožbeno sodišče se v sodbi ni opredelilo do uveljavljene absolutne bistvene kršitve postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP, ker sodbe prve stopnje o odločilnih dejstvih razlogov sploh nima in je tako v tem delu ponovno neobrazložena, vsebinske presoje pritožbenega sodišča v citiranem delu pritožbe o tem, kako je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je kolesar ravno obtoženi v izpodbijani sodbi ni moč razbrati. Obramba zato tudi v tem delu uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Višje sodišče se ni opredelilo do pritožbenih navedb obrambe, da je teza o tem, da je morilec ravno kolesar, le ena izmed možnih. Obramba je v pritožbi navajala, da sodišče razen časa, ki ustreza času po streljanju ter okoliščine hitrejše vožnje, neposrednih dokazov o tem, da gre najprej za istega kolesarja in da je ta kolesar tudi strelec, nima. Dogajanje na parkirišču, kjer se je zgodilo streljanje, iz posnetkov kamer ni razvidno, sodišče ne more vedeti, kdo je bil strelec, zato so zaključki sodišča v tem delu ponovno sprejeti na pamet in mimo načela *in dubio pro reo*.

Nadalje se višje sodišče tudi ni opredelilo do pritožbene navedbe o napačnem zaključku sodišča prve stopnje, da prihod kolesarja, ki je viden na kameri ob 19:37:42, ni viden ter pritožbene navedbe o napačnem zaključku sodišča, da v tem času ni vidno, da bi v smeri uvoza na parkirišče prišel kak drug kolesar ali avtomobil, saj je že obramba tekom rednega postopka opozarjala na pešca, ki je ob 19:40:33 uri iz smeri parkirišča restavracije in katerega je kmalu za tem pobral neznani avtomobil in se odpeljal iz kraja.

Višje sodišče tudi ni odgovorilo na navedbo v zvezi z napačno in protispisno ugotovitvijo sodišča prve stopnje, ko le ta pri analizi videonadzorih kamer kolesarja (od posnetka kamere št. 2 Avto Ljubljana ob 19:34:15 do posnetka Avtohiše Peugeot ob 19:35:06 uri) ne obravnava kot istega kolesarja ter dejstva, da sodišče prve stopnje vsebino vseh spornih kamer (v luči gibanja kolesarja) ne upošteva skupaj, povezano, saj je nesporno, da se dometi kamer v določenem zornem kotu prekrivajo, kar nenazadnje izhaja tudi iz skice NPU, list. št. 2751. Ker sodišče tudi v tem delu ni vsebinsko presojalo pritožbenih navedb obrambe, je kršilo določbe kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 ter s tem kršilo tudi obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Prav tako se pritožbeno sodišče ni opredelilo do navedb obrambe o časovni neuskkljenosti kamer, katera je evidentno razvidna ravno pri spremljanju »kolesarja brez luči«. Ker sodišče tudi v tem delu ni vsebinsko presojalo pritožbenih navedb obrambe je kršilo določbe kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 ter s tem kršilo tudi obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

V izpodbijani sodbi je izostala opredelitev pritožbenega sodišča do navedb obrambe, da je v sodbi sodišča prve stopnje ob nespornem dejstvu, da so vse poti na parkirišče pokrite s kamerami, sodišče ni pojasnilo iz katere smeri naj bi kolesar, ki je viden na kameri Avtohiša Peugeot št. 1 ob 19:37:42, sploh prišel. Prav tako je izostala opredelitev pritožbenega sodišča v delu glede nadaljnje poti kolesarja brez luči, katera pot je razvidna od 19:34:26 do 19:35:06. Obramba je namreč pojasnila, da navedeni kolesar, ki ga kamera Avtohiše Peugeot št. 1 nazadnje posname ob 19:35:06, ko izgine iz vidnega polja, svojo pot ni mogel nadaljevati po Tbilisijski v smeri proti Koprski ulici, ker ga kamera št. 4 Avtohiše Peugeot ni posnela. To je ugotovila tudi policija, ko je pričo Čuden v času zbiranja obvestil in preverjanja njegove trase seznanila, da njegova pot proti lokalni na Tbilisijski ni vidna, saj ga kamera št. 4 Avtohiše Peugeot ni posnela. Ravno na podlagi navedenega, je obramba v pritožbi opozarjala na to, da je t.i. kolesar brez luči, ki je prvič viden že ob 19:34:26 na kameri Avto Ljubljana št. 2 ter nato ob prihodu oškodovančevega vozila ob ograji Avto Ljubljana, ki ga je posnela kamera Avtohiše Peugeot št. 1 ob 19:37:42 isti kolesar. Prvostopenjsko sodišče v sodbi tudi ni pojasnilo zakaj ne sledi tezi obrambe o tem, da je kolesar brez luči

ravno tisti kolesar, ki je prvič viden že ob 19:34:26 na kameri Avto Ljubljana št. 2 in je na to njegova pot vidna vse do mesta ob ograji Avto Ljubljana, katerega pokriva kamera Avtohiše Peugeot št. 1, torej točno do mesta, kjer je nato ponovno viden ob prihodu oškodovančevega avtomobila. Tudi pritožbeno sodišče navedeno ključno pomanjkljivost spregleda in se do nje ne opredli. Gre za ključne razloge, ki zaključek sodišča o tem, da je imel obtoženi dovolj časa, da bi prišel na kraj kaznivega dejanja, demantira. Ker pritožbeno sodišče tudi v tem delu ni vsebinsko presojalo pritožbenih navedb obrambe v zvezi z vprašanjem, ki je ključno in bistveno za presojo objektivne možnosti prihoda obtoženca na kraj, je kršilo določbe kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 ter s tem kršilo tudi obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi z 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

V zvezi z ugotovitvijo o tem, da je kolesar morilec in da je kolesar tudi dr. Novič je obramba v pritožbi uveljavljala kršitev načela *in dubio pro reo*. Sodišče prve stopnje je namreč svojo ugotovitev sprejelo samo na podlagi predpostavke, da bi dr. Novič samo v primeru, če bi uporabil kolo, imel dovolj časa, da bi po odhodu svoje hčerke, prišel na kraj kaznivega dejanja. Torej, sodišče je svojo odločitev sprejelo kljub evidentni odsotnosti zanesljivih dokazov o tem, kaj točno se je dogajalo na samem parkirišču restavracije. Pritožbeno sodišče se v zvezi z izpostavljeno kršitvijo načela *in dubio pro reo* ni opredelilo in izpodbijana sodba v tem delu nima razlogov. Obramba zato tudi v tem delu uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi z 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Napačna presoja pravilnosti ugotovljenega alibija in izostanek vsebinske opredelitve ter prazna argumentacija pritožbenega sodišča

Pritožbeno sodišče se ni opredelilo do v pritožbi izpostavljene navedbe obrambe, da sodišče pri oceni izpovedb zaslišanih prič Jere Novič in Urške Novljan ni sočasno upoštevalo časa, ki sta ga dekleti porabili za vožnjo do fitnesa in čas, ko sta se na fitnes prijavili. Obramba je v pritožbi opozarjala, da sodišče razpolaga samo z dvema podatkom, ki sta natančna in sicer čas, ko je Jera Novič prejela klic (ob 19:28:25) in čas, ko sta se Jera Novič in Urška Novljan prijavili na fitnes (ob 19:48:53 oziroma ob 19:48:59). Obramba se je v zvezi z navedenimi objektivnimi podatki sklicevala na čas, ki sta ga dekleti potrebovali za vožnjo do fitnes centra, pri tem obramba ponovno opozarja, da sta obe priči izpovedali, da potrebujeta okoli 10 do 15 minut ter nato minuto za prihod iz parkirišča v fitnes. Ta čas pa je bil objektivno preverjen tudi s strani policije, ki je dne 14. 01. 2015 opravila meritev poti od obtoženčevega doma do fitnesa, za pot je potrebovala 11,50 minut, za prihod od avtomobila da prostorov fitnes centra pa približno eno minuto. Policija je glede na možne rdeče semaforje izračunala tudi približno odstopanje časa na tej relaciji, ki je znašal od 10:20 minut do 14:50 minut. Na podlagi navedenih podatkov je obramba zastopala stališče (ob sočasnem upoštevanju načela *in dubio pro reo*), da sta dekleti iz naslova Žaucarjeva 12 odpeljali cca 19:33:03. Ker se pritožbeno sodišče v sodbi ni opredelilo do argumentov obrambe v zvezi evidentno napačnim ugotovljenim dejanskim stanjem, ki je bil zgoraj ponovno povzet, napadena sodba v zvezi s tem nima razlogov oz. v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih in gre za bistvene kršitve določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave,

kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi z 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Navedba pritožbenega sodišča, da sicer obramba utemeljeno navaja, da posnetek nadzornih kamer podjetja KMZ-CNC Zalar Miran s.p. ni bil pregledan na glavni obravnavi, pri čemer obramba v zvezi s tem ne zatrjuje kakšne kršitve, je napačna. V pritožbi so konkretno navedeni razlogi, torej, da posnetek na glavni obravnavi ni bil pregledan, zato obramba le-teh ni mogla komentirati. Seveda iz navedb obrambe izhaja, da je bilo v postopku kršeno načelo neposrednosti, saj dokaz oz. uradni zaznamek, ki se sklicuje na pregledan videoposnetek, na katerega tudi opira svoje zaključke, ni bil pretresen na glavni obravnavi (kršitev 1. odstavka 355. člena ZKP) in gre za evidentno bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 2. odstavka 371. člena ZKP in kršitev po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP, na katere mora paziti pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti.

Kljub navedbam obrambe, da navedeni posnetek sploh ni bil predmet dokazovanja, pritožbeno sodišče zaključí, *da dejstvo, da ta video posnetek ni bil pregledan na glavni obravnavi, na pravilnost zaključkov sodišča nima upoštevne pomena, ker je sodišče do takih zaključkov prišlo z upoštevanjem vsebine zabeleženih ugotovitev tehnične narave in priložene fotografije*¹⁵. Stališče pritožbenega sodišča je napačno in brez upoštevanja v pritožbi izpostavljenih vprašanj.

Pritožbeno sodišče spregleda in v svoji sodbi ne upošteva oz. se ne opredli do navedb obrambe v pritožbi v zvezi s pravilnostjo vsebine uradnega zaznamka. Obramba je opozorila, da ugotovitve policije po njeni oceni niso natančne in niso zanesljive. Iz uradnega zaznamka z dne 21. 01. 2015 izhaja, da je bila vsebina videonadzornih kamer pregledana dne 19. 01. 2015, medtem ko policija dejanskega časa zaseženih posnetkov ni ugotavljala sama, ampak je dne 14. 01. 2015 opravila telefonski razgovor z Marjanom Zalarjem, lastnikom zaseženih kamer, kateri je policiji v telefonskem razgovoru povedal, da je v danem trenutku (torej v času telefonskega razgovora) ugotovil zamik časa na sistemu za – 1:08 minute. Obrambi se že na tem mestu zastavi vprašanje, kako lahko verjamemo, da je Zalar v telefonskem razgovoru pravilno sporočil zamik, če le tega policija sama ni preverila ampak je Zalarju verjela na besedo? Nadalje, druga pomembna okoliščina pa je ta, da je policija po pregledanih posnetkih ugotovila, da je viden gost promet in da vozila mimo prevozijo hitro, zaradi nočnega časa in slabe resolucije je bila prepoznavna vozil otežena. Policija je po pregledu posnetkov sicer opazila manjše vozilo svetlejše barve, ki na bi v pregledanem časovnem obdobju najbolj ustrezalo lastnostim vozila Toyota Yaris, vozila Urške Novljan, vendar to z gotovostjo ni bilo ugotovljeno. Pritožbeno sodišče navedene navedbe obrambe zavrne z obrazložitvijo, da gre po svoji vsebini le za tehnični podatek in da obramba v zvezi s tem podatkom ni nikoli podala nobenega dokaznega predloga. Takšne navedbe pritožbenega sodišča so popolnoma nelogične. Res gre za vprašanje tehničnega podatka, kateri pa s strani policije nikoli ni bil preverjen, zato se seveda na strani sodišča, ko takšen dokaz preverja, ga ocenjuje, predvideva njeno pravilnost in tehta zanesljivost takšnega dokaza. O časovnih zamikih kamere se policija ni prepričala sama, ampak je to opravila kar preko telefona. Takšno ugotavljanje dejanskega časa nedvomno terjaja na strani sodišča določeno previdnost pri oceni uradnega zaznamka, ki v sodbi sodišča prve stopnje ni razviden. Očitno je tu glavni problem natančnost ugotovljenega časa na posnetku, ki ga je obramba utemeljeno izpodbijala ob sočasni primerjavi časa vožnje, ki sta ga potrebovali dekleti spornega dne, ki se nikakor ne ujema s časom, ko naj bi bil zabeležen avto na posnetku. Obramba vztraja pri očitni nezanesljivosti vsebine uradnega zaznamka, katerega tudi višje sodišče jemlje le kot tehnični podatek,

15 64. točka obrazložitve na strani 35 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

pri tem pa spregleda, da je sporna ravno pravilnost tega tehničnega podatka (bistvena kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

Napačno in protispisno je stališče višjega sodišča, da je sodišče prve stopnje ugotovitev, da sta dekleti izpred Žaucarjeve dejansko odpeljali že ob 19:29, črpalo na podlagi objektivnih podatkov o zabeleženem vozilu Novljanove ob 19:30:16 in objektivnem podatku vstopa v fitness. Navedeno stališče pritožbenega sodišča je neresnično, saj sodišče prve stopnje navedenega podatka v relaciji s časom, ki sta ga dekleti potrebovali za vožnjo sploh ni upoštevalo. Res je, da sodišče ni razpolagalo z dejanskim časom njune poti dne 16. 12.2014, razpolagalo pa je z njunima izpovedbama o tem, koliko običajno potrebujeta ter izmerjeno potjo s strani policije. Evidentno – ali nerazumevanje ali pristranskost – je vidno v obrazložitvi izpodbijane sodbe, ko pritožbeno sodišče navede, da ta podatek ni bistvenega pomena (?), glede na to, da sodišče razpolaga s podatkom, kdaj je bilo vozilo opaženo in kje. Seveda lahko obramba tu izpostavi res očitno sprenevedanje sodišča in neupoštevanja pritožbenih navedb v delu, ko je obramba izpodbijala napačno ugotovitve sodišča o odhodu deklet, glede na razpoložljive podatke (kršitev iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP). Še bolj nelogično je stališče pritožbenega sodišča, da trajanje vožnje ni bistvenega pomena. Obramba ne razume takšne arbitrarne in nelogične argumentacije sodišča, saj čemu bi potem tekom postopka policija opravljala meritve poti, če ne seveda ravno iz razloga, da bi objektivne čase (čas klica in čas prijave na fitness) med seboj lahko primerjali in dokazali okvirni čas, ko sta dekleti odšli izpred Žaucarjeve. Sodba pritožbenega sodišča je v tem delu popolnoma nerazumljiva in arbitrarna. Obramba je natančnosti oz. zanesljivosti uradnega zaznamka v zvezi s časovno uskladitvijo z dejanskim časom utemeljeno prerekala, zato je navedba sodišča, da je ta čas zanesljivo ugotovljen, protispisna in mimo pritožbenih navedb (bistvena kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

Stališče pritožbenega sodišča, da v postopku ni bilo kršeno načelo neposrednosti, je napačno. Pritožbeno sodišče se pavšalno sklicuje na to, da so bili uradni zaznamki obema pričama Jeri Novič in Urški Novljan predloženi in sta vsebino teh potrdili. Ni res, da sta priči vsebino uradnih zaznamkov potrdili v celoti, ampak samo v tistih delih, ki so jima bili predloženi oz. sta v delu, kjer se je UZ razlikoval, le-to zaslišani izpovedali oz. pojasnili. Višje sodišče se ni opredelilo do navedb v pritožbi, da sodišče v svoji dokazni oceni o času odhoda izpred Žaucerjeve ni upoštevalo izjavo Novljanove dane policistom, da je bil njen prihod v fitness precej pozen na povprečje in sta verjetno iz Žavcerjeve krenili dokaj pozno, verjetno po 19:30 uri. Pritožbeno sodišče se tudi ni opredelilo do napačnega navajanja sodišča prve stopnje, da bi naj Novljanova izpovedala, da je bila kritičnega dne na poti gneča. V izjavi dani policistom dne 14. 01. 2015 je izjavila, da se glede prometa ne spomni kakšen je bil, zagotovo pa ni veliko odstopal od običajnega, saj bi si v tem primeru to zapomnila in je obramba v zvezi s temi nepravilnostmi uveljavljala kršitev iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP. Pritožbeno sodišče se do zgoraj citiranih pritožbenih navedb ni opredelilo in sodba sodišča druge stopnje v tem delu nima razlogov, gre za bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Napačna presoja pritožbenega sodišča glede pravilno opravljene rekonstrukcije ter izostanek vsebinske opredelitve in prazna argumentacija pritožbenega sodišča

Pritožbeno sodišče je zavrnilo v pritožbi uveljavljeno neobrazloženost sodbe v delu, kdaj bi po stališču sodišča obtoženi lahko prišel na kraj. Pritožbeno sodišče kot zadostni časovni okvir alibija navaja do 19:29 in zaključek sodišča, da je oškodovanca umoril kolesar, ki je bil zaznan na kameri št. 1 Avtohiše Peugeot ob 19:37:52, ki je sledil oškodovančevemu vozilu na parkirišče Via Bona in od tam pospešeno odpeljal ob 19:39:19. Po oceni pritožbenega sodišča navedena časovna momenta dajeta jasni odgovor (*postane jasno*¹⁶), kdaj je storilec lahko prišel na kraj kaznivega dejanja. Obramba se s takšnim odgovorom ne more strinjati, saj sodišče prve stopnje v svoji obrazložitvi navaja drugače, kot to sicer sedaj želi prikazati pritožbeno sodišče. V sodbi namreč sodišče prve stopnje navaja le to, da glede na izračune, ki so bili ugotovljeni v rekonstrukciji, sodišče ugotavlja, da je imel obtoženi dovolj časa, da je po odhodu svoje hčerke ob 19:28 oziroma 19:29 s kolesom odšel iz Žaucarjeve ulice do Via Bone, saj naj bi bil oškodovanec umorjen najprej ob 19:38:37 uri. Obramba je konkretno uveljavljala neobrazloženost sodbe pri izostanku konkretne navedbe časa, ki ga je po oceni sodišča potreboval za prihod na kraj kaznivega dejanja, ob upoštevanju rezultatov rekonstrukcije in časa obtoženčevega alibija. V sodbi je izostala navedba oz. obrazložitev, kdaj bi po stališču sodišča obtoženi sploh lahko prišel na kraj kaznivega dejanja. Sodba je v tem delu (ki je bistven z vidika objektivne možnosti izvedbe očitane ravnanja) neobrazložena (kršitev iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP). Obramba je v pritožbi tudi opozorila, da sodišče samo našteva čase, ki jih je glede na opravljeno rekonstrukcijo mogoče prišteti, pri tem pa dejanskega izračuna ne opravi. To je po mnenju obrambe seveda pomembno, ker se časi med seboj razlikujejo, sodišče pa sploh ni opravilo celostne dokazne ocene glede na rezultate rekonstrukcije. Prav tako je obramba v pritožbi izpostavljala, da v sodbi ni jasno, do kdaj sploh je imel obtoženi alibi, ali do 28. ali do 29. minute 19. ure. Obramba je v pritožbi tudi utemeljeno izpodbijala pravilnost navedb o času obtoženčevega alibija, ker sodišče prve stopnje le-tega sploh ni konkretiziralo, bilo pa je nesporno ugotovljeno, da je sredi 28. minute obtoženčeva hči šele prejela klic prijateljice, ki je trajal nekaj sekund, torej je s klicem končala že v drugi polovici 28. minute in se je prav tako morala po končanem klicu najmanj obleči vrhnje oblačilo, vzeti športno torbo in obuti. Pritoženo sodišče se do nobene od argumentiranih pritožbenih navedb ni opredelilo in je sodba v tem delu brez razlogov in neobrazložena. Pritožbeno sodišče se do zgoraj citiranih pritožbenih navedb ni opredelilo in sodba sodišča druge stopnje v tem delu nima razlogov, gre za bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Prav tako je ostala neodgovorjena pritožbena navedba obrambe v zvezi z napačno in neživljenjsko dokazno oceno v zvezi s časom, ki bi bil potreben, da bi bil obtoženi pripravljen za odhod iz stanovanja. Sodišče kljub opozorilom obrambe in obtoženega, kaj vse bi moral obtoženi najprej storiti, da bi sploh lahko odšel od doma (se ustrezno oblekel, obul, poiskal orožje, vklopil alarm ipd.) ni sledilo in je zaključilo, da se je moral le obleči plašč in obuti čevlje, kar pa naj bi trajalo le nekaj sekund – pri tem pa sodišče ni navedlo koliko sekund. Pritožbeno sodišče se do zgoraj citiranih pritožbenih navedb ni opredelilo in sodba sodišča druge stopnje v tem delu nima razlogov, gre za bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi

16 67. točka obrazložitve na strani 36 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Obramba je tako v zvezi z zgoraj povzetimi pritožbenimi navedbami, ki so ostale neodgovorjene, v svoji pritožbi glede alibija in časa, ki bi bil potreben za odhod iz stanovanja ter kolesarjenje na kraj kaznivega dejanja, navajala, da je bilo sodišče prve stopnje že v svojih izhodiščih uperjeno proti obtožencu in načela nedolžnosti ter načela in dubio pro reo pri svoji presoji sploh ni upoštevalo. Nesporno vodilo sodnika v kazenskem postopku seveda je to, da mora odločiti na način, ki je obtožencu v korist, če presoja dokazov ne daje gotovega zaključka. Sodišče pa je pri presoji vsakega dvomljivega in negotovega dejstva tekom obrazložitve izpodbijane sodbe vedno tolmačilo v škodo obtoženca, kar je nezakonito in prikazuje grobo kršitev ustavno zagotovljenih jamstev (domneva nedolžnosti).

Pritožbeno sodišče gornje očitke označi kot nekonkretizirane in neobrazložene, zato se do njih ni opredelilo. Obramba takšno ugotovitev pritožbenega sodišča preroka, saj je neresnična in kaže na pavšalno obravnavo pritožbe in neutemeljeno zavračanje odgovarjanja in obravnave očitanih kršitev. Obramba je konkretno kršitev načela nedolžnosti, katerega del je med drugim tudi načelo *in dubio pro reo*, uveljavljala v zvezi z ugotavljanjem obtoženčevega alibija kot tudi presoje časa, ki bi ga potreboval za odhod iz stanovanja. Ker pritožbeno sodišče na te navedbe ni odgovorilo oziroma jih je napačno štelo kot nekonkretizirane je izpolnjena bistvena kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Navedbe pritožbenega sodišča, *da je skrbno presojalo tako posamične dokaze kot pomen le-teh v medsebojni povezavi, na nobenem mestu pa ni razbrati, da je obtožencu katerokoli dejstvo štelo v breme brez ustrezne utemeljitve*¹⁷ so vsebinsko popolnoma prazne in nikakor ne dajejo nobenega odgovora, katere dokaze naj bi pritožbeno sodišče presojalo in v kakšni relaciji. Takšne navedbe pritožbenega sodišča obtoženemu ne dajejo nobenega vsebinsko oprijemljivega odgovora, ki bi ga prepričalo, da je o izpostavljenih kršitvah sploh odločalo in da jih ni enostavno spregledalo. Sodba sodišča druge stopnje v tem delu nima razlogov, gre za bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. Podana je tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbeno sodišče obrambi neutemeljeno očita ignoriranje fotografije vozila Urške Novljan ob 19:30:16 uri. Kot je obramba v svojih pritožbenih navedbah že izpostavila, je takšni ugotovitvi sodišča prve stopnje nasprotovala in argumentirano pojasnila zakaj. Obramba navedene fotografije ni ignorirala, ampak je utemeljeno nasprotovala pravilnosti časa, kdaj (če sploh) je bil avto Urške Novljan posnet, saj policija dejanskega časa sama ni ugotavljala, ampak je zamike usklajevala na podlagi informacije, katero ji je po telefonu povedal lastnik. Seveda pa to ni edini argument obrambe o tem, da čas zaznan na posnetku ne more biti ustrezen. Neustreznost časa dokazuje tudi čas in trajanje klica med Jero in Urško, izmerjen čas poti od Žaucarjeve do fitness centra ter čas, ko sta se dekleti prijavili na fitness. Trije dokazi v postopku nasprotujejo pravilnosti dejanskega časa kamere podjetja KMZ-CNC Zalar Miran s.p., ki v postopku niti ni bila predmet presoje. Ignoranco in neupoštevanje pritožbenih navedb je tako moč očitati edinole sodišču druge stopnje, ki se ji čas, ko sta se dekleti prijavili v fitness center ter čas njune poti, sploh ne zdi

bistvenega pomena¹⁸. Ker je bilo pritožbeno sodišče pri obravnavi pritožbe očitno pristransko, je kršilo obtoženčeve človekove pravice in temeljne svoboščine, predvsem do enakega varstva pravic iz 22. člena ustave, enakosti pred zakonom iz 14. člena ustave, pravice do sodnega varstva iz 23. člena ustave ter pravice do osebnega dostojanstva v zvezi s 1. odstavkom 420. člena ZKP.

Navedbe pritožbenega sodišča v točki 69 obrazložitve: *in ko je glede na postavitev kamer, ki so ujela posamezna vozila, kolesarje in pešce v okolici kaznivega dejanja seveda popolnoma jasno, da niso pokrivalo trase poti udeležencev, opravljene na rekonstrukciji, saj kamere »pokrivajo« le neposredna bližnja križišča v okolici Via Bone, obramba ne razume. Gre za popolno nelogičnost, ki obrambi onemogoča vsebinsko presojo. V zvezi s pokrivnostjo zaseženih kamer je obramba v svoji pritožbi opozarjala na dva vidika: prvi vidik je neustrezna kolesarska trasa opravljena na rekonstrukciji, ki se nanaša na zaključni del kolesarske poti in na kamere, ki so bile zasežene v okolici kaznivega dejanja, obramba je v dokaz svojih navedb priložila tudi skico tras, ki so bile opravljene na rekonstrukciji in trasa, ki je razvidna iz kamer z dne, ko se je zgodilo streljanje (na skici so bile poti označene z rdečo, svetlo in temno zeleno puščico). Pri vsaki rekonstrukcijski trasi se je kolesar pripeljal iz smeri Jamove in nato v križišču s Tbilisijsko zavil naravnost ter nato levo na parkirišče restavracije. Obramba je na rekonstrukciji opozorila, da je glede na posnetke kamer Avto Ljubljana in Avtohiše Peugeot, kolesar brez luči prišel iz druge smeri, in sicer iz južne smeri Tbilisijske ulice, katerega ujame kamera Avto Ljubljana št. 2 in nato v križišču z Jamovo zavije desno ter nato v križišču nasproti Avtohiše Peugeot znova zavije desno proti parkirišču restavracije Via Bona. Sodišče opozorilom obrambe ni sledilo, oziroma jim je sledilo delno, samo v delu, da je nato pri drugi meritvi kolesarske trase sodniški pripravnik v križišču Jamove in Tbilisijske zavil levo in nato desno proti restavraciji. Ne glede na to, sodišče za izmero navedenih tras ni imelo nobene podlage, saj kolesar (t.i. kolesar brez luči) ni prišel iz smeri po Jamovi cesti, ampak po južni strani Tbilisijske ceste. Torej, zaključni del rekonstrukcijske trase je nedvomno pokrit z zaseženimi kamerami in že samo vpogled v te posnetke omogoča takojšen zaključek, da je bila rekonstrukcija opravljena neustrezno.*

Drugi vidik pa je neupoštevanje ostalih kamer, ki so bile zasežene od obtoženčeva doma do kraja kaznivega dejanja, za katere pritožbeno sodišče – glede na komentar o pokrivnosti samo neposrednih bližnjih križišč – spregleda, da se nahajajo v spisu in bi policija pri pripravi kolesarskih tras le-te morala upoštevati, pa jih ni. Gre za protispisno navedbo, ki predstavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420. člena ZKP

Pritožbeno sodišče se je v zvezi z nepravilnostjo pri izvedbi rekonstrukcije, ki jih je obramba v svoji pritožbi argumentirano navajala na strani 44-49 pritožbe, opredelilo z eno besedo, in sicer, da so *zgrešene*¹⁹ in da pritožbene *navedbe razlogov izpodbijane sodbe le-teh ne morejo omajati, ne izpodbiti*²⁰ pri tem pa je konkretna vsebina pritožbenih navedb na strani pritožbenega sodišča znova izostala in vsebinsko sploh ni bila obravnavana. Konkretno, pritožbeno sodišče ni odgovorilo na navedbe o tem, da so bile izbrane neustrezne rekonstrukcijske trase po načelu čim krajše poti, da sodišče ne policija tekom postopka na prvi stopnji obrambi nista odgovorila za vprašanje, zakaj so bile takšne trase sploh izbrane, prav tako pritožbeno sodišče ni upoštevalo pritožbenih navedb obrambe o tem, da so bili v preiskavi

18 66. točka obrazložitve na strani 36 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

19 70. točka obrazložitve na strani 37 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

20 70. točka obrazložitve na strani 38 izpodbijane sodbe Višjega sodišča

zaseženi številni videoposnetki nadzornih kamer, ki se nahajajo od obtoženčevega doma pa vse do restavracije in na vseh teh zaseženih posnetkih v kritičnem času ni bil opažen noben kolesar ter da pri izbiri kolesarske poti sodišče ni upoštevalo niti zaseženih posnetkov v okolici kraja streljanja in zato (glede na izbrane trese) nikakor ni moglo izmeriti pravilnega časa, ki bi ga obtoženi potreboval za pot s kolesom od svojega doma, da bi prišel na kraj kaznivega dejanja pred oškodovancem in bi se pri tem izognil vsem kameram, ki so bile zasežene v okolici kaznivega dejanja, da zaradi neustrezne izbire kolesarskih tras pri rekonstrukciji ni mogoče govoriti o ugotovljenem času, ki bi ga obtožni potreboval, da bi po odhodu Jere Novič lahko prišel še pravočasno na kraj kaznivega dejanja in da zato rezultati iz rekonstrukcije niso pravno upoštevni. Pritožbeno sodišče se s temi navedbami vsebinsko sploh ni ukvarjalo. Glede na konkretno izpostavljena vprašanja, ki so tudi po odločitvi Višjega sodišča ostala neodgovorjena, obramba uveljavlja poleg bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave. Pravica do pravnega varstva je lahko učinkovita samo, če je sodna odločba v vsaki bistveni točki obrazložena na tako konkreten način, da je mogoča presoja njene pravilnosti. Pomanjkljiva obrazložitev in celo vsebinsko prazna argumentacija višjega sodišča pa pomeni tudi kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi z 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbeno sodišče v točki 70 obrazložitve povzame navedbo obrambe v zvezi s kolesarjem brez luči in njegovega prihoda na kraj že ob 19:34:26 ter stališče obrambe, da glede na obtoženčev alibi, navedeni kolesar obtoženi ne more biti – ergo, kolesar, ki bi naj bil tudi morilec, obtoženi nikakor ni mogel biti, saj je imel še alibi oz. v tem času in tako hitro na kraj ni mogel priti. Vendar pa višje sodišče na to pritožbeno navedbo ne odgovori in sodba v tem delu nima razlogov, gre za bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Prav tako so ostale neodgovorjene navedbe o primerjavi policista, ki je opravil rekonstrukcijo in njegove zmogljivosti v primerjavi z obtožencem ter pritožbeno navedbo, da glede na različno zmogljivost in fizično pripravljenost je nedvomno moč zaključiti, da ni moč pričakovati, da bi v enakem času enako traso poti lahko prekolesaril tudi obtoženi (kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 in kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

V zvezi s tempom kolesarjenja višje sodišče samo povzema razloge sodbe, da je bil le-ta zmeren, ne upošteva pa navedbe obrambe v pritožbi, katere je uveljavljala že v postopku pred sodiščem prve stopnje. V ekipi, ki so kolesarili, je bila tudi predstavnica obrambe odvetniška pripravnica Monika Poje, ki je o tempu in načinu kolesarjenja lahko vedela povedati iz prve roke, zato očitek pritožbenega sodišča, češ, da so navedbe o »norenju« protispisne, ker zagovornika pri samem kolesarjenju nista sodelovala, ne drži in je v nasprotju z zapisnikom o opravljeni rekonstrukciji z dne 16. 12. 2016 in vseh navedb obrambe, ki jih je v zvezi z neustrezno rekonstrukcijo podala tekom postopka na prvi stopnji (kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 in kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

Poleg že znanih navedb v zvezi z neustrezno in neprimerno rekonstrukcijo je obramba v pritožbi svojo tezo o »norenju« in da nikakor ni šlo za zmerni tempo, kot to navaja sodišče v sodbi, utemeljevala z zadihanostjo in utrujenost vseh, ki so sodelovali pri rekonstrukciji, kar je razvidno iz posnetka, ki se je snemal po vsaki odpeljani trasi. Obramba se je v prid svoji tezi proti zmernemu tempu sklicevala tudi na javno dostopne izračune, ki izhajajo iz spletne aplikacije ViaMichelin, ki ima opcijo, da se določena pot izračuna tudi s kolesom. Po prvi izbrani poti, dolgi 1,9 km bi po izračunih posameznik potreboval 8 minut, kar je v povprečju slabe tri minute več, v primerjavi s časi dobljeni v rekonstrukciji, k temu času pa bi bilo potrebno še prišteti čas, ki bi ga obtoženi potreboval za prihod iz stanovanja v klet in iz kleti na cesto, kjer se izmera trase šele prične. Obramba je v pritožbi opozorila tudi na dejstvo, da kolesar policist za svoje hitenje na kolesu ni imel nobenega razloga. Sodišče namreč ne razpolaga s podatkom, da se je obtoženemu na kraj mudilo, glede na to, da je bil še ob 19:29 nesporno doma. Pritožbeno sodišče se na zgoraj citirane navedbe ni opredelilo in tako sodba v tem delu ponovno nima razlogov in je neobrazložena. Obramba v zvezi s tem uveljavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 in kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbeno sodišče se tudi v nobenem delu ni opredelilo do pritožbene navedbe obrambe v zvezi z neobrazloženostjo sodbe sodišča prve stopnje, ko se ni opredelilo do objektivne zmožnosti storiti očitano ravnanje, glede na ves čas zastopano stališče, da je obtoženi star 60 let in da je predvsem nerazumljivo in nelogično, da bi bil po prikazanem norenju na rekonstrukciji nedvomno močno zadihan in utrujen sploh sposoben z mirno roko sprožiti dva strela v glavo oškodovanca. Obramba v zvezi s tem uveljavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Pritožbeno sodišče se prav tako ni opredelilo do pritožbene navedbe, da sodišče prve stopnje pri argumentaciji ves čas izhaja iz načela krivde, namesto iz načela nedolžnosti in da sodišče zanima zgolj teoretična možnost prihoda na kraj, brez sočasne logične presoje in upoštevanja videonadzorih kamer in drugih okoliščin, ki so pomembne za uspešno izvedbo očitane ravnanja (kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

Napačna presoja pritožbenega sodišča glede ugotovljenih podatkov baznih postaj ter izostanek vsebinske opredelitve in prazna argumentacija pritožbenega sodišča

V zvezi z obširno argumentacijo obrambe v delu o nelogičnih in neživiljenjskih zaključkih sodišča prve stopnje je pritožbeno sodišče vse navedbe obrambe ponovno zgolj pavšalno zavrnilo in ponovilo argumente sodišča prve stopnje, pri tem pa ni odgovorilo niti na eno samo navedbo obrambe o nelogičnosti, konfuznosti in arbitrarnosti dokazne ocene obrambe v povezavi z izpovedbo priče Mulec (kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP). Konkretno, pritožbeno sodišče se ni opredelilo do navedbe obrambe, da je sodišče – kljub izpovedbi priče Mulec o možnosti priklopa na bazno postajo AVARNO3 iz obtoženčevega doma – navedeno izpovedbo obravnavalo v

škodo obtoženega, torej, da ni bil doma, čeprav je priča povedala, da se je lahko na navedeno bazno postajo priklopil obtoženi tudi iz njegovega doma. Gre za evidentno kršitev načela nedolžnosti, katerega del je med drugim tudi načelo *in dubio pro reo*. Obramba obtoženega v zvezi s tem uveljavlja zaradi neobrazloženosti bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP kot tudi kršitev materialnega prava po 1. točki 1. odstavka 420. člena ZKP, ker je pritožbeno sodišče kršilo obtoženčevo načelo nedolžnosti, katerega del je med drugim tudi načelo *in dubio pro reo*.

Pritožbeno sodišče se ni opredelilo do pritožbenih navedb glede neobrazloženosti sodbe v delu izpovedbe priče Mulec, ki je evidentno v korist obtoženca in mu sodišče ne samo, da mu ni sledilo, tudi pojasnilo ni, zakaj ne. Priča Mulec je glede na opravljene meritve sodišču pojasnil, da se lahko signal telefona, ki se nahaja na Žaucerjevi 12, priklopi tudi na celico AVARNO3. Zakaj sodišče priči v tem delu ne sledi, iz obrazložitve sodbe ne izhaja. Zakaj sodišče ni upoštevalo pojasnilo priče o tem, da se na podlagi meritev na cesti da sklepati tudi na prisotnost signala v stanovanju ter da je zaznava signala AVARNO3 na Žaucerjevi 12 povsem logičen, ker je teren tu dvignjen nad repetitorjem AVARNO3 in signal lažje potuje, v sodbi ni pojasnjeno.

Prav tako je neobrazložena ostala pritožbena argumentacija v zvezi z odločitvijo sodišča prve stopnje, da ob 20:06 obtoženi ni bil doma, ker se je obtoženčev telefon v opazovanem obdobju od 01. 09. 2014 do 21. 12. 2014 na bazno postajo AVARNO3 prijavil samo enkrat in to kritičnega dne 16. 12. 2014. Obramba je ugovarjala dokazni oceni sodišča zgolj na podlagi verjetnosti, ker je tudi priča Mulec ob predočanju tega podatka povedal, da to ne spremeni njegove izpovedbe in da je tudi takšen redok priklop možen in to iz obtoženčevega doma. Pritožbeno sodišče se prav tako ni opredelilo do navedb obrambe v zvezi z okoliščinami, ki vplivajo na priklop na bazno postajo in da pogostost priklopov ne pomeni samo po sebi prav ničesar v smislu lokacije in pogostosti priklopa (kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

Neodgovorjene so ostale tudi pritožbene navedbe obrambe glede nelogičnosti, protispisnosti in arbitrarnosti navedb sodišča prve stopnje glede časa, ki bi ga naj imel obtoženi po stališču sodišča med 19:49:26, ko je Novič poslal SMS (na območju domače bazne postaje) in 20:06, ko je Novič prejel SMS, češ nepričakovano (?) in nato med 20:06 uro in 20:10 ur, ko naj bi se iz območja kaznivega dejanja vrnil na območje kraja svojega doma. Takšne ugotovitve sodišča so namreč v nasprotju z ugotovitvami, da so na območju Žavcarjeve 12 (obtoženčevega doma) prisotni signali več baznih postaj, tako AVRHOV1 kot tudi AVARNO3 in da je okoliščina na katero bazno postajo se bo signal telefona prijavil odvisna od nešteto dejavnikov (celo od tega ali je okno v sobi odprto ali ne!) in priklop na bazno postajo AVARNO3, ne pomeni, da obtoženega ni bilo doma, ker signal te bazne postaje sega do obtoženčevega doma. Pritožbeno sodišče tudi ni odgovorilo na izpostavljeno nelogičnost argumentacije sodišča prve stopnje, da priklop na bazno postajo AVARNO3 pomeni neposredno nahajanje v bližini kraja kaznivega dejanja, čeprav je ta signal prisoten tudi na kraju obtoženčevega bivališča in da je obtoženi po stališču sodišča (kljub napačni časovni opredelitvi umora in sklicujoč se na neustrezne podatke iz rekonstrukcije) imel dovolj časa, da bi kolesaril do svojega doma, napisal SMS in se nato po tem, ko je bilo na parkirišču

restavracije že cel kup policistov in kriminalistov vrnil nazaj na kraj kaznivega dejanja (pri tem seveda tudi tvegala, da bi ga opazili bodisi kriminalisti bodisi njegovi nekdanji sodelavci), prejel »nepričakovani SMS« in se nato ponovno prekolesaril nazaj domov (v 4 minutah!, ki tudi po času iz rekonstrukcije ni mogoče) in ob 20:10 uri poslal zadnji SMS. Pojasnila priklopov baznih postaj v kritičnem času na način, da se je obtoženi po grozovitem dejanju, katerega mu očita sodišče, s kolesom vozil domov in čez cca 30 minut nazaj na kraj kaznivega dejanja in pri tem tvegala, da bi ga policija in njegovi nekdanji kolegi opazili, je razumsko popolnoma nesprejemljiva. Takšno aktivnost obtoženega, kot mu jo pripisuje sodišče, je povsem v nasprotju z ugotovitvijo sodišča, da je obtoženi nadpovprečno inteligentna oseba. Seveda je tudi nelogično, da bi obtoženi le osem oziroma deset minut po grozovitem dejanju že »sedel doma na kavču« in nekemu popolnemu neznancu odpisoval SMS in se pri tem zafrkaval, nato pa ponovno odšel na kraj zločina? Še hujša nelogičnost prvega sodišča pa je tudi ta, da obtoženi ob 20:06 prejetega SMS ni pričakoval in je bil zanj popolno presenečenje?! Ob dejstvu, da je obtoženi ob 19:49:26 samoiniciativno, več kot eno uro po prejemu SMS-u (kateri je bil edini nepričakovan v nizu njune korespondence) Robertu Bartolu le odgovoril z vsebino »*Mi je kura pobegnila. Kaj sedaj?*«, ni moč zadržati, da odgovora na zastavljeno vprašanje obtoženi ni pričakoval. Torej, obtoženi je v svojem SMS-ju prejemniku zastavil vprašanje, kar seveda pomeni, da je obtoženi z veliko verjetnostjo pričakoval odgovor tistega, ki je sms prejel, zato tu o nekakšnem presenečanju in nepričakovanem odgovoru še zdaleč ni moč govoriti. Obramba po tovrstnem načinu argumentacije prvega sodišča enostavno več ne ve, ali je logika sodišča tu popolnoma izostala in je želja po obsodbi dr. Noviča res tako velika, oziroma tako nujna?! Takšen neživiljenjski opis dogodkov kritičnega dne v povezavi s prejetimi SMS-ji in priklopa na določeno bazo kot tudi lokacijo obtoženca je popolnoma protispisno, na kar pritožbeno sodišče ni odgovorilo (kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

Obramba je v pritožbi opozorila tudi na povsem nerazumljivo in arbitrarno dokazno oceno sodišča v delu, da obtoženi ni bil ves čas doma, ker se v vmesnem času, natančneje ob 19:36 ni oglasil na klic Roka Greca. Obtoženi je dejstvo, da se ob 19:36 ni oglasil pojasnil, in sicer njegov prijatelj Rok Greca ima cerebralno paralizo od rojstva in ima težavo z govorom in hojo. Kritičnega dne se mu ni javil, ker je bil od celega dneva utrujen in se mu ni dalo mučiti z razgovorom, pri čemer bi se oba mučila razumeti in drugega. Da ima Rok Greca težave z govorom in hojo se je prepričalo tudi sodišče na glavni obravnavi. Dejstvo, da se obtoženi pač ni javil na telefon zaradi njegove subjektivne odločitve v danem trenutku še nikakor ne more pomeniti tega, kar mu očita sodišče, torej da ker se ni oglasil na telefon ni bil doma?! Navedena nerazumljiva dokazna ocena v šodo obtoženca je samo še ena v nizu mnogih ob neupoštevanju načela *in dubio pro reo*, o katerih se pritožbeno sodišče ponovno ni opredelilo (kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP).

Izostanek vsebinske opredelitve in prazna argumentacija pritožbenega sodišča v delu pritožbe o časovni razpredelnici kritičnega dne

Pritožbeno sodišče se ni v nobeni meri vsebinsko opredelilo do argumentov obrambe glede celotne časovne razpredelnice kritičnega dne, ko obramba uveljavlja nelogičnost zaključkov sodišča prve stopnje

ob sočasnem upoštevanju subjektivnih okoliščin obtoženega in uveljavljeni kršitvi 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP. Sodišče prve stopnje je ugotovitve navajalo le skozi teoretično možnosti prihoda na kraj ter indicev v smislu najavljanja na telefon ipd., medtem ko je presoja subjektivne zmožnosti - konkretno obtoženca - izvršiti takšno ravnanje, izostala in torej sodba prve stopnje v zvezi tem nima nobenih razlogov. Pritožbeno sodišče v zvezi s pomisleki o možni izvedbi očitane ravnanja skozi shemo subjektivnih okoliščin obtoženca samo navede, da to *po vsebini ne pomeni odločilnega pomena za ugotavljanje, da je bilo kaznivo dejanje storjeno in kdo je bil storilec.*

V zgoraj navedenem primeru je način sklepanja obeh sodišč očitno pokazatelj pristranskega sojenja, saj pri tako očitnih in številnih utemeljenih dvomov o tem, da bi obtoženi glede na njegove osebne lastnosti bil zmožen storiti kaj takega, sploh ne upoštevajo kot možne. Odgovor višjega sodišča, da to *ni pomembno* za ugotavljanje da je bilo kaznivo dejanje storjeno in kdo je bil storilec pomeni ravno to, da višje sodišče pritožbenih navedb vsebinsko ni obravnavalo, ker so se jim zdele nepomembne. Očitno je za pritožbeno sodišče pomembno le, da je bilo dejanje storjeno (do streljanja je prišlo) in glede na to dejstvo so se odločili, da je storilec dr. Novič, ker indici (in nikakor ne dokazil) kažejo na to, da bi to lahko bil on. V zvezi z vsemi danimi nasprotnimi dokazi pa logičnega sklepa pritožbeno sodišče sploh ni opravilo. Ni si zastavilo ključnega vprašanja, in sicer ali bi posameznik, ki se mu očita določeno ravnanje, le-tega sploh lahko storil in pri tem vprašanju, poleg indičnih dokazov, ki kažejo na obtoženega, pretehtalo in presojalo tudi možnost izvedbe takšnega dejanja, torej, opraviti dokazno oceno v pravem pomenu besede. Tega pritožbeno sodišče ni storilo, kar navsezadnje kaže vsebinsko prazna argumentacija pritožbenega sodišča in neodgovorjene pritožbene navedbe obrambe tekom celotne napadene sodbe.

Obramba obtoženega v zvezi z zgoraj navedenim uveljavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 in tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP kot tudi kršitev materialnega prava po 1. točki 1. odstavka 420. člena ZKP. Pritožbeno sodišče je bilo pri odločanju o pritožbenih razlogih izjemno pristransko, videz pristranskosti pa najbolj nazorno kaže ravno prazna argumentacija pritožbenih navedb glede nepomembnosti subjektivnih okoliščin storilca in splošnega dojemanja zmožnosti storiti očitano dejanje. Ker je bilo pritožbeno sodišče pri obravnavi pritožbe očitno pristransko, je kršilo obtoženčeve človekove pravice in temeljne svoboščine, predvsem enakega varstva pravic iz 22. člena ustave, enakosti pred zakonom iz 14. člena ustave, pravice do sodnega varstva iz 23. člena ustave ter pravice do osebnega dostojanstva. Zaradi procesnih kršitev in kršitev z ustavo zajamčenih temeljnih človekovih pravic, je ostalo dejansko stanje nerazčiščeno, materialno pravo pa zmotno uporabljeno.

5. IZOSTANEK VSEBINSKE OPREDELITVE IN PRAZNA ARGUMENTACIJA PRITOŽBENEGA SODIŠČA PRI OBRAVNAVI PRITOŽBENIH NAVEDB V DELU OBTOŽENČEVEGA ZAGOVORA

Višje sodišče v točki 78 obrazložitve samo povzema navedbe pritožbe o napačnem zaključku sodišča, da je obtoženi tekom postopka svoj zagovor spreminjal in prilagajal dokaznemu postopku ter razloge zakaj obramba meni, da je takšna ugotovitev sodišča nelogična in neživljenjska, nato pa v nadaljevanju ni moč razbrati, kaj višje sodišče meni o argumentih obrambe in nasprotovanju navedb sodišča prve stopnje. Zaradi izostanka opredelitve pritožbenega sodišča do utemeljenih in argumentiranih ter bistvenih navedb

obrambe glede zaključkov sodišča prve stopnje o očitkih obtoženemu, da se mu je »povrnil spomin«, obramba uveljavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP.

Neodgovorjene so ostale tudi pritožbene navedbe obrambe o napačni dokazni oceni sodišča prve stopnje ter uveljavljeni bistveni kršitvi določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP glede dokazne ocene obtoženčevega zagovora. Pritožbeno sodišče enako ni odgovorilo na pritožbene navedbe glede nelogičnosti argumentacije sodišča prve stopnje o tem, ali je bil obtoženi kritičnega dne ob odhodu njegove hčere oblečen v pižamo ali trenirko, glede SMS korespondence med obtoženim in Robertom Bartolom v času streljanja, glede izjave obtoženega o lokaciji Via Bona, o izjavi obtoženega o njegovi aktivnosti računalnika kritičnega dne, o pojasnilu obtoženega glede neodgovorjenega klica Roka Greca ob 19:36, glede »čiščenja« kolesa in priče Žumer, pojasnilo obtoženega glede najdbe GSR delcev ter presoje zagovora glede vprašanja kdaj je obtoženi sprva zvedel, da je bil ustreljen direktor KI. Pritožbeno sodišče je glede obširnih pritožbenih navedb navedlo zgolj to, da *višje sodišče ocenjuje, da so zaključki prvostopenjskega sodišča napravljani po skrbni preveritvi obtoženčevega zagovora v povezavi z drugimi dokazi pravilni.*²¹ Navedena obrazložitev pritožbenega sodišča je vnovič zgolj navidezna, ključna pritožbena navajanja pa so v delu napačne dokazne ocene obtoženčevega zagovora v zvezi z nejasnimi razlogi o odločilnih dejstvih ostala neodgovorjena oziroma neustrezno odgovorjena.

Pritožbeno sodišče tudi sicer zgoraj citirane pritožbene kršitve zmotno ocenjuje kot uveljavljanje zmotne ugotovitve dejanskega stanja. Obramba je v zvezi z gornjimi navedbami izrecno uveljavljala bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP, saj je dejansko stanje ravno zaradi procesnih kršitev in kršitev z ustavo zajamčenih temeljnih človekovih pravic, ostalo nerazčiščeno oziroma ugotovljeno napačno. Pri razlogih zakaj sodišče prve stopnje ni verjelo obtoženemu zagovoru je namreč toliko nejasnosti in nelogičnosti, da je podana zgoraj citirana bistvena kršitev kazenskega postopka. Pritožbeno sodišče je tako storilo kršitev iz 2. in 3. točke 1. odstavka 420. člena ZKP.

Obramba v delu pritožbenih navedb glede obtoženčevega zagovora opozarja na očitek pritožbenega sodišča v točki 78 obrazložitve na strani 44, ko pritožbeno sodišče navaja, da obramba »v tej vnemi zaide celo v nasprotje sama s seboj, ko se v zvezi z določeno okoliščino (o tem, kdaj je obtoženi izvedel, da je bil ustreljen direktor Kemijskega inštituta), celo sama sklicuje na izjavo obtoženca, dano policiji, ki je bila najbolj »sveža«, čeprav glede te iste izjave navaja, da naj bi šlo celo za nezakonit dokaz.« Obramba pojasnjuje, da je pritožbeno sodišče v isti točki zavrnilo navedbo obrambe o nezakonitem dokazu izjave obtoženca dani policiji in je torej potrdilo, da je navedena izjava zakonita. Obrambi pa v drugi sapi očita sklicevanje na zakonitost in pravilnost (!) izjave, ki je kot taka bila s strani pritožbenega sodišča sprejeta za zakonito, je pa kljub temu izostal odgovor pritožbenega sodišča o tem, da je bila njegova prva izjava, ki je bila še najbolj sveža, pravilna. Presoja pravilne in sveže izjave v luči verodostojnega zagovora pritožbenega sodišča ni zanimalo, ampak je bilo z vidika pritožbenega sodišča pomembno samo opozarjanje na kontradiktorne navedbe obrambe, kar pa to nikakor niso. Obramba je v prvi vrsti izpodbijala zakonitost izjave, podredno pa se na pravilnost le-te tudi sklicevala. V predmetnem delu

21 79. točka obrazložitve na strani 44 sodbe višjega sodišča

napadene sodbe je ponovno vidna očitna pristranskost pritožbenega sodišča, kot tudi izostanek odgovora na izpostavljene pritožbene navedbe obrambe.

6. SLEDI STRELCA

Problematika Franca Sabliča kot izvedenca

Pritožbeni očitki o nepristranskosti izvedenca Franca Sabliča so bili s strani višjega sodišča zavrženi s sklicevanjem na sklep višjega sodišča z dne 14.10.2015, s katerim je sodišče odločalo o zahtevi obrambe za izločitev izvedenca Sabliča in z njegove strani pripravljenih mnenj. Navedeno zahtevo je obramba podala na preobravnavalnem naroku dne 2.9.2015. Bistvo te zahteve in tudi pritožbenih navedb v tem delu je naslednje.

V kazenskem postopku obdolžencu (v nasprotju z določbo 1. odstavka 23. člena Ustave RS) ni zagotovljeno pošteno sojenje, če v njem odloča sodnik, ki ni nepristranski. Sodnik je nepristranski, če ima enak odnos do navedb in dokazov obeh strank v postopku in nima že v naprej ustvarjenega mnenja o tem, kako bo odločil. Pri odločanju, ali je bil v nekem postopku odstranjen vsak razumen dvom, so pomembne konkretne okoliščine vsakega posameznega primera, pri čemer doktrina Evropskega sodišča za človekove pravice še posebej poudarja t.i. zunanji videz kot osrednji element pri odločanju, ali je podana objektivna okoliščina za dvom v nepristranskost. Ob naslonitvi na definicijo, ki jo je podalo ESČP pomeni nepristranost odsotnost predsodka. Pri presoji subjektivnega elementa nepristranosti ESČP ugotavlja, ali obstaja osebna sodba določenega sodnika o določenem primeru. Pri presoji objektivnega elementa ugotavlja, ali sodnik daje zadostna jamstva, ki izključujejo legitimen dvom o pristranosti, pri čemer je pomemben celo videz. Če obstaja legitimen dvom o obstoju nepristranosti, mora biti sodnik izločen. Skladno z določami ZKP se razlogi za izločitev sodnika uporabljajo tudi za izvedence. Navedeno stališče ESČP je upoštevano tudi v odločbi Ustavnega sodišča RS št. U-I-132/95.

Obe sodbi (tako prvostopenjska, kot tudi višjega sodišča) se v konkretnem primeru v pretežnem in bistvenem delu opirata na ugotovitve oziroma izvedensko mnenje (z dopolnitvami) Franca Sabliča, ki zaradi svojega položaja pri delodajalcu nedvomno vzbuja dvom v nepristranskost. Zaposlitev pri policiji, ki je hkrati tudi organ odkrivanja kaznivih dejanj zagotovo navzven nikakor ne daje videza nepristranskosti, kot to določa EKČP. Zaradi takšne okoliščine ni mogoče odstraniti vsakršnega legitimnega dvoma v nepristransko izvedensko mnenje, s tem pa je posredno kršena tudi domneva nedolžnosti in iz nje izhajajoče načelo *in dubio pro reo*. V konkretnem primeru je bil postavljen izvedenec v času izdelave izvedenskega mnenja in njegove dopolnitve hkrati direktor NFL, ki je pri obdolžencu opravljal forenzično preiskavo najdenih delcev. Pri izvedencu Sabliču je namreč podan konflikt interesov, ki najmanj kar je, vzbuja dvom v njegovo nepristranskost oziroma navzven daje vtis pristranskosti, kar pa zagotovo predstavlja kršitev načela poštenega sojenja in domneve nedolžnosti. Ob postavitvi Sabliča za izvedenca se namreč ni mogoče izogniti vtisu, da je policija pregledovala sama sebe oziroma, da bo opravljene dotedanje analize policije pregledoval njihov predstojnik (direktor), ki bi sicer moral za pravilnost njihovega dela odgovarjati in hkrati poskrbeti za to, da delo opravljajo pravilno in kvalitetno.

Zgoraj navedeno je na kratko bistvo pritožbenih navedb v zvezi z videzom (ne)pristranskosti izvedenca Sabliča, ki so bile zavržene. So se pa med postopkom na višjem sodišču ugotovile še nekatere

okolščine, ki dodatno pritrjujejo stališču obrambe, da izvedenec Sablič v predmetnem postopku ne bi smel opravljati vloge izvedenca, saj tako njegov položaj v NFL, kot tudi njegove izpovedbe na zaslišanju, vzbujajo dvom v njegovo nepristranskost. Obramba navedeno natančno pojasnjuje v nadaljevanju.

Zaradi pritožbenih navedb obrambe, da NFL v času oprave preiskav v konkretni zadevi sploh ni bil akreditiran za tovrstne preiskave, je višje sodišče opravilo poizvedbe o tem pri NFL. Iz odgovora z dne 18.12.2017 izhaja, da je tudi glede tega imela obramba popolnoma prav, saj je **NFL akreditacijo za opravljanje preiskav GSR prejel šele 24.7.2017 (!)**. Tudi vse ostale aktivnosti, ki jih NFL navaja v zvezi s postopkom pridobitve akreditacije, datirajo na čas bistveno po opravi analiz v konkretni zadevi. NFL namreč navaja:

- da je imel pripravljeno vso dokumentacijo in dokončane vse validacijske metode dne 4.9.2015,
- da je od istega dne (4.9.2015) v veljavi dokument Analiza delčkov po streljanju s SEM/EDX (FIZ-014),
- da je od 11.12.2015 v veljavi dokument Navodilo za vzorčenje delčkov po streljanju za metodo GSR z oblačil, tulcev in drugih predmetov (FIZ-016),
- da je od 2.2.2016 v veljavi tudi dokument SEM/EDX Tescan Vega – Oxford Instruments INCA – navodilo za uporabo.

V luči zgoraj navedenega dejstva, da NFL v relevantnem času ni bil akreditiran za postopke oziroma preiskave, ki jih je v konkretni zadevi opravil, je potrebno opozoriti na izpovedbo izvedenca Sabliča, ko je bil zaslišan na glavni obravnavi dne 2.12.2015 (prepis zvočnega posnetka njegovega zaslišanja, stran 16):

Zagovornik odv. Podobnik: *No lahko do konca ja. Nadaljujete pa tako: "Nekoliko daljši čas lahko ostanejo na rokah strelca manjši delci, velikosti polovica mikrona, ki se lahko trajneje zajedajo v porah kože." V tem svojem mnenju govorite o novejših dognanjih, najnovejših spoznanjih, o izkušnjah. Sedaj nič od tega ne citirate. Mi ne vemo, če lahko pojasnite iz čigavih izkušenj, čigavih dognanj, katere literature in kakšnih spoznanj. Ker nobene literature ni citirane tukaj.*

Izvedenec: *Gre za tako specifične preiskave, da nekih učbenikov na to temo ni. Zato obstaja Evropsko združenje forenzičnih laboratorijev, katerega smo lani, in ena od working group ali delovnih grup je tudi tako imenovana GSR grupa, gunshot residue, ki se vsi strokovnjaki iz Evrope dobijo enkrat letno in si izmenjujejo izkušnje. Nazadnje je bilo pred 14 dnevi na Cipru, ker sta se dva strokovnjaka NFL tega udeležila in to so vsakoletna srečanja, kjer se ta praksa izmenjuje, tudi okoli kontaminacije je bilo zopet na Cipru seveda veliko govora, pojavljajo se različni članki in tako dalje. Literature za citirati, tako kot nekateri strokovnjaki citirajo članke, ki praktično nimajo povezave s konkretnim primerom, ni navada v akreditiranih poročilih forenzičnih laboratorijev. Nikjer ne boste tega našli, citiranje, ne vem kaj. Dejstvo je, da forenzični laboratoriji, ki so akreditirani seveda verificirajo metodo, vsa dokumentacija obstaja, kaj je treba vse narediti, kakšne aparature imeti, kako jih validirati, kako jih preizkušati, letno izvajanje mednarodnih proficiency testov in tako dalje in tako dalje in se literatura običajno ne navaja Gre pa za 20 letno prakso in seveda sem jaz te rezultate povzel kot iz inštitucije, ki proizvaja strokovna mnenja, ki imajo enako vrednost po celi Evropi, glede na to da gre za akreditiran laboratorij, posebnost 0,25.*

Obramba opozarja tudi na izpoved izvedenca Sabliča na strani 31 istega prepisa:

Sodnica: *Lejte počakajte, počakajte sem rekla. Vprašanje. Najprej bo izvedenec odgovoril na vprašanje, če lahko opišete na kratko vaše strokovne izkušnje iz tega področja, za katerega ste danes tukaj*

postavljen?

Izvedenec: V letu 1982 sem se zaposlil v takratnem Centru za krim. tehnične preiskave kot univ. strojni inženir že z dokončano izobrazbo, eden redkih v policiji in sem se seveda začel ukvarjat z forenzičnimi preiskavami. Tako to poteka po celotni Evropi. Z določeno izobrazbo pride strokovnjak v nek laboratorij, tako poteka tudi danes, in začne spoznavat forenziko. Dela pod mentorstvom, ko osvoji določena znanja po nekaj letih, začne izdelovati razna izvedeniška mnenja, iz različnih področij za tiste, ki je usposobljen. Tako poteka v Sloveniji in v tujini. Ni primerov, da bi izvedenci, ki se dnevno, to so profesionalci, dnevno srečujejo z raznimi primeri in napišejo prav gotovo 1.000 izvedeniških mnenj si upam trdit, ker jih je bilo letno tam po 130 iz določenega področja, vsak primer je seveda karakterističen, za vsak primer je potrebno narediti določene preizkuse, zato ker literature za to ozko področje ni veliko. Veliko je preizkušanja in tako delo poteka po celi Evropi ne glede koliko ima kdo objavljenih člankov, ker mi nismo teoretičarji, ampak smo izvedenci za določena področja, poznamo zadeve in seveda pisci izvedeniških mnenj, ki so verificirana glede na to, da smo akreditiran laboratorij s točno določenim postopkovnikom, kdo to lahko počne in na kakšen način mislim, da sem zato usposobljen v 30 letih dela na tem področju, ne glede na število objavljenih člankov. To se greste teoretiziranje na nivoju in sem bil nič kolikokrat pa smo se raje šli učiti na Bavarsko, kjer imajo izkušnje. Tako je kup zadev zavoženih od Kamenika od obuval, ko delajo razni teoretičarji mnenje, ne pa izvedenci s kup izkušnjami, ki jih ni niti v literaturi.

Iz zgoraj navedenega jasno izhaja, da je izvedenec Sablič krivo izpovedoval, saj je ves čas trdil, da je NFL akreditiran (za postopke, ki jih je izvajal v konkretni zadevi – vzorčenje GSR delčkov, analiza teh vzorcev in podaja poročila), čeprav mu je bilo kot direktorju, ki je ravno zaključil to funkcijo, nedvomno dobro znano, da temu ni tako. Obramba vzrok za njegovo ravnanje vidi v interesu, da se sodišču tako NFL, kot on sam prikažeta v takšni luči, da v njune ugotovitve ne bi podvomilo. Izvedenec je v neresnično dejstvo, da je NFL akreditiran laboratorij za opravljanje tovrstnih preiskav, uspešno prepričal sodišče prve stopnje, saj je v prvostopenjski sodbi to izrecno poudarjeno pri utemeljevanju razlogov, iz katerih sodišče sledi rezultatom NFL in mnenju izvedenca Sabliča. Sodišče prve stopnje je namreč na strani 146 sodbe v točki 131 obrazložitve zapisalo: „Sodišče ugotavlja, da je izvedenec Sablič glede na strokovna področja, ki jih pokriva, vsekakor kompetenten izvedenskega mnenja balistične stroke, utemeljeno pa je izvedenec Sablič svoje mnenje temeljil na ugotovitvah NFL, ki je edini akreditiran laboratorij v Sloveniji za opravljanje GSR analiz.“

Zgoraj navedena ugotovitev sodišča je napačna in izključno posledica neresnične izpovedbe izvedenca Sabliča oziroma njegovih pisnih navedb. Sodišče druge stopnje se je seznanilo z dejstvom, da NFL v času izdelav analiz v konkretni zadevi ni bil akreditiran, vendar se s tem ni kaj preveč ukvarjalo in celo (ponovno neresnično in protispisno!) zapisalo, da pritožbene navedbe obrambe, da NFL ni bil akreditiran za dejavnosti, ki jih je v konkretni zadevi izvajal, ne držijo! Več o tem v naslednjem poglavju.

Obramba je o ravnanju NFL in izvedenca Sabliča obvestila tudi Slovensko akreditacijo in ji v zvezi s tem med drugim zastavila tudi vprašanje o ustreznosti in upravičenosti Sabličeve izpovedbe (kot nekdanjega direktorja NFL) dne 2.12.2015. V svojem odgovoru Slovenska akreditacija ugotavlja, da je več Sabličevih izjav v zaslišanju dne 2.12.2015 netočnih in zavajajočih. Na strani 16 in 31 prepisa zvočnega posnetka so neupravičena sklicevanja na akreditacijo v povezavi s strokovnimi mnenji ter na strani 16 tudi v zvezi s časom odvzema vzorcev, saj se akreditacija NFL nanaša le na preskušanje in ne tudi na podajanje

mnenj. Poleg tega NFL v tem času ni bil akreditiran za dejavnost preskušanja, ki je bila predmet obravnave in tudi sedaj veljavna akreditacija NFL se nanaša na analizo GSR v laboratoriju, torej na prejem vzorcev v laboratorij in ne za dejavnost vzorčenja.

Obramba odgovor Slovenske akreditacije z dne 16.3.2018 prilaga zahtevi za varstvo zakonitosti, bo pa na vsebino te listine posebej opozorila v naslednjem poglavju, ki je namenjeno izključno (ne)akreditaciji NFL.

Ta okoliščina je samo še ena več, ki potrjuje mnogokrat ponovljena opozorila obrambe, da je bil dr. Novič določen za storilca obravnavanega dejanja že od začetka, vsi nadaljnji postopki pa so bili namenjeni zgolj potrditvi te odločitve in to za vsako ceno. Če so bila dejstva v prid obdolženčevemu zagovoru oziroma navedbam obrambe, se jih je pa ignoriralo ali tolmačilo v obdolženčevo škodo. Ravnanje izvedenca Sabliča izpolnjuje zakonske znake kaznivega dejanja krive izpovedbe iz 284. člena KZ-1, zaradi česar je podan tudi obnovitveni razlog iz 1. točke 1. odstavka 410. člena ZKP. Obramba še zbira vse potrebne informacije in podatke, da bo ta postopek tudi sprožila, že na tem mestu pa na ta dejstva (mimo katerih po trdnem prepričanju obrambe ni mogoče iti) opozarja tudi Vrhovno sodišče v postopku obravnavanja zahteve za varstvo zakonitosti.

Ravnanje izvedenca Sabliča je nedopustno in takšne narave, da njegovo mnenje izgubi vsakršno verodostojnost (če ga ne že zaradi vseh doslej navedenih razlogov). Sodba ne more temeljiti na izvedenskem mnenju izvedenca, ki je v postopku dokazano (!) navajal neresnična dejstva in to verjetno z namenom prepričati sodišče, kako usposobljen je NFL in tudi on sam za podajanje tovrstnih mnenj. Vrhovno sodišče ne sme dopuščati takšnih ravnanj, sploh v primerih, kjer je izvedensko mnenje (skupaj z opravljenimi analizami) praktično edini dokaz za obsodbo za umor in je torej še toliko bolj potrebno odstraniti vsakršen dvom v pravilnost vseh postopkov in strokovno usposobljenost vseh sodelujočih.

Iz odločbe Vrhovnega sodišča I lps 500/2008, na katero se sklicuje višje sodišče pri utemeljevanju pravilnosti zavrnitve zahteve za izločitev izvedenca Sabliča med drugim izhaja, da za izvedenca ni mogoče vnaprej trditi, da bo tudi pri opravljanju izvedenskega dela deloval v okviru nalog, ki jih opravlja v delovnem razmerju, saj naloge izvedenca ta oseba opravlja zunaj svoje zaposlitve, torej brez nadzorstva in brez navodil delodajalca, kar sta sicer konstitutivna elementa delovnega razmerja.

S takšnim stališčem se je načeloma seveda mogoče strinjati, ravnanje izvedenca Sabliča v konkretnem primeru pa vsekakor kaže, da tega zanj ni mogoče reči. Četudi na tem mestu zanemarimo vsebino njegove izpovedbe, ki se je izkazala za neresnično (in je že to razlog, da celotno njegovo delo ne more uživati primerne stopnje zaupanja), je potrebno opozoriti, da sam ločnice med svojim delom in delom NFL kot njegovega delodajalca ni potegnil. Ravno nasprotno – sebe in NFL smatra kot eno osebo in tudi izpovedoval je v prvi osebi množine. Na tem mestu obramba ponovno citira njegovo izpovedbo na glavni obravnavi dne 2.12.2015 (prepis zvočnega posnetka njegovega zaslišanja, stran 31):

Izvedenec: V letu 1982 sem se zaposlil v takratnem Centru za krim. tehnične preiskave kot univ. strojni inženir že z dokončano izobrazbo, eden redkih v policiji in sem se seveda začel ukvarjat z forenzičnimi preiskavami. Tako to poteka po celotni Evropi. Z določeno izobrazbo pride strokovnjak v nek laboratorij, tako poteka tudi danes, in začne spoznavat forenziko. Dela pod mentorstvom, ko osvoji določena znanja po nekaj letih, začne izdelovati razna izvedeniška mnenja, iz različnih področij za tiste, ki je usposobljen.

Tako poteka v Sloveniji in v tujini. Ni primerov, da bi izvedenci, ki se dnevno, to so profesionalci, dnevno srečujejo z različnimi primeri in napišejo prav gotovo 1.000 izvedeniških mnenj si upam trdit, ker jih je bilo letno tam po 130 iz določenega področja, vsak primer je seveda karakterističen, za vsak primer je potrebno narediti določene preizkuse, zato ker literature za to ozko področje ni veliko. Veliko je preizkušanja in tako delo poteka po celi Evropi ne glede koliko ima kdo objavljenih člankov, ker mi nismo teoretičarji, ampak smo izvedenci za določena področja, poznamo zadeve in seveda pisci izvedeniških mnenj, ki so verificirana glede na to, da smo akreditiran laboratorij s točno določenim postopkovnikom, kdo to lahko počne in na kakšen način mislim, da sem zato usposobljen v 30 letih dela na tem področju, ne glede na število objavljenih člankov. To se greste teoretiziranje na nivoju in sem bil nič kolikokrat pa smo se raje šli učiti na Bavarsko, kjer imajo izkušnje. Tako je kup zadev zavoženih od Kamenika od obuval, ko delajo razni teoretičarji mnenje, ne pa izvedenci s kup izkušnjami, ki jih ni niti v literaturi.

Glede na navedeno za izvedenca Sabliča gotovo ni mogoče trditi, da ne deluje v okviru nalog, ki jih opravlja v NFL (oziroma jih je opravljal v času izdelave mnenja in dopolnitve), saj o NFL govori v prvi osebi množine (očito kot direktor) in se trudi njihovo delo prikazati v najboljši luči. Ne govori o svojem delu in svojih izkušnjah, o čemer je bil pravzaprav vprašan, ampak se odgovor razteza na NFL na splošno. V konkretnem primeru torej ni mogoče govoriti o izvedencu kot neodvisnemu strokovnjaku, temveč kot o zaposlenemu na NFL, ki ščiti njegov ugled. Je takšen izvedenec neodvisen? Bi takšen izvedenec v svojem mnenju ugotovil kakšno nepravilnost, ki bi jo zagrešil NFL v svojih poročilih? Odgovor se ponuja sam od sebe – seveda ne. In ker je izvedenec pomočnik sodišča, posledično tudi o neodvisnem in nepristranskem sojenju v konkretnem primeru ne more biti govora.

Postavitev Franca Sabliča za izvedenca in uporaba njegovega mnenja (z dopolnitvami) pri sojenju predstavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka in sicer določbe 39. člena ZKP (6. točke 1. odstavka), na podlagi katere bi moral biti Franc Sablič izločen. Hkrati pa to predstavlja tudi kršitev Ustave RS in sicer pravice do nepristranskega sojenja (1. odstavek 23. člena), kršitev domneve nedolžnosti in iz nje izhajajočega načela *in dubio pro reo* (27. člen) ter kršitev pravice do enakega varstva (22. člen Ustave RS).

(Ne)akreditacija NFL

Višje sodišče je zaradi pritožbenih navedb obrambe, kot že rečeno, opravilo poizvedbe na NFL glede njihove akreditacije za opravljanje preiskav GSR delcev in prejelo odgovor, kot je bil povzet zgoraj. Nadaljnje ravnanje višjega sodišča v zvezi s tem je nedopustno in pomeni nevaren precedens, ki lahko ogrozi zakonitost kazenskega postopka nasploh. Sporočilo višjega sodišča namreč je, da akreditacija za konkretno metodo ni bistvena, če laboratorij sicer upošteva mednarodno veljavne strokovne standarde (o čemer se višje sodišče sicer z ničemer ne prepriča), saj da se akreditacijske priloge nanašajo le na metode preiskav, za celotno delo in izdelavo poročil pa so bistveni prej omenjeni strokovni standardi. Pri tem je potrebno najprej poudariti, da se višjemu sodišču glede na dejstvo, da se je v pritožbenem postopku izkazalo, da izvedenec Sablič ni govoril resnice, ni zdelo potrebno niti prepričati se o tem, ali je NFL pri konkretnih preiskavah res upošteval mednarodno veljavne standarde. Višjemu sodišču je namreč zadoščalo, da je NFL to zgolj napisal oziroma zatrdil.

Naslednje stališče višjega sodišča, ki je nedopustno, je to, da zmanjšuje pomen metod preiskav. Zapisalo je namreč (vse v zvezi z akreditacijo NFL je navedeno v točki 84 obrazložitve sodbe), da se akreditacijske priloge nanašajo le na metode preiskav. Očitno se višje sodišče ne zaveda, da so v takšnih primerih, kot je konkretni, ravno metode, po katerih se preiskave opravljajo, bistvene. Če so le malce napačne, to vpliva na celotno verigo – napačni so rezultati, napačna so poročila, napačno je izvedensko mnenje, ki na teh poročilih temelji in v končni posledici je po vsej verjetnosti napačna tudi sodba. Višje sodišče se s tem poigrava z neizmerno lahkotnostjo, pa čeprav je od pravilnosti izvajanja ene metode odvisna usoda človeka, kot v predmetni zadevi. V točki 89 obrazložitve celo izrecno navaja, da se izvedenec Sablič oprl izključno na poročila NFL in da v zvezi s tem sam ni podajal nobenih zaključkov. Ali so poročila NFL pravilna kljub izostanku akreditacije za opravljanje teh preiskav, ostaja vprašanje, saj je pravilnost poročil odvisna od pravilnosti vzorčenja in analiz, česar pa nihče ni preverjal kljub neprestanemu ponavljanju obrambe, da postopki s strani NFL niso bili pravilni in da NFL tudi ni predložil praktično nobene dokumentacije, o čemer bo več navedenega v nadaljevanju.

Zgoraj navedeno stališče višjega sodišča, ki negira pomen akreditacije za izvajanje posameznih metod preiskav, je nevzdržno in povsem nesprejemljivo. Glede na to, da je NFL v konkretni zadevi opravljal zgolj analize GSR delcev, je povsem irelevantno, če je akreditiran za na primer testiranje prepovedanih drog ali primerjavo sledi obuval. Bistveno je namreč vprašanje, ali je bil akreditiran za opravljanje analiz GSR delcev in odgovor je jasen – ni bil. Pri tem sploh ni pomembno, ali so bili pri pripravi poročil spoštovani veljavni mednarodni standardi (kar navaja višje sodišče), če pa laboratorij ni bil akreditiran za opravljanje preiskave, ki jo je opravljal. V kolikor so metode preiskav vprašljive, v kolikor je vprašljiva strokovna usposobljenost laboratorija za opravljanje točno določene metode preiskave, je povsem vseeno, ali se spoštujejo standardi pri pripravi poročila, saj bo poročilo vsebinsko v vsakem primeru napačno ali pa bo njegova pravilnost vsaj vprašljiva.

Smiselno enako, povsem nekritično stališče višjega sodišča do izostanka akreditacije NFL, je zaslediti v točki 90 obrazložitve sodbe. Tu višje sodišče celo napiše, da se je pritožbena navedba obrambe, da NFL ni bil akreditiran za vzorčenje in analize GSR delcev, izkazala za neutemeljeno, saj da v času opravljanja analiz GSR delcev le interna metoda NFL za analizo delčkov po streljanju še ni bila akreditirana. Takšna navedba višjega sodišča je v celoti neresnična, protispisna in zato predstavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke 1. odstavka 371. člena ZKP. Dejstvo namreč je, da NFL v času vzorčenja in opravljanja analiz GSR delcev ni bil akreditiran za tovrstne postopke in preiskave. To jasno in nedvoumno izhaja iz odgovora NFL z dne 18.12.2017 in kakršna koli drugačna interpretacija odgovora je napačna. Če pa je želelo višje sodišče (kot sicer na številnih drugih mestih sodbe) zmanjševati pomen odsotnosti akreditacije, pa je potrebno povsem jasno opozoriti, da ni relevantno, ali je bil NFL tedaj akreditiran za številne druge preiskave, saj je v konkretni zadevi opravljal izključno analizo GSR delčkov, zato je relevantna zgolj in samo akreditacija za te preiskave. Slednje pa NFL ni imel in to je dejstvo.

Višje sodišče v točki 84 obrazložitve sodbe citira odgovor NFL z dne 18.12.2017 in zaključi, da so to dejstva, ki sodišče v celoti prepričujejo v usposobljenost NFL-ja za opravo navedenih preiskav ter v pravilnost rezultatov. Kljub temu, da se je izkazalo, da NFL sploh ni imel ustrezne akreditacije, se je višje sodišče zadovoljilo zgolj z njihovim pojasnilom, kaj vse da je bilo upoštevano. Zgolj s pojasnilom in njihovim zatrjevanjem! Višje sodišče sploh ni preverjalo, ali njihove navedbe držijo, čeprav si je obramba ves čas prizadevala, da bi se ustreznost njihovih metod in postopkov preverilo z izvedencem kemijske stroke. Do tega bi bila obramba upravičena tudi v primeru, če bi bil NFL akreditiran, saj akreditacija ni

garancija, do so rezultati v konkretni zadevi pravilni. Še toliko bolj pa je to potrebno preveriti, če NFL sploh ni bil akreditiran za izvajanje tovrstnih preiskav!

Ob tem obramba posebej izpostavlja, da NFL niti v času izdelave poročil, niti sedaj še ni akreditiran za vzorčenje na področju preiskav GSR. Ravno na nepravilno vzorčenje je obdolženi ves čas opozarjal, potem ko je priča Ceket na zaslišanju opisala, kako je to storila. Obdolženi je takoj opazil, da je takšno vzorčenje v nasprotju z ENFSI standardi in tudi takoj na to opozoril. Obramba je na to opozorila tudi v pritožbi. Niti prvostopenjsko, niti višje sodišče se s tem nista ukvarjali, zato sodbi v tem delu niti nimata razlogov o odločilnih dejstvih (absolutna bistvena kršitev določb kazenskega postopka).

Kot že navedeno v prejšnjem poglavju, je obramba glede na ugotovitve o izostanku akreditacije NFL na Slovensko akreditacijo naslovila nekaj vprašanj. Ključna vsebina njihovega odgovora z dne 16.3.2018 je:

- V postopku akreditiranja se preverja usposobljenost laboratorija za točno določene metode preskušanja, zato se laboratorij lahko sklicuje na akreditacijo le v povezavi z dejavnostmi iz priloge k akreditacijski listini. Pogosto laboratoriji izvajajo še druge dejavnosti in tedaj morajo zagotoviti jasno razločevanje med akreditiranimi in neakreditiranimi dejavnostmi.
- NFL v decembru 2014 ni imel akreditacije za analize delcev po streljanju z SEM-EDX. Akreditacijo za to metodo preskušanja je pridobil 24.7.2017.
- Akreditacija, ki jo je dne 24.7.2017 pridobil NFL, se nanaša na analizo s SEM-EDX na zavarovanih vzorcih z GSR delci, oblačilih, tulcih in nabojih. Akreditacija se nanaša le na laboratorijsko preskušanje, torej od sprejema navedenih vrst vzorcev v laboratorij, ne pa tudi na odvzem vzorcev na terenu.
- Rezultat preskušanja v laboratoriju se nanaša na vzorec, kakršnega je laboratorij prejel. Če naj ta rezultat izkazuje tudi lastnosti izvora tega vzorca, pa mora biti po ustrezni metodi in z ustrežno zanesljivostjo izvedeno tudi vzorčenje.

Stališče višjega sodišča dejansko pomeni, da ni pomembno, kdo preiskave opravlja in da akreditacija za posamezno metodo preiskave ni bistvena. Pomeni tudi, da ni potrebno preverjati ustreznosti in strokovne pravilnosti metod (za katere laboratorij ni akreditiran in torej že tako ali tako ni nobene garancije, da bo metoda pravilno izvedena), temveč zadostuje, da laboratorij izjavi, da upošteva vse veljavne mednarodne standarde. Še več – četudi obramba izrecno izpostavlja napake pri izvajanju metod, se preverjanja pravilnosti s strani neodvisnega izvedenca ne dovoli. Višje sodišče se do problema akreditacije NFL, ki se je pokazal tekom pritožbenega postopka, vsebinsko praktično ne opredeli. V zadnjem odstavku točke 84 obrazložitve sodbe zgolj izrazi svoje prepričanje v pravilnost rezultatov, četudi tega z ničemer ne preveri, samo pa gotovo nima ustreznega znanja s predmetnega strokovnega področja, da bi lahko samo prišlo do tega zaključka. Sodba višjega sodišča tako v tem delu sploh ni obrazložena na način, da bi bilo mogoče preizkusiti pravilnost zaključkov, kar predstavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke 1. odstavka 371. člena ZKP.

Zavrnitev dokaznih predlogov za postavitve izvedenca kemijske stroke, pribavo dokumentacije od NFL v zvezi s preiskavo GSR delcev in pribavo poročila o zadnjem servisu in zadnji kalibraciji SEM-EDX sistema

Višje sodišče v točki 24 obrazložitve sodbe navaja razloge, zaradi katerih pritožbene navedbe v zvezi s tem niso utemeljene, pri tem pa se vsebinsko sploh ne opredeli do vseh pritožbenih razlogov. Bolj ali manj se zgolj sklicuje na obrazložitev prvostopenjskega sodišča in pavšalno navaja, da tem ugotovitvam

ni moč odrekati pravilnosti. Ob tem je potrebno opozoriti na naslednja dejstva.

Obramba je ves čas glavne obravnave opozarjala na:

- nepravilno vzorčenje tulca, najdenega na kraju umora,
- pomanjkljivo dokumentacijo o detektiranih GSR delcih (število najdenih GSR delcev na obdolžencu, njegovi jakni in oškodovancu presega 230, medtem ko je NFL dostavil vsega 13 X-ray spektrov, 7 analiz in 3 fotografije najdenih delcev) in s tem nezmožnost preveritve pravilnosti poročil NFL,
- neodgovorjene pripombe obrambe na neustreznost spektrov pri analizi najdenih GSR delcev (nepravilni in neoznačeni peak - vrhovi) – tudi o tem bo več navedenega v nadaljevanju,
- možnost kontaminacije z GSR delci kot vprašanje s področja kemijskih znanosti.

Višje sodišče navaja, da ni moč slediti navedbam pritožnikov, da ni nihče preverjal dela s področja kemije, ki ga je opravil NFL, saj sta se o vprašanih kontaminacije izjasnjevala izvedenca Sablič in Manthei, kemijsko analizo delcev, najdenih na obdolžencu in tulcu, pa je poleg NFL opravila tudi izvedenka Gebhartova.

Dokazni predlog za postavitve izvedenca kemijske stroke je bil podan zaradi preveritev ustreznosti kemijskega dela NFL (vzorčenja, analiz,...), saj je ravno temu obramba nasprotovala. Izvedenki dr. Gebhartovi ni bilo odrejeno, da odgovori na zgoraj izpostavljeno in se s tem (pravilnost vzorčenja, tolmačenje X-ray spektrov,...) ni ukvarjala. **Potreba po preveritvi pravilnosti vseh postopkov vzorčenja, opravljenih s strani NFL ter postopka vseh analiz se je izkazala za toliko večjo po pridobitvi podatka, da NFL v času vzorčenja in opravljanja analiz za tovrstno vzorčenje in analize sploh ni bil akreditiran!** Ne glede na to, se dejansko nihče ni ukvarjal z ugotavljanjem pravilnosti vzorčenja. Slednje je izjemnega pomena, saj so od pravilnosti vzorčenja odvisni vsi ostali postopki (pravilnost dobljenih rezultatov). Višje sodišče pravilno navaja, da so poročila le osnova za nadaljnjo presojo pomena teh ugotovitev, kar drugače povedano pomeni, da če so poročila napačna, bo napačno tudi vse ostalo (izvedensko mnenje). **Vsebina poročila pa je odvisna od postopkov vzorčenja, s čimer se vse začne. In pravilnosti slednjega ni preverjal nihče, poleg tega NFL za opravljanje teh postopkov ni imel akreditacije.** To so ključna dejstva, do katerih pa se višje sodišče ne opredeli in se zgolj pavšalno sklicuje na argumentacijo prvostopenjske sodbe.

Obrazložitev višjega sodišča, da je GSR analizo ponovno opravila izvedenka Gebhartova, kaže na nerazumevanje problema, na katerega ves čas opozarja obramba. Vzorčenje na NFL je bilo napačno (če se na tem mestu ne ukvarjamo z okoliščinami odvzema vzorcev na policiji) in posledično je napačno in neverodostojno vse nadaljnje delo. Izvedenka Gebhartova je zgolj ponovno opravila analize nekaterih vzorcev NFL, zaradi česar je pričakovano dobila podobne rezultate kot jih je dobil NFL, saj je zgolj analizirala iste vzorce (gre za vzorce, ki jih je pripravil NFL). Pa še ti rezultati niso bili povsem enaki, ampak, kot rečeno, zgolj podobni. Vzorčenja pa izvedenka Gebhartova ni opravljala in prav vzorčenje je izvirni greh vsega problema. Naj obramba na tem mestu ponovno opozori, da NFL še danes (!) ni akreditiran za vzorčenje na področju preiskav GSR delčkov.

Višje sodišče je pritrdilo utemeljenosti zavrnitve zgoraj navedenih dokaznih predlogov obrambe z obrazložitvijo, da je imela slednja možnost preverjati rezultate NFL ne le z zaslišanjem Ester Ceket, temveč tudi s pribavo dodatne dokumentacije in pojasnili Ester Ceket ter s postavitvijo in zaslišanjem

izvedenke Gebhartove. Takšne navedbe so povsem nesprejemljive, protispisne in tudi nelogične. Podobna, smiselno enaka „argumentacija“ se ponovi tudi v točki 85 obrazložitve sodbe višjega sodišča. Obramba je nedvomno izkoristila zaslišanje Ester Ceket in postavljala vprašanja tudi v zvezi z vzorčenjem tulca in v zvezi z drugimi postopki, ki so potekali v NFL. **S tem dokazom pa ni mogoče preverjati pravilnosti vzorčenja (kot tudi ne pravilnosti nadaljnjih postopkov), saj ni bil postavljen noben strokovnjak (izvedenec), ki bi se do tega opredelil, sodišče pa brez dvoma nima ustreznega strokovnega znanja, da bi to lahko samo presojalo.** Obdolženi je takoj po opisu priče Ceket, kako je vzorčila tulec, opozoril na nepravilnost postopka. Prav zato je obramba vztrajala pri postavitvi izvedenca kemijske stroke, ki pa je bil zavržen.

Prav tako je povsem nelogična navedba višjega sodišča, da je obramba rezultate NFL lahko preverjala s pribavo dodatne dokumentacije. Kaj je višje sodišče imelo v mislih, ko je to zapisalo, ni jasno, saj NFL kljub pozivom obrambe ni predložil popolne dokumentacije. Naj ponovno spomnimo, da število najdenih GSR delcev na obdolžencu, njegovi jakni in oškodovancu presega 230, medtem ko je NFL dostavil vsega 13 X-ray spektrov, 7 analiz in 3 fotografije najdenih delcev. Kje je ostala dokumentacija in zakaj ni predložena, ni jasno. Pri tem pa višje sodišče kot v posmeh obrambi navaja, da je ta imela možnost preverjati rezultate NFL s pribavo dodatne dokumentacije. Ta je bila s strani obrambe zahtevana, NFL pa je vse do danes ni dostavil! S tem v zvezi je potrebno opozoriti na navedbo višjega sodišča v točki 88 obrazložitve na 51. strani sodbe, kjer navaja, da je bila dokumentacija dostavljena naknadno in da je ustrezna (slednje zoper navaja povsem pavšalno). Obramba je že zgoraj navedla, katero dokumentacijo je NFL dejansko naknadno dostavil in da to niti slučajno ni popolna dokumentacija, kot bi morala biti skladno z mednarodnimi standardi in seveda tudi zato, da bi obramba (s pomočjo strokovnjakov) lahko preverila pravilnost poročil NFL. Navedba višjega sodišča, da je NFL dokumentacijo naknadno dostavil, je tako protispisna, kar predstavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke 1. odstavka 371. člena ZKP.

Višje sodišče v točki 88 obrazložitve povsem pavšalno navaja, da je tudi po njihovi oceni dokumentacija, ki jo je dostavil NFL, ustrezna. Pri tem ponovno ni nobene obrazložitve oziroma opredelitve do dejstva, da je vseh najdenih GSR delcev več kot 230, NFL pa je dostavil le 13 X-ray spektrov, 7 analiz in 3 fotografije najdenih delcev. V čem in kako je lahko takšna dokumentacija ustrezna, višje sodišče ni navedlo, temveč je ostalo zgolj pri pavšalni potrditvi navedb sodišča prve stopnje. V tem delu je sodba višjega sodišča povsem neobrazložena in tudi protispisna, saj iz spisa ne izhaja, da bi NFL predložil približno 230 spektrov, približno 230 analiz in približno 230 fotografij delcev, kar bi predstavljalo popolno oziroma ustrezno dokumentacijo.

Obramba je v pritožbi obširno argumentirano izpostavila razloge, zaradi katerih bi moral biti postavljen izvedenec kemijske stroške, prav tako pa tudi pribavljena dokumentacija od NFL v zvezi s preiskavo GSR delcev in pribavljena poročila o zadnjem servisu in zadnji kalibraciji SEM-EDX sistema. Višje sodišče se sploh ni argumentirano opredelilo do pritožbenih navedb. Zgolj pavšalno je namreč zavrnilo potrebo po postavitvi izvedenca kemijske stroke in pribavi dokumentacije od NFL, do zadnjega pa se ni opredelilo niti z besedo. Takšno ravnanje višjega sodišča predstavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka, saj opredelitve do pomembnih pritožbenih navedb izpodbijana sodba sploh ne vsebuje. S tem je bila *de facto* obdolžencu odvzeta pravica do pravnega sredstva (pritožbe), s čimer je kršen tudi 25. člen Ustave RS.

Navedba višjega sodišča v točki 89, da iz izpovedbe priče Ceket izhaja, da analiza GSR delcev poteka avtomatično, še toliko bolj utemeljuje potrebo po preverjanju ustreznosti kalibracije SEM-EDX sistema, saj so rezultati ob nepravilni kalibraciji napačni. Po drugi strani pa je potrebno v zvezi s tem poudariti, da so rezultati pravilni ob pravilnem vzorčenju, česar pa v konkretnem primeru ni preverjal nihče, kljub zelo natančnim in argumentiranim pripombam na vzorčenje, kot ga je opisala priča Ceket. Niti enega (kalibracija SEM-EDX sistema), niti drugega (pravilnost postopka vzorčenja) kljub izostanku akreditacije NFL za opravljanje tovrstnih postopkov in preiskav ni preverjal nihče!

Višje sodišče je v zadnjem odstavku pod točko 24 navedlo, da obramba ni s potrebno stopnjo verjetnosti izkazala, da bi z ugoditvijo predlaganim dokaznim predlogom bili pridobljeni taki dokazi, ki bi obdolženca razbremenjevali. V zvezi s predlogom za postavitve izvedenca kemijske stroke je obramba več kot natančno pojasnila, kaj bi bila njegova naloga in do katerih dejstev bi se izvedenec moral opredeliti in zakaj je to pomembno. Potreba po izvedbi tega dokaza je sedaj še večja, kot je bila v postopku na prvi stopnji, saj se je izkazalo, da NFL za GSR analize ni imel ustrezne akreditacije. Tudi do te okoliščine se višje sodišče sploh ni opredelilo, temveč se skuša dejstvu, da NFL akreditacije ni imel, izogniti ali ga vsaj skrajno zminimalizirati. Dokazni predlog za pribavo dokumentacije od NFL v zvezi s preiskavo GSR delcev je prav tako bil v zadostni meri konkretiziran, saj je bilo povsem jasno, da je bil dokazni predlog predlagan z namenom preveritve ustreznosti postopkov s strani NFL, usposobljenosti osebja, ki je opravljalo vzorčenje in analizo ter posledično rezultatov, ki naj bi bili za obdolženca obremenjujoči. Dokumentacija, ki jo je pridobilo sodišče, je pomanjkljiva (število najdenih GSR delcev na obdolžencu, njegovi jakni in oškodovancu presega 230, medtem ko je NFL dostavil vsega 13 X-ray spektrov, 7 analiz in 3 fotografije najdenih delcev), ni je mogoče medsebojno povezati (sliko z analizo in spektrom), zaradi česar ni mogoče preveriti pravilnosti ugotovitev NFL. Kot že tolikokrat pojasnjeno, so ugotovitve NFL osnova za vse ostalo (tudi izvedenska mnenja), zato je nujno ugotoviti pravilnost vseh pri njih izvedenih postopkov in analiz, še posebej ob dejstvu, da so jih opravljali brez akreditacije in torej povsem nepooblaščno. Ker so napačno in nepravilno označeni vrhovi na spektrih lahko posledica napačne kalibracije (oziroma nekalibracije) SEM-EDX sistema, tudi zavrnitev dokaznega predloga s pribavo zadnjega poročila o servisu in zadnji kalibraciji elektronskega mikroskopa z EDX detektorjem prav tako pomeni bistveno kršitev določb kazenskega postopka.

Navedba višjega sodišča, da obramba ni z zadostno stopnjo verjetnosti izkazala, da bi z ugoditvijo predlaganim dokaznim predlogom bili pridobljeni taki dokazi, ki bi obdolženca razbremenjevali, se tako izkaže kot povsem neresna. Predlagani dokazni predlogi so bili namreč podani z namenom, da se preveri pravilnost postopkov NFL že od samega začetka, od vzorčenja dalje. Kot že pojasnjeno, je prav od te faze odvisna pravilnost rezultatov in posledično podatkov, s katerimi razpolagajo izvedenci. Trditev, da ni jasno, da bi takšni dokazi obdolženca razbremenjevali, je torej strokovno nesprejemljiva in očitno namenjena iskanju (nezakonitih) razlogov, da se določeni dokazi ne bi izvedli in se ne bi preverjala pravilnost dela NFL, na katerem temeljijo v konkretni zadevi edini neposredno obremenilni dokazi zoper obdolženca. Prav zaradi slednjega bi se morale odstraniti sleherni dvom v strokovno pravilnost vseh postopkov, kar pa z zavrnitvami predlaganih dokaznih predlogov ni bilo storjeno. Dvom je po pridobitvi informacije, da NFL v relevantnem obdobju sploh ni bil akreditiran za izvajanje tovrstnih postopkov, še toliko večji.

Zavrnitev dokaznih predlogov obdolženca in s tem odvzem možnosti izvajanja dokazov v obdolženčevo korist predstavlja poleg kršitve določb ZKP tudi kršitev določbe 29. člena Ustave RS, ki vsakomur, ki je

obdolžen kaznivega dejanja, zagotavlja pravico do izvajanja dokazov v njegovo korist. Z ravnanjem sodišča so bila torej obdolžencu v konkretnem kršena tudi ustavno zagotovljena pravna jamstva v kazenskem postopku – pravica do izvajanja dokazov v njegovo korist.

Izostanek razlogov o odločilnih dejstvih – dekontaminacija

Obramba je v pritožbi (seveda pa tudi tekom postopka pred sodiščem prve stopnje) opozarjala, da je kontaminacija ena ključnih okoliščin, s katero mora biti forenzik seznanjen pri obravnavanju določenega primera. Obramba pri tem poudarja, da je po ENFSI standardu tuširanje postopek za popolno dekontaminacijo. Ob dejstvu, da se je obdolženi v konkretnem primeru med časom, ko je bilo storjeno obravnavano dejanje in med časom odvzema vzorcev (naslednji dan zvečer po dogodku) dvakrat stuširal in večkrat umil roke, se je dekontaminiral in ob odvzemu vzorcev najdeni GSR delci ne morejo izvirati iz obravnavanega dejanja! Iz tega sledi, da je njihov vir lahko zgolj in samo kontaminacija, še posebej upoštevajoč mnenja izvedencev o času obstoja GSR delcev na rokah, pri čemer so časi relevantni edino v primeru, če medtem ne pride do umivanja rok. Do tega dejstva se sodišče prve stopnje v sodbi ni opredelilo in ni upoštevalo, da si je obdolženi v relevantnem 23-urnem obdobju nedvomno nekajkrat umil roke. Kaj to pomeni, je razloženo – **to dejstvo de facto izključuje možnost, da bi bili na obdolžencu najdeni GSR delci posledica streljanja ob izvršitvi obravnavanega kaznivega dejanja!** To je ključno, sodišče prve stopnje pa se do umivanja kot načina za popolno odstranitev GSR delcev niti ni opredelilo, čeprav je obramba na to tekom postopka opozarjala. Obramba je v pritožbi zato grajala neobrazloženost sodbe v tem delu, kar predstavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka (11. točka 1. odstavek 371. člena ZKP).

Višje sodišče je v točki 86 obrazložitve svoje sodbe zaključilo, da uveljavljana kršitev ni podana, ker predmet ugotavljanja in dokazovanja odločilnih dejstev ni bilo, če se je, kolikokrat in kako intenzivno obdolženi od streljanja do odvzema vzorcev tuširal in ko je kljub takim navedbam pritožnika vendarle izkazano, da je obtoženi ne glede na vse njegove aktivnosti v zvezi s tem, tudi po 23 urah še imel na rokah in glavi karakteristične delce enake sestave, kot so bili ugotovljeni v tulcu, najdenem na kraju kaznivega dejanja.

Stališče višjega sodišča je sporno z več vidikov. Glede na opozarjanje obrambe, kakšne posledice ima umivanje, bi se sodišče do tega vprašanja moralo opredeliti. Če navedeno dejstvo ni bilo predmet ugotavljanja med postopkom na prvi stopnji (pa bi glede na pomen moralo biti), bi bilo dokazni postopek potrebno dopolniti, ne pa zgolj ugotoviti, da to dejstvo ni bilo predmet ugotavljanja in dokazovanja. Sodišče prve stopnje bi se namreč moralo opredeliti tudi do tega vprašanja, saj že v kolikor bi sodišče kritično ocenilo dejstvo umivanja, bi prišlo do povsem drugačnih zaključkov, saj najdenih delcev na rokah obdolženca nikakor ne bi bilo mogoče povezati z obravnavanim dejanjem. Sodišče bi se zato **moralo** opredeliti do tega vprašanja, saj je sodba brez te opredelitve neobrazložena, kar predstavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka, kar je obramba uveljavljala v pritožbi.

Povsem nesprejemljiva pa je logika višjega sodišča, ko navaja, da *„je kljub takim navedbam pritožnika vendarle izkazano, da je obtoženi ne glede na vse njegove aktivnosti v zvezi s tem, tudi po 23 urah še imel na rokah in glavi karakteristične delce enake sestave, kot so bili ugotovljeni v tulcu, najdenem na kraju kaznivega dejanja.“* Četudi sprejememo dejstvo, da so bili na obdolžencu najdeni GSR delci in to okoliščino jemljemo kot ugotovljeno dejstvo, pa ravno 23 urni časovni interval (v katerem sledi streljanja

ni več mogoče detektirati tudi v kolikor ni nobenega umivanja) ter upoštevanje zgoraj navedenih posledic umivanja kažejo, da ti delci niso mogli izvirati iz streljanja ob obravnavanju dejanju, temveč so očitno na obdolženca prišli drugače. Do te možnosti se tudi višje sodišče sploh ne opredeli, čeprav je bilo to ključno vprašanje predmetnega kazenskega postopka. Višje sodišče zgolj navaja, da so bili delci (tudi po 23 urah) najdeni na obdolžencu, povsem zanemari pa okoliščine, ki kažejo na to, da ne morejo izvirati iz streljanja na oškodovanca. S ključnimi okoliščinami in dejstvi se torej tudi višje sodišče sploh ne ukvarja, temveč zadevo poenostavlja do skrajno nerazumljivih (in tudi nezakonitih) meja.

Sodba ostaja v tem delu neobrazložena, saj se do zgoraj navedenih okoliščin ni opredelilo niti sodišče prve, niti sodišče druge stopnje. Da takšno postopanje obeh sodišč predstavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka (11. točka 1. odstavek 371. člena ZKP) je obramba že navedla. Gre pa tudi za kršitev domneve nedolžnosti ter kršitev ustavne pravice do enakega varstva (22. in 27. člen Ustave RS).

Izostanek potrebnega dokaznega standarda gotovosti za izrek obsodilne sodbe, neopredelitev do pritožbenih navedb

Višje sodišče v točki 114 navaja razloge, ki naj bi bili ključni za izrek obsodilne sodbe in posledično za zavrnitev pritožbe obrambe. Ob tem obramba najprej opozarja na protispisne ugotovitve višjega sodišča. Eno takšnih je gotovo navedba, da je zanesljivo ugotovljeno dejstvo, da so bile na obtožencu in njegovih jakni najdene karakteristične sledi streljanja in to na tipičnih mestih za strelca. Višje sodišče na tem mestu popolnoma zanemari dejstvo, da so bile sledi strelca najdene na tipičnih mestih iz enega samega preprostega razloga – ker so bile izključno tam iskane. Obramba je tekom postopka opozarjala, da so sledi streljanja gotovo po celi površini jakne, ki jo je obdolženi nosil na strelišču. Sodišče prve stopnje je nato res odredilo ponovno analizo jakne, po kateri so se navedbe obrambe potrdile – GSR delci so bili najdeni po celotni površini jakne, pri čemer jih je bilo največ na hrbtni strani in na nadlahteh, torej na delih, ki so netipični za strelca. Zgoraj navedeni zaključek višjega sodišča je tako protispisen, saj nikakor ne drži, da bi bili delci najdeni na tipičnih mestih za strelca. Bili so sicer najdeni tudi tam, vendar v manjšini – kot že rečeno, jih je bilo več na drugih delih jakne, razporeditev pa je bila netipična za strelca. Višje sodišče to dejstvo zamolči, čeprav mu je dobro poznano, saj se s tem vprašanjem ukvarja v točki 90 obrazložitve. Kljub temu ne odgovori na pritožbene navedbe obrambe, v katerih izrecno opozarja na dejstvo, da se je največ GSR delcev nahajalo na hrbtni strani obdolženčeve jakne ter na nadlahteh. Ob tem višje sodišče navaja zgolj to, da sodišče prve stopnje *„lokaciji teh delcev ni pripisovalo bistvenega pomena, razen kolikor je štel za pomembno, da so bili delci streljanja najdeni na celotni površini jakne in to delci enake elementne sestave, kot so bili delci, najdeni v tulcu s kraja kaznivega dejanja.“*

Kaj točno je želelo višje sodišče povedati z zgoraj zapisanim, ni čisto jasno. Razumeti je, da se sodišče z lokacijo delcev na jakni ni ukvarjalo (pa čeprav je obramba na to izrecno opozarjala, saj so bili delci razporejeni netipično za strelca), temveč je upoštevalo zgolj dejstvo, da so bili najdeni na celotni jakni in da gre za delce z enako elementno sestavo kot so tisti iz najdenega tulca. Vsekakor se višje do relevantnih pritožbenih navedb obrambe ni opredelilo, kar predstavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka.

Nejasna in sama s seboj v nasprotju je tudi naslednja navedba višjega sodišča: *„...ob prepričljivo zavrnjeni možnosti kontaminacije, kot jo je zatrjeval obtoženec in ki sta jo sicer na določen način*

dopustila tudi izvedenca Manthei in Gebhart.“ Že izhajajoč iz samega jezikovnega pomena je citirana navedba sama s seboj v nasprotju. Res je, da sta možnost kontaminacije, kot jo je zatrjeval obdolženi, dopustila oba nemška izvedenca, zato možnost kontaminacije nikakor ni bila prepričljivo zavrnjena. Zavrnjena je bila izključno s strani izvedenca Sabliča in nikogar drugega! Vsi ostali izvedenci ter strokovne priče so jo dopuščale. Višje sodišče je torej poskušalo narediti vtis, da je zaključek prepričljiv in jasen, je pa daleč od tega. In ravno na to je obramba ves čas opozarjala in bo tudi v bodoče, saj sodišča navajajo dejstva, ki ne držijo in na več mestih preprosto ignorirajo dejstva, ki se ne „vklaplajo“ v koncept obsodilne sodbe.

Iz točke 114 obrazložitve je po mnenju obrambe razvidno tudi, da se je višje sodišče zavedalo, da z izvedenimi dokazi dvom v to, da je prav obdolženi storil očitano kaznivo dejanje, nikakor ni izključen ter skušalo najti srednjo pot med ugotovitvijo, da je bila obdolžencu storitev dejanja dokazana izven razumnega dvoma in ugotovitvijo, da dvom (cela vrsta njih) ostaja. O dejstvih, ki jih predhodno našteva in so med drugim tudi protispisna (kar je pojasnjeno zgoraj) namreč navaja, da: „...omogočajo zanesljiv zaključek, da je vrsta, obseg in kvaliteta zbranih dokazov takšna, da kaže, da je prav obtoženec umoril oškodovanca.“

Višje sodišče torej sploh ne ugotavlja, da je obdolžencu storitev dejanja dokazana s potrebnim dokaznim standardom (gotovostjo izven razumnega dvoma), temveč po njegovem mnenju izvedeni dokazi (zgolj) kažejo na to, da je storilec prav obdolženi. To pa nikakor ne zadošča za zakonit izrek obsodilne sodbe oziroma potrditev takšne sodbe. Zbrani dokazi morajo biti takšni, da z gotovostjo dokazujejo, da je nekdo storil določeno kaznivo dejanje, ne pa, da zgolj kažejo na to.

V tem delu si je torej višje sodišče privoščilo tako očitno nezakonitost, da takšna sodba (ki nima niti ugotovitve o tem, da je obdolžencu dejanje dokazano z gotovostjo, temveč je izrecno navedeno, da vsi izvedeni dokazi zgolj kažejo na to) ne more obstati. Gre namreč za očitno hudo kršitev dokaznih standardov, ki so za izrek obsodilne sodbe potrebni.

7. PRISTRANSKOST VIŠJEGA SODIŠČA PRI OBRAVNAVANJU OKOLIŠČIN V ZVEZI Z DR. STEPHANOM IN DRUGIH OKOLIŠČIN, KI VZBUJAJO RESEN DVOM V PRAVILNOST SODBE SODIŠČA PRVE STOPNJE; NEUPOŠTEVANJE NAČELA *IN DUBIO PRO REO*

Obramba je v pritožbi med drugim večkrat izpostavila okoliščine, ki kažejo na neživiljenjskost in nelogičnost dejanskega stanja, kot ga je ugotovilo sodišče prve stopnje (na primer na straneh 4 in 5 ter 58-60). Višje sodišče je te pritožbene navedbe zavrnilo z naslednjo obrazložitvijo (točka 77, stran 42 zgoraj): „Siceršnje navedbe pritožnikov v tem sklopu, kako bi lahko obtoženi po hitenju na kolesu in prihodu na parkirišče vedel, kje je oškodovanec; če je že prišel ali je še na poti; kje naj ga čaka in da je tudi streljanje v stanju utrujenosti vprašljivo; ter kako bi obtoženi sploh vedel, kdaj bo v stanovanju ostal sam; da tudi sicer ni vedel, da naj bi obtoženi na zabavo zamujal in da tega tudi ni poskušal pri komerkoli izvedeti ter da niti ni vedel, kje se odvija sindikalna zabava; so okoliščine in pomisleki, ki po vsebini ne predstavljajo pritožbenih navedb, po vsebini pa tudi niso odločilnega pomena za ugotavljanje, da je bilo kaznivo dejanje storjeno in kdo je bil storilec“.

Vsa ta vprašanja bi sodišče lahko štelo za nepomembna za zakonitost sodbe in bi jih lahko pustila neodgovorjena samo v primeru, če bi bilo res zunaj razumnega dvoma dokazano, da je obdolženi storil

očitano kaznivo dejanje. Ker pa niti en nedvoumen (in druge razumne možnosti izključujoč) dokaz za to v tej zadevi ni bil izveden, je gornje stališče pritožbenega sodišča povsem nesprejemljivo in izrazito pristransko (v škodo obdolženca). Vrhunec pa je pristranskost obeh sodišč pri presoji vseh možnih (razumnih) dvomov v dokaznost krivde dr. Noviča dosegla že po izrečni sodbi sodišča prve stopnje in pred odločanjem o pritožbi, ko je postalo znano, da se je začel kazenski postopek zoper dr. Stephana.

Glede na dejstvo, da so se po izreku sodbe sodišča prve stopnje pojavile nove okoliščine, mimo katerih po trdnem prepričanju obrambe pri razsojanju predmetne kazenske zadeve ni mogoče iti, je obramba predlagala, naj višje sodišče opravi obravnavo, na kateri naj izvede predlagane dokaze. Nova okoliščina je predvsem dejstvo, da je bila dr. Michelu Stephanu po izreku sodbe obdolženemu dr. Noviču odvzeta prostost, uvedena preiskava in tudi že vložena obtožnica zaradi napeljevanja h kaznivemu dejanju umora dr. Janeza Plavca. Slednji je eden od vodilnih na Kemijskem inštitutu, dr. Stephan pa je bil tam zaposlen do leta 2010, ko ga je odpustil prav oškodovanec dr. Jamnik. Odhod dr. Stephana z inštituta je bil zelo buren – grozil je oškodovancu, obljubljal maščevanje in razstrelitev inštituta. Iz tega razloga je oškodovanec poostril varovanje inštituta, dr. Stephanu pa prepovedal vstop vanj. Jeseni lanskega leta se je ugotovilo, da je dr. Stephan Aliju Hamzahu Rashid Rashidu naročil umor dr. Janeza Plavca, zaradi česar mu je bila odvzeta prostost, zanj je bil odrejen pripor, uvedena preiskava in sedaj tudi že vložena obtožnica.

Obramba je posebej opozorila na dejstvo, da je policija dr. Stephana vabila na odvzem sledi strelca tudi v fazi preiskave umora dr. Jamnika, vendar se na vabilo ni odzval. Višje sodišče v zvezi s tem navaja, da je bil dr. Stephan dne 20.12.2014 (sobota) zaradi odvzema brisa sledi strelca res vabljen ustno po telefonu, vendar pa na odvzem brisa ni pristal brez prisotnosti odvetnika. Če je svojo odločitev v zvezi s tem policiji sporočil do ponedeljka, kot je navajal, da bo, iz spisa ni razvidno, navaja višje sodišče, ob tem pa dvakrat poudarja, da dr. Stephan nikoli ni imel statusa osumljenca tega kaznivega dejanja (točka 109 obrazložitve sodbe). Ravno slednje pa lahko vsakomur vzbuja dvome v korektnost postopanja policije in tožilstva v tej zadevi – pritožbeno sodišče pa to, ravno nasprotno, navaja celo kot utemeljitev za to, da šamo takih dvomov nima, kar je nerazumljivo.

Možne dvome v to, zakaj takrat dr. Stephan »brez navzočnosti zagovornika ni pristal na odvzem brisa strelca«, nato višje sodišče lahko izključi z naslednjo (zgoraj že navedeno) formalistično ugotovitvijo: »Če je (namreč dr. Stephan) svojo odločitev v zvezi s tem policiji sporočil do ponedeljka, kot je navajal, da bo, iz spisa ni razvidno! Sodišča to očitno sploh ne zanima, ampak na koncu točke 109 obrazložitve sklene, da „glede na te ugotovitve zavrnitev odvzema brisa brez navzočnosti zagovornika, ne na splošno, nima več take teže, kot poudarja obramba, saj je le izkoristil svoje pravice“. Kot da gre tu za vprašanje, ali je dr. Stephan imel pravico zahtevati navzočnost zagovornika pri odvzemu brisa, ne pa za vprašanje, zakaj je policija pri odvzemu brisa postopala tako, kot je. Zlasti glede na dejstvo, da sledi strelca po štirih dneh od storitve kaznivega dejanja (16.12.2014 – 20.12.2014) seveda niti ne bi mogli pričakovati in je takšno ravnanje policije v vsakem primeru nesmiselno, tudi če bi dr. Stephan že 20.12.2014 prišel na odvzem brisa. Ampak za višje sodišče je pri vsem skupaj ključno, da dr. Stephan nikoli ni imel statusa osumljenca v tej zadevi, zato se z njim (in z novo ugotovljenimi dejstvi, ki so se ugotovila po vložitvi pritožbe) ne ukvarja.

Še bolj izrazita je pristranskost višjega sodišča v točki 111 obrazložitve. Citirano izjavo priče dr. Plavca, da je dr. Jamniku dr. Stephan takrat (zaradi odpusta iz službe) „grozil z razstrelitvijo inštituta, da se mu bo maščeval in podobno“, pritožbeno sodišče oceni takole: „... vse navedeno ne predstavlja nobene resno izkazane navezave na kakorkoli konflikten odnos Michela Stephana z Jankom Jamnikom v nadaljnjih letih, še manj, da bi bilo iz navedenega moč razumno sklepati na kakršnokoli vpletenost M.

Stephana v umor J. Jamnika.

Te, kasneje umorjenemu dr. Jamniku neposredno izražene grožnje za sodišče „ne predstavljajo nobene resno izkazane navezave na kakorkoli konflikten odnos“, v gostilniški debati domnevno izraženo obdolženčevo izjavo o „seznamu za fentanje“ pa to isto sodišče (enako kot prvostopenjsko) jemlje kot enega od ključnih dokazov za obdolženčev motiv za umor! Pristranskost sodišča pri presoji možnih motivov za umor je tu povsem očitna.

Poleg tega je obrazložitev višjega sodišča v točki 111 tudi protispisna, ko navaja: „Da bi se sam Jamnik zaradi izrečenega s strani Michela Stephana počutil kakorkoli ogroženega ali ukrepal v smeri (samo)zaščite pred njim iz izpovedbe Plavca niti katerekoli druge priče, zaslišane v postopku, niti kateregakoli drugega dokaza v spisu ne izhaja.“ Obramba se ob takšni navedbi sodišča upravičeno sprašuje, ali se je višje sodišče sploh seznanilo s celotnim spisom, saj si je v nasprotnem primeru težko razložiti takšne ugotovitve, ki očitno nasprotujejo v postopku izvedenim dokazom. Dejstvo namreč je, da so številne priče izpovedovale, da se je oškodovanec počutil ogroženega in iz tega razloga v času pred smrtjo drastično spremenil svoje navade (Miran Gaberščik, Muharem Husić, Janez Levec, Maša Korenčan, Skumavec). Nihče sicer ni točno vedel, od koga so grožnje prihajale (le tega, da jih ni mogoče pripisovati obdolžencu), poleg tega se v postopku na sodišču prve stopnje še ni vedelo za delovanje Michela Stephana. V pritožbenem postopku pa se je to izvedelo in obramba je na te okoliščine posebej opozorila sodišče. Slednje pa formalistično zaključuje, da nobena od prič ni povedala, da bi se oškodovanec počutil ogroženega s strani Michela Stephana ali ukrepal v smeri samozaščite pred njim. Kako si višje sodišče potem razlaga dejstvo, da je oškodovanec po grožnji Michela Stephana, da bo razstrelil inštitut, poostril varovanje slednjega, Stephanu pa prepovedal vstop na inštitut? Poleg tega višje sodišče niti ne pojasni, zakaj šteje, da izpovedi prič Gaberščik, Husić, Levec, Korenčan, Skumavec, nenazadnje tudi Ane Jamnik, ni mogoče povezati s Stephanom. V tem delu je torej sodba višjega sodišča povsem protispisna in neobrazložena, kar vsako zase predstavlja absolutno bistveno kršitev pravil postopka.

Glede obrazložitve višjega sodišča v točkah 112 in 113 obramba opozarja na sledeče. Okoliščine načrtovanega umora dr. Plavca, kot jih je pojasnila priča v postopku zoper dr. Stephana, bi po presoji sodišča sicer »lahko izkazovale določeno mero podobnosti načrtovanega umora z že izvršenim umorom dr. Jamnika, vendar tudi nič več od tega«. Navedene okoliščine višjemu sodišču ne vzbujajo nobenih pomislekov, da bi bilo zaradi tega »moč v kateremkoli delu podvomiti v pravilnost dokazne presoje prvostopenjskega sodišča« - »ni pa moč izključiti, da se je po načinu in okoliščinah izvršenega umora dr. Jamnika lahko zgledoval tudi domnevni napeljevalec k umoru dr. Plavca«.

Simptomatično: slednjega (kar dr. Noviča ne razbremenjuje) »ni mogoče izključiti« – nasprotno, enako verjetno možnost (ki je seveda prav tako le možnost, ne gotovost) pa sodišče mirno izključi iz presoje (namreč kot eno od realnih možnosti, ki bi lahko vzbujale dvom v to, da je Jamnikov umor res zagrešil prav obdolženi). Če bi bila to edina okoliščina, ki bi lahko vzbujala tak dvom, bi bilo takšno sklepanje morda še sprejemljivo – ob spornosti prav vseh uporabljenih dokazov proti Noviču (kjer niti pri enem ni mogoče izključiti utemeljenega dvoma, da morda tudi ne držijo) pa je tako sklepanje povsem nesprejemljivo in pri zakonitem sojenju v pravni državi nedopustno.

Višje sodišče pri dokazni oceni pričanja priče Ali Hamazah Rashid Rashid v postopku preiskave zoper dr. Stephana (Okrožno sodišče v Ljubljani opr. št. III Kpr 47223/2017), ki je bilo na obravnavi prebrano, tudi ne upošteva dejstva, da naročilo umora dr. Plavca ne bi bilo zadnje naročilo s strani dr. Stephana. Priča je namreč izpovedala: „Da bi ubil tega človeka in to tako, da jaz zaslužim s tem 25.000 EUR in takoj čez

eno leto še drugo operacijo za 25.000 EUR. V roku enega leta bi dobil torej 50.000 EUR in tudi, če bom ostal v Sloveniji še 10 let, toliko denarja ne bi zaslužil.“

Glede na navedeno je torej dr. Stephan kar „po tekočem traku“ naročal umore in na podlagi česa je mogoče z gotovostjo zaključiti, da bi bil umor dr. Plavca prvi v nizu? Tega ni mogoče reči, vendar se Višje sodišče do te okoliščine (ki je gotovo ena pomembnejših) sploh ni opredelilo, pa bi se po prepričanju obrambe moralo, saj sodba v nasprotnem primeru ne vsebuje vseh odločilnih dejstev in je torej neobrazložena (absolutna bistvena kršitev določb kazenskega postopka).

Vse zgoraj navedeno zgolj še potrjuje utemeljenost neprestanih opozoril obrambe, da v predmetnem kazenskem postopku ni bilo spoštovano (oziroma je bilo grobo kršeno) eno temeljnih načel kazenskega postopka – *in dubio pro reo*. Tako prvostopenjsko, kot tudi višje sodišče sta tako zagrešili bistveno kršitev določb kazenskega postopka, kot tudi kršili obdolženčevo domnevo nedolžnosti iz 27. člena Ustave

8. NERAZUMLJIVA OBRAZLOŽITEV SODBE VIŠJEGA SODIŠČA V TOČKAH 116 IN 117 (PРАВNA OPREDELITEV KAZNIVEGA DEJANJA IN ODLOČBA O KAZENSKI SANKCIJI)

Argumentacija višjega sodišča v teh dveh točkah je vsebinsko medsebojno povezana (a protislovna), nanaša pa se na dve pomembni okoliščini za presojo zakonitosti izpodbijane drugostopenjske sodbe: v točki 116 gre za vprašanje, ali so sploh podani kazenski znaki kaznivega dejanja, za katerega je bil obtoženec obsojen (umora po 4. točki 116. člena KZ-1), v točki 117 pa za vprašanje ustreznosti višine kazenske sankcije.

Argumentacija v 116. točki je že sama po sebi nerazumljiva oziroma nelogična. Možno je sicer domnevati ali ugibati, kaj je s tem nerazumljivim stavkom sodišče v resnici želelo povedati, toda vsebina kazenske sodbe (tudi obrazložitev, ne zgolj izrek) mora biti jasna in nedvoumna, ne pa podvržena domnevam in ugibanjem. Ta povsem nelogičen stavek se glasi: „Zavzemanje pritožnikov pri višjem sodišču za neupoštevanje z ničemer izkazane maščevalnosti obtoženca pri presoji zakonskega znaka brezobzirne maščevalnosti, glede na ugotovitve o pravilno ugotovljenih okoliščinah v zvezi s tem, ni moč ocenjevati drugače kot pravilno ugotovljen znak kaznivega dejanja, ki je v opisu kaznivega dejanja ne le podan in opisan, temveč vsebinsko potrjen in izkazan tudi v razlogih sodbe.“

Bistvo tega nelogičnega stavka se torej glasi: »Zavzemanje pritožnikov pri višjem sodišču...ni moč ocenjevati drugače kot pravilno ugotovljen znak kaznivega dejanja...«!? Če je zavzemanje pritožnikov v pritožbi pravilno, zakaj potem pritožbi (v tej točki) ni ugodeno? Ta argumentacija je torej že sama po sebi nejasna oziroma protislovna, kar predstavlja absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke 1. odstavka 371. člena ZKP.

Če domnevamo, da je v 116. točki višje sodišče želelo v resnici povedati nekaj drugega, kot je zapisalo in sicer to, da je bil zakonski znak brezobzirnega maščevanja v prvostopenjski sodbi pravilno ugotovljen, nastane protislovje med tako razumljeno vsebino 116. točke in obrazložitvijo v 117. točki glede ustreznosti višine kazenske sankcije – z utemeljitvijo, da „je bila presoja obteževalnih okoliščin pravilna, obtožencu pa izrečena dolgoletna, a pravična in primerna kazen, ki je obtoženca doletela le zato, ker je oškodovanca umoril“.

Protislovje v obrazložitvi (in s tem ponovno absolutna bistvena kršitev določb kazenskega postopka) je tu

očitno: če bi bila izrečena 25-letna zaporna kazen pravična in primerna „*le zato, ker je oškodovanca umoril*“, ne pa zato, kako ga je umoril, potem to ne bi bilo v neskladju le s kvalifikacijo kaznivega dejanja, ampak tudi z odmero višine kazenske sankcije znotraj razpona, ki je zakonsko predpisan za umor (najmanj 15 let zapora).

Ker obrazložitev sodbe višjega sodišča v navedenih točkah ni jasna, temveč nerazumljiva, nelogična ter sama s seboj v nasprotju, obramba opozarja na bistveno kršitev določb kazenskega postopka.

9. BISTVENA KRŠITEV KAZENSKEGA POSTOPKA PRI OBRAVNAVI PRITOŽBENIH NAVEDB GLEDE NEDOKAZANE KRIVDE

Pritožbeno sodišče je v zvezi z ugotovitvijo sodišča v poglavju o krivdi, da si je obtoženi za kaznivo dejanje nabavil orožje, odgovorilo, *da si je storilec predhodno priskrbel strelno orožje ni posebej vznemirljivo ob ugotovitvi, da je bil oškodovanec ustreljen in je logično, da si je storilec za izvršitev umora na tak način, moral priskrbeli strelno orožje. Ugotavljanje okoliščin, kje, kdaj in od koga, nima odločilnega pomena*²² Gre za popolnoma nelogično in protispisno navedbo višjega sodišča, ki ji je moč očitati tudi pristranskost. Pritožbeno sodišče (povsem enako kot sodišče prve stopnje) ni upoštevalo, da orožje nikoli ni bilo najdeno. Kako lahko sodišče trdi, da si ga je obtoženi predhodno nabavil, če o tem ni niti enega samega dokaza v spisu. Tudi v dokaznem postopku ni bilo ugotovljeno, da bi bil obtoženi lastnik orožja. Ko je hodil na strelišče, si je orožje vedno izposodil. V vsem tem času se tudi ni ugotovilo, kakšno orožje je sploh bilo uporabljeno in kje naj bi obtoženi (neugotovljeno) orožje nabavil.

Nelogično in nerazumno je zatrjevanje pritožbenega sodišča, da ugotovitve prvega sodišča, da si je obtoženi orožje nabavil, čeprav o tem ni nobenega dokaza, ni posebej vznemirljivo, kaže na popolno arbitrarnost sojenja kot tudi pristransko obravnavo pritožbenih navedb.

Obramba obtoženega v zvezi z zgoraj navedenim uveljavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki 1. odstavka 371. člena ZKP v zvezi z 2. točko 1. odstavka 420 in tudi kršitev obtoženčeve ustavne pravice do pravnega varstva iz 25. člena Ustave, kršitev obtoženčeve pravice do 14. člena v zvezi z 22. členom Ustave v zvezi s 3. točko 1. odstavka 420. člena ZKP kot tudi kršitev materialnega prava po 1. točki 1. odstavka 420. člena ZKP. Pritožbeno sodišče je bilo pri odločanju o pritožbenih razlogih izjemno pristransko, videz pristranskosti pa najbolj nazorno kaže ravno prazna argumentacija pritožbenih navedb glede nepomembnosti okoliščin o orožju, ki nikoli ni bilo najdeno in dejstvu, da ni nobenega dokaza, da je obtoženi lastnik orožja in da si ga je nabavil. Ker je bilo pritožbeno sodišče pri obravnavi pritožbe očitno pristransko, je kršilo obtoženčeve človekove pravice in temeljne svoboščine, predvsem do enakega varstva pravic iz 22. člena ustave, enakosti pred zakonom iz 14. člena ustave, pravice do sodnega varstva iz 23. člena ustave ter pravice do osebnega dostojanstva. Zaradi procesnih kršitev in kršitev z ustavo zajamčenih temeljnih človekovih pravic, je ostalo dejansko stanje nerazčiščeno, materialno pravo pa zmotno uporabljeno.

²² navedbe v točki 27 na strani 14 obrazložitvi sodbe višjega sodišča

Ljubljana, 28. 03. 2018

ODVETNIK JOŽE HRIBERNIK

Odvetnik Jože Hribernik
Miklošičeva 20, Ljubljana

ODVETNIK ŽIGA PODOBNIK

**ODVETNIK
ŽIGA PODOBNIK**